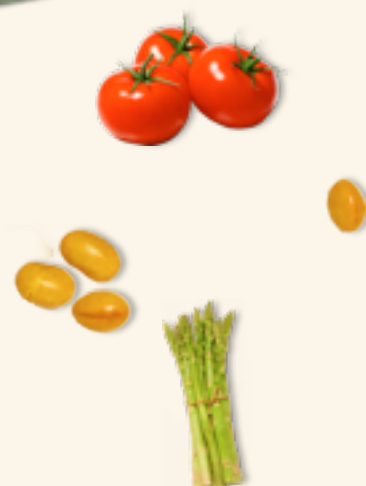

Vi är den levande Gudens tempel

En berättelse om erfarenheten av Jesus Kristi
himmelska kyrka inom oss

Högmässan är slut och Martin går ner till prästgården. Det snöar lätt men är inte kallt. Biskopen är på besök och har stannat kvar i kyrkan för att prata med folk. Inte många kom till kyrkan trots att biskopen Henry Andersson är där på besök.

Martin sätter på kaffe och tar fram brickan med smörgåsar som fru Birgitta tagit fram innan hon for på sjukhuset för att jobba. Martin tittar ur över sjön och ser hur solen försöker ta sig genom dimmor och moln.

Biskop Henry kommer från kyrkan och tar av sig sin svarta täckjacka över sin biskopsskjorta. Han slår sig ner i soffan och skrattar åt Martins håll.

- Inte många i denna stora fina kyrka. Det sägs att den var sprängfylld varje söndag på trettioalet då min morfar var herde här.

- Ja det enda som lever är konfirmationsgruppen, den är faktiskt rolig att ha. Där lever anden kan man kanske säga.

- Trevligt. Är det nåt du vill ta upp med biskopen? Jag måste nog sticka söderut efter kaffet tror jag.

- Nej, ingenting förutom pengar till taket förstås. Vi har tre offerter från stan här och behöver inte ta in fler enligt min uppfattning.

- Ok. Skicka dem på min epost så tar jag det i nästa träff. Sen kanske jag ska ta upp en teologisk sak, hihi.

Martin skrattar lätt och lite generat. Biskop Henry ser road ut.

- Ok.....

- Jo det är så att jag läser bloggar ibland och det kan leda till lite

frågor. Jag ser på din blogg, eller en av dina bloggar, att du har en mystisk kristologi. Du tycks anse att Jesus på något sätt tagit sig in i din egen kropp Martin -- stämmer det?

- Jo det stämmer, så har det varit länge, långt innan jag blev präst.

- Alltså det är ju helt tokigt att påstå detta, hoppas du gör det för att snurra till det hela lite. Det piggar ju upp och nån blir kanske intresserad av tron på det sättet.

- Fast varje gång vi delar ut kommunionen tar sig Gud in i kroppen, eller hur?

- Ja fast det är symboliskt. Eller en sorts realpresens av mystiskt slag.

- Nej för mig är det helt verkligt. Det är Jesu kropp det här.

Biskop Henry ser inte så road ut längre, han är mer begrundande och allvarlig. De dricker kaffe i tystnad och äter upp alla sex smörgåsarna. Solen har brutit igenom och de ser båda ut genom de stora fönstren som vetter mot sjön.

- Det är ett fantastiskt jobb vi har Martin ! bryter biskop Henry ut och ler stort.

- Ja verkligen, svarar Martin. Jag vet att jag borde känna annorlunda, men jag har ingenting emot att tjugo äldre damer kommer till högmässan. Jag kan bara inte se det som ett bekymmer annat än ekonomiskt. Men vi kan ju återgå till hemförsamlingar och träffas hemma hos nån av de troende istället, som på Pauli tid.

- Säg inte det där högt, hördu du. Skriv det inte på din blogg heller. Och det du skriver om Jesus i dig förvirrar nog mer än klargör något. Visserligen har svenska kyrkan

ingen officiell lära längre i praktiken. Men det förvirrar och jag tror du får fiender både lite här och där.

- Ledsen Henry, men jag bryr mig inte. Jag kan jobba i skolan eller på universitetet om jag skulle få sparken som präst eller inte trivas. Det vet du.

- Men är det viktigt att säga det där om Jesus i dig? Vad vinner du på det?

- Det är viktigt. Det är egentligen det enda budskap jag har om vad som står i evangeliet. Allt annat pekar endast ditåt såvitt jag förstår. Den uppståndne lever i oss med sitt eget liv i vårt liv. Han gör vårt liv till sitt praktiska liv.

- Ja jag är ingen teolog, det vet du Martin. Jag är bara biskop och administratör. Och du är en bra präst och bra person. Det är jag som ska lyssna på dig, antar jag....

Biskop Henry skrattar och reser sig upp, går på toa och kommer sedan ut för att säga hejdå. En stund senare är hans Toyota långt bort på landsvägen. Martin ser bakljusen försvinna i det lätta snöandet.

En vecka senare är en träff med konfirmanderna inför en resa till Assisi dit nästan alla av konfirmanderna följer med. Föräldrar är också inbjudna att följa med och flera av dem är där på träffen. Efter träffen stannar en pappa kvar och vill prata med Martin.

- Jag vill gärna veta lite om hur du tänker om vår tro, säger han. Det är en stor skäggig man, Martin vet att han är engagerad i någon av frikyrkorna i byn där han bor, men vet inte vilken.

- Ok, intressant. Har Mikael sagt eller undrat något?

- Nej då, han älskar dig ! Allt är bara bra. Men jag hör att du pratar om att Jesus lever i våra kroppar och det förstår jag inte. Vi är baptister egentligen och jag har aldrig hört något sådant. Att den helige Ande kan kännas ibland i våra kroppar, det vet jag av egen erfarenhet. Jag blev frälst när jag var 23 och då fick jag anden i mig, det vet jag. Men vad är det du pratar om? Jag är bara intresserad, jag har ingen kritik eller så !

Den stora mannen ler skevt i skägget och ser med varma ögon på Martin.

- Ja jag pratar hela tiden om det. Ungdomarna tycks inte alls ha så svårt att ta emot det budskapet faktiskt. Efter uppståndelsen lever Jesus i oss, i våra kroppar och sinnen och i vår själ och i vår ande. Så ser jag det.

- Men det gäller väl endast frälsta personer? Inte tror jag Jesus lever i särskilt många här i bygden ! Det är inte så du menar antar jag. Det är ju knappt nån i kyrkan på söndagarna ens.

- Jo jag tror han lever i alla faktiskt. De vet det kanske inte,

men jag tror det är vad evangeliet säger. Sen är det upp till var och en att upptäcka detta och se konsekvenserna av detta.

- Det där är fullständigt omöjligt. Folk som inte ens är intresserade av kristendomen har verkligen inte någon Jesus i sig. Martin iakttar den äldre stora mannen i sin väst och tjocktröja under västen. De sitter i sakristian och Martin har kaffe klart i bryggaren. Han frågar pappan om han vill ha och tar fram koppar. Utanför går solen ner och solstrålar kommer in genom de smala målade fönstren.

- Så här är det, säger Martin när han tagit några klunkar kaffe. Du får ha vilken uppfattning om du vill om saker som rör tron och kristendomen och så. Och vill du att Mikael inte ska gå i gruppen så är det helt ok. Jag tvingar ingen ungdom att tänka som jag men jag berättar hur jag tänker.

- Nej då det är inget problem med Mikael, han gör som han vill. Det är snarare mig det handlar om. Jag får det inte att gå ihop. Och jag förstår inte hur en präst kan gå omkring och säga något sånt. Jesus i alla? Var står det i Bibeln? Min pastor skulle skratta om jag sa något liknande.

- Ja du kan fortsätta tänka som du gör, att Jesus är någon annanstans. Men det är bara du själv som kan släppa in honom, om du förstår vad jag menar.

- Men vaddå? Var Jesus inte utanför lärjungarna? Var han inte en människa, fullt synlig utanför den som tittade på honom? När du läser evangeliet i kyrkan på söndagarna läser du ju alltid om honom som utanför oss alla?
- Ja fast det var då det. Nu är han uppstånden. Om du läser Paulus, särskilt hans sju äkta brev, ser du hur Jesus inte längre är utanför

men istället innanför alla de troende. Det är det som gäller för oss tror jag.

Pappan tystnar. Han dricker sitt kaffe och ser inte på Martin. Han verkar söka något sätt att komma vidare i samtalet. Martin ler mot honom.

- Vi kan gärna prata mer om det här, men jag måste iväg, jag har en kvällsgudstjänst snart. Egentligen är jag inte så intresserad av argument i det här. Det är mer något man lever. Pappan reser sig och ler och tar i hand till avsked. Martin ser honom gå bort mot sin bil. Det är en vacker vårvinterkväll.

I Martins församling arbetar även diakonen Elizabeth som varit präst i fem år. Hon har en teol.kand. och dessutom flera betyg i religionshistoria. Hon har levt i Indien och praktiserat indiskandlighet på olika sätt innan hon blev kristen och började sina teologiska studier. Nu planerar de en Taizékväll ihop i församlingshemmet.

Hon frågar:

- Hade biskopen något särskilt att säga när han var här. Det var ett ganska plötsligt besök?

- Nej det var planerat och nej då, han sa inget särskilt. Han ville prata lite om min blogg.

- Hade han läst i den? Henry bevakar sina präster. Det är väl fint det. Hade han någon synpunkt?

- Nja att Kristus lever i oss. Han kan inte förstå att Jesus är verklighet i våra liv just såsom de är.

<p>- Fast det förstår väl inte jag heller om du säger det så där rakt på. På ett mystiskt sätt är förstås Jesus Kristus mitt i våra liv. Men inte för vanliga konfirmander inte, eller för våra tjugo pantertanter som kommer till kyrkan. Och inte för alla våra intellektuella agnostiker och ateister.</p> <p>- Jo jag tror nog att Kristus är i våra kroppar och själar och vår ande hela tiden, oavsett vilka vi är eller vad vi tror på.</p> <p>- Men Martin det är panteism och det tror vi inte på i den här kyrkan. En sorts automatisk närvaro i allt skapat?</p> <p>Elizabeth ler och ser lite spjuveraktigt på Martin. Hon hämtar lite juice i kylan och håller upp en glas åt sig.</p> <p>- Du vet under min indiska period såg jag panteism hela tiden. Vishnu är i allt, Krishna finns i allas ögon, det är han som lever i allt som andas. Till och med galaxerna är hans fanasier, hans yoga-maya.</p> <p>- Jag vet inte mycket om indisk religion. Men den uppståndne Jesus lever mig just nu, det vet jag sedan många år. Jag tycker inte det är någon panteism eller någon annan ism. Jag läser evangeliet och ser att han uppstår för mig. I Paulus ser jag hur hans liv är mitt liv nu. Och det måste gälla alla såvitt jag förstår. Det är ju Guds gåva till alla. Det är liksom det stora och enda löftet till Abraham.</p> <p>- Men du pratar trots allt om honom som något annat än dig?</p> <p>- Ja det gör jag och just därför är det så uppenbart att det är han som lever mig, inte jag själv. Jag ser klart skillnaden. När jag försöker leva själv blir det mer</p>	<p>ansträngande. När jag låter honom leva i mig blir allting sant och fridfullt.</p> <p>- Pratar du med konfirmanderna om att Jesus lever i oss?</p> <p>- Ja när det passar gör jag det. Det är ju det viktigaste. Allt annat kommer ju ut på fel sätt om inte detta hans liv i oss kommer först.</p> <p>Elizabeth ser roat på Martin. De kommer bra överens i jobbet men det här förstår hon inte riktigt. Martin skrattar och ser på henne.</p> <p>- Du behöver inte hålla med mig ! Det här är endast min erfarenhet, jag säger inte att alla måste prata som jag eller tro som jag.</p> <p>- Nja det är inte det. Jag håller väl med dig om att Kristus ska leva i våra liv. Men samtidigt är det konstigt att liksom ha en annan person i sig, eller hur? Liksom personlighetsklyvning. Eller i alla fall personlighetsfördubbling?</p> <p>- Jo det kändes konstigt i början, det minns jag. Och ibland är det otroligt. Men ändå sant. Och så är det nog lite olika för olika människor.</p> <p>- Men är det som om en annan person styr dig?</p> <p>- Ja. Fast inte styr, snarare är med, är inom mig som den Andre. Du vet Immanuel, Gud med oss.</p> <p>- Nja, det blir en ny betydelse av Immanuel, helt annan än jag stött på hittills. Men menar du verkligen detta bokstavligt? Jag tror inte jag eller många andra kan acceptera det i så fall.</p> <p>- Jo. Det kan liksom inte bli mer konkret och bokstavligt. Jag själv är död men uppstånden i Jesus som ser i mig, hör i mig, känner</p>	<p>kroppen i mig, möter mina omständigheter, mina svagheter, alltihop. Men samtidigt är det väldigt naturligt. Det är just så här. Märkligt men ändå just så här och ingenting annat behövs heller.</p> <p>- Det är inte lätt att förstå det där. Inte ens om man är präst !! Kan du inse det? Vi ber ju ofta "må ditt rike komma, må din vilja ske". Det är något vi ber om ska komma. Om Jesus lever mig så har det ju redan kommit, på ett sätt.</p> <p>- Ja den bönen är ju före korset. Hos Paulus hittar du inte den bönen för Kristus lever i Paulus.</p> <p>- Men Martin, det här är ju väldigt radikalt. Eller så är det ett missförstånd. Jag förstår att biskopen undrade lite. "Före korset"??</p> <p>- Ja och en förälder till en av konfirmanderna undrar också. Men jag kan liksom inte göra så mycket åt det. Kristus lever oss alla om vi tror och låter det ske. Om vi låter den gamla personen i oss dö och börja leva det här osynliga livet tillsammans med Kristus. Så enkelt är det. Och det är underbart att Gud vill göra detta. Vi förstår det inte. Det är ovanför vårt förstånd.</p> <p>- Men återigen Martin, är det lämpligt att prata om det? Alla böner som ber om att detta ska ske senare blir på något sätt onödiga. Nästan felaktiga. Eller hur?</p> <p>- Ja det stämmer. Men vi kan ju be om att vi mer och mer ska ta emot honom. Även om han lever oss just nu kan vi be oss själva att vara mer vakna.</p> <p>- Hur ber du Martin?</p>
---	--	--

<p>- Mest "Tack Herren Jesus Kristus!" och varianter på det. Även "lovad vare du evige!" och enkla bönesuckrar, t ex den första raden i Fader Vår på arameiska: Abun debash mayo, mest för att jag tycker om ljuden.</p> <p>Elizabeth tar på sig ytterkläder och de avslutar mötet. Allt är klart för Taizékvällen. Martin följer med henne ut till hennes bil. Han ska själv in till stan och handla.</p> <p>- Tack för samtalet, säger Elizabeth. Vi borde prata mer om det här. Jag vet ofta inte riktigt hur jag tänker om Jesus. Jag vet att han är viktigast i mitt liv och denna tjänst att predika evangeliet. Men jag borde ta reda på hans roll i mitt liv. Kanske är det som du menar att han i själva verket lever i mig redan.</p> <p>Martin nickar allvarligt och kramar om henne innan hon sätter sig i sin bil.</p> <p>- Tack själv. Det är så stort egentligen. Att Kristus lever i oss är det största som kan hända. Men samtidigt är det obegripligt enkelt. Han liksom tar över. Du vet som när man installerar ett nytt operativsystem i datorn !</p> <p>- Usch vilken hemskt liknelse ! svarar Elizabeth. Jag som hatar datorer och alla uppdateringar som ställer till det för en. Martin skrattar och ser henne köra iväg.</p> <p style="text-align: center;"></p> <p>På Coop möter Martin en gammal vän, Johan, och de handlar tillsammans och går sedan och fikar.</p> <p>- Jaha Johan hur är jobbet? Ungdomarna sköter sig? Eller är de så dåliga som Pissrapporterna visar?</p>	<p>- Ingen aning. Jag är för engagerad i det vi gör så jag tänker nästan aldrig i termer av om de är bra eller inte. Kanske borde göra det. Men jag hade en elev i veckan som ställde en rent teologiskt fråga. Kanske du kan svara på den. Hon frågade om man kan synda vidare fast man är frälst?</p> <p>- Vad svarade du?</p> <p>- Jag sa att det går alldeles utmärkt !</p> <p>Martin skrattade. Johan är katolik och mycket beläst i kristen filosofi och teologi och kyrkohistoria.</p> <p>- Ja det skulle jag också ha svarat. Men tillägga då att vem har lust att synda när Jesus lever oss.</p> <p>- Men om hon sagt så här då: kan man synda när Jesus lever i oss?</p> <p>- Samma svar tror jag. Du kan synda och Jesus är med om det i dina handlingar, i ditt liv. Men han saknar förstås din blick på honom just när du syndar. Du kan nog inte både ha din uppmärksamhet på honom och samtidigt syssla med dig själv.</p> <p>Johan mumsar på en bakelse och verkar fundera med ett roat leende på läpparna.</p> <p>- Det är alltså en fråga om uppmärksamhet. Var har du din uppmärksamhet? Men även om jag inte har min uppmärksamhet på Jesu liv i mig, så är han genom sin uppståndelse ändå i mig hela tiden? Eller?</p> <p>- Ja, så ser jag det. Eller rättare sagt jag vet att han lever mig oavsett om jag betar mig bra eller dåligt. När jag har sjuka fantasier lever Jesus mig men jag är helt fångad av mina</p>	<p>fantasier. Så måste det vara, tror jag.</p> <p>- Och då är det fråga om två, inte en. Det är två liv, Jesu liv och ditt liv. Ni är inte förenade helt och hållet, för då skulle du inte kunna säga det du just sa.</p> <p>- Johan, det är inte så enkelt som två och ett och den logiken. Jag är mig själv när jag låter honom leva mig och även märker det med full uppmärksamhet. Ok. Det är det fundamentala.</p> <p>- Intressant. Du är inte dig själv när du tänker orena tankar? Låter scizigt ! Men vem är då det? Det blir lite krångligt även semantiskt sett?</p> <p>- Det är synden, som Paulus säger. Det är en annan kraft. Jag förstår inte bättre än att säga så. Det är en djävulsk kraft även i små struntfantasier. Det är enda uttrycket som liksom får med alltihopa. Skulle jag säga att jag själv är både och, blir det mycket mer underligt.</p> <p>- I vår kyrka säger vi ungefär så här: Djävulen går omkring och vill ha ens fantasier och sjuka tankar, vare sig de är avund eller girighet eller desperation eller lusta.</p> <p>- Ja men samtidigt är vi i hans hand, även när vi håller på med negativa tankar och känslor. Som Första Petrusbrevet säger i början är vi alltid skyddade genom att han lever oss. Men ändå är jag mig själv endast eller mest när jag vet att Jesus lever mitt liv.</p> <p>- Samtidigt vet du inte om du är förenad med honom eller inte?</p> <p>- Nej jag vet inte vilket. Istället för att fundera på det går jag på magkänslan och vet när han får</p>
--	--	--

leva mig och jag bara låter det ske, och å andra sidan när jag inte är medveten. Då är jag förvirrad.

- Men i tiden då: hur ofta om dagen är du förvirrad? Och hur ofta är du medveten om hans levande i dig?

- Vet inte riktigt. Håller liksom inte ordning på det. Jag är inte som era katolska mystiker som har en noggrann ordning på bönetimmar och andliga akter och föreskrivna kroppsställningar när ni ber, och allt ni sysslar med.

Martin skrattar när han säger detta och blinkar åt Johan som blir glad och skrattar tillbaka.

- Nej ni protestanter har ingen ordning på nånting. Allt flyter och din kyrka tappar folk hela tiden.

- Nej jag vill inte ha den ordningen, det blir för mycket bråte. Jag kan inte ens sätta en tid för meditation eller bön. Jag såg att WCCM har en timer på nätet nu, med klocka och allt.

- Ja den använder jag ! Det är praktiskt. Men annars håller jag med dig om att ordning ofta är hinder istället för hjälp. Jag ser på min tradition som en stor verkstad. På alla hyllor ligger mängder av verktyg som vi inte måste använda. Men skulle vi få användning av dem så är de där, färdiga att användas.

- Så ser jag på kyrkan vår också. Även om allt färre använder den så finns den om det skulle bli dags för någon att bruka den. I framtiden blir vi säkert av med alla kyrkor av ekonomiska skäl. Men det förändrar inte den inre osynliga kyrkan.

- Skulle du säga att kyrkan är just att Jesus lever i dig?

Martin nickar och tar upp telefonen som ringer. Johan sitter en stund men reser sig och gestikulerar ett farväl och försvinner med bricka och påsar mot utgången. Martin ser honom lasta i sin bil och försvinna medan han pratar med sin fru.

I bilen tänker han på det Johan sagt om verktyg i en stor verkstad. Den tro på lydnad och auktoritet som han alltid tänkt sig i den katolska kyrkan, fick en helt ny belysning med Johans ord om verktyg och användning när det behövs. Han minns orden: När ni kommer till honom, den levande stenen, ratad av människor men utvald av Gud och ärad av honom, då blir också ni till levande stenar i ett andligt husbygge. Ni blir ett heligt prästerskap och kan frambära andliga offer. Första Petrusbrevet som han läst tidigare på dagen.

Martin kör in på sjukhusets parkering och messar sin fru att han väntar. De ska tillsammans hämta barnen och sedan åka på Ikea. Han tänker vidare: var och en som låter Jesus leva i sig är präst och detta är det enda prästerskap som finns. Gud älskar var och en så mycket att han gör henne eller honom till präst när han får leva i personens eget liv. Denna grundsten styr alla andra i husbygget. Om man har en Jesus på distans som första stenen kommer aldrig bygget att bli lyckligt eller fritt.

Birgitta kommer och de pratar om hennes arbetsdag på väg till skolan där barnen redan står och väntar. De har en jäktig stund på Ikea och far sedan hem efter lite mat på en kinarestaurant.

Hemkomna får Martin en stund för

sig själv i prästgårdens bibliotek. Han tittar återigen på första Petrusbrevet och relaterade ställen. All auktoritet kommer endast ur Jesu liv i oss, tänker han efter en stund. Och det innebär att vi själv försvinner ur bilden även om vi kroppsligt är kvar i vår vardag.

Martin tar en promenad i den dåligt belysta omgivningen kring prästgården. Orden ekar i honom: Men ni är ett utvalt släkte, kungar och präster, ett heligt folk, Guds eget folk som skall förkunna hans storverk. Vilka är detta? Endast människor som låter Jesus leva konkret i dem och lämnar platsen där kroppen är. Eller: blir sig själva i Jesus. Han tänker också på orden i Kolosserbrevet: ...ni ska tacka Fadern som har gjort oss värdiga att få del i det arv som väntar i det heliga ljuset. Han har räddat oss ur mörkrets välde och fört in oss i sin älskade sons rike...

Dessa stora ord gäller något ytterst konkret, tänker Martin. De gäller inte något storslaget någon annanstans. Det är inte möjligt. Just här lever Jesus mitt liv och det är enda möjligheten till att ta del i riket som präst och kung. Martin ler när han tänker på hur hans konfirmander ska ta detta när han nästa gång pratar om det. Flera av ungdomarna har fullt upp med synden och begären och klarar nog inte av så goda nyheter, tänker Martin.

Varför finns vi till? har några av hans konfirmander också frågat sig och Martin tänker att svaret måste vara detta: Gud har skapat oss för att ta del av Andens liv i oss, att alltså vara medveten om Jesu liv i oss. Som Paulus säger: som en borgen har han gett oss anden. Vi finns till för att Jesus Kristus ska ta över vårt liv här och nu. Det är detta som är innebörden i 2 Kor 6:16, att vi är

den levande Gudens tempel.

På väg till stiftsstadens, där Martinska prata till en grupp människor, ringer biskop Henry och erbjuder logi mot att Martin träffar honom och en ortodox munk från finska Valamo förmiddagen därpå. Martin ber att få återkomma efter att ha kollat med familjen. Birgitta tycker det går helt ok och Martin bestämmer träff dagen därpå.

Gruppen han pratar inför är av blandad sammansättning. Präster och diakoner finns där, som Martin känner igen. Men även ett antal äldre och tonåringar. Ämnet är Guds liv i oss, som Martin fick bestämma när det gjorde upp om föredraget.

Martin öppnar med en självpresentation och berättar om sin barndom och ungdom.

- Jag hade en barndom i en liten by där livet var lugnt. Ibland kom Maranata till byn genom att slå upp ett stort tält och ha möten. Jag var ofta där och såg människor beröras av det andliga budskapet men förstod inte mycket.

Senare i livet, närmare bestämt sommaren 1964, mötte jag en läkare från Gävle. Han tjänst - gjorde även som präst på ett konfirmationsläger i Sunne. Jag var scout och detta läger var för scouter från hela Sverige. Detta läger på den gamla länsmanngården norr om Sunne var omvälvande för mig. Framför allt genom en rumskamrat som var engagerad i astrofysik och undervisade mig om det hela nätterna. Men också genom prästen/läkaren. Han visade ofta

upp sin ena hand där det stod ett stort F mitt i handflatan.

- De här fem F:en styr alla människor, troende som otroende. Men de troende kan lägga till den här handflatan.

Här förde hand den andra handen och la ihop händerna som i bön. I den andra stod också ett F. Nu fick vi gissa vad F:na stod för.

Dagarna gick. Vi lyckades inte. På kvällarna diskuterade och gissade vi hej vilt.

Efter någon vecka förklarade han, Thorvald läkaren/prästen från Gävle. De fem F:n i den enda handflatan står för de fem handlingar som hjärnan belönar. Hjärnan har ett urgammalt belöningsystem. Det finns för att belöna vissa beteenden. Kanske ökar människans överlevnadsförmåga på så sätt.

Vi ska enligt hjärnan känna tillfredsställelse när vi äter (föda), älskar (fortplantning), sysslar med boendet (försvar), motionerar och tävlar (försvar, förströelse, förverkligande av sig själv), ser på film (förströelse), lyssnar på musik (förströelse), skadar andra och krigar (försvar), ger oss helt till arbete och träning av någon talang (försvar och förverkligande av sig själv), blir idrottstjärna eller rockstjärna (förverkligande av sig själv). Det gagnar oss som art. Vi är sofistikerade djur genom de här beteendena och hjärnan tänker inte sluta belöna dem.

Vi konfirmander gjorde stora ögon. Vad hade detta med kristendomsundervisning att göra? Han förklarade vidare. Kommunikationen mellan nervcellerna i hjärnan sköts genom kemiska budbärare i ett signalsystem. Det finns 50 olika kemiska budbärare som har väl definierade funktioner. En viktig

budbärare i belöningsystemet är dopamin som ger en känsla av tillfredsställelse, upprymdhet och glädje. Dopamin ger oss en kick och vi vill alltid ha mer. Om vi får löneförhöjning i hela kroppen så känner vi det, men inte bara vid själva löneförhöjningen utan även vid förväntan på den. Vilket av de fem F:n vi än ser fram emot så är det samma dopamin som belönar oss i detta signalsystem.

Att vara otroende och inte ha tillgång till Gud är att bara leva med dessa F-beteenden och försöka kontrollera dem så gott det går. Alla missbruk av alkohol och sex och våld är kontrollförlust. Men även alla som har kontroll kämpar med balansen. Det kallas en rad saker: anpassa sig, socialiseras, lära sig leva med andra, familjelivets krav, impuls kontroll, uppfostran, moral och etik. Många klarar det inte och blir negativa i sin livsinställning eller blir direkt beroende av något. Kanske känner ni någon alkoholist eller drogmissbrukare. Eller någon med ätstörningar. Eller någon missbrukare av mat, alkohol eller sex.

Jag tänkte på min granne som drack och slog sin hustru och sina barn. Men även på vänners familjer där man drack vin till maten. Prästen/läkaren fortsatte med information. Om en normal population av råttor får valmöjligheten att dricka vatten eller alkohol så är det 10 procent av råttorna, i huvudsak de manliga, som blir "alkoholister". För dem består det dagliga vätskebehovet av 70 till 80 procent av alkohol. Tio till femton procent av råttorna är absolutister och resten blir "normalkonsumenter". Jag tänkte på min pappa som var absolutist och predikade nykterhet där han kom åt.

Ungfär likadant ser det ut med de andra beteendena, sa prästen/läkaren. Sex och framgång i arbetslivet eller nöjeslivet går ofta över i riskbruk eller missbruk. Många är beroende av sitt arbete som av en drog. Många sätter kändisskap framför allt annat.

Men det andra F:et?? undrade vi och pekade på hans andra hand.

- Det är frihet och frälsning, sa han. Detta F får man genom Kristus, men bara där, och det är ni inte mogna nog att fatta ännu!

Det sista sa han med en skämtsamt glimt i ögonen. Sen drog han snabbt de andra F:na - fröjd, frimodighet och förtroende. Alltihop är redan ordnat åt oss av Jesus Kristus genom hans blod på korset. Vi kan endast ta emot och få glädje i livet, en helt annan glädje än hjärnans belöningar. Vi blir endast lyckliga när vi tar emot denna frihet.

Men det där förstår ni inte förrän ni tröttnat på världen, sa han och log mot oss. Vi fick lära in svar på frågor till kyrkan och själva konfirmationen men han brydde sig inte om att omvända oss. Det får ni klara själva när ni är mogna för det, sa han. Vi tyckte han var "cool".

Många år senare insåg jag det suveräna i detta budskap som prästen/läkaren gav oss. Att Jesus genom sitt blod en gång för alla givit oss fullständig syndfrihet, var en så orimlig glädje att det var obegripligt. Särskilt i tider av svårigheter, synd och mörker i livet, som ju alla går genom. Och att hjärnan ofta belönar dessa beteenden som leder oss in i svårigheter. Idag ser jag att det inte är möjligt för oss människor att åstadkomma syndfrihet eller varaktigt glädje.

Det var först när jag skaffat familj

och börjat arbeta som präst som det gick upp för mig att Gud inte ger den fullständiga friheten utifrån. Det var varken en belöning eller ett arbetsresultat utan ren gåva. Den gåvan kommer genom att Jesus lever i oss och lever som oss just här i våra liv.

Och det är detta jag vill tala om här idag. Skillnaden på föreställningen att Gud utifrån skulle sända ner i oss sin glädje och sin syndfrihet. Istället flyttar han in i oss, han börjar leva dessa vanliga och normala liv som de flesta av oss lever. Han gör just var och en av oss till den levande Gudens tempel, som Paulus uttrycker det.

Jag hör många kristna be om en gåva utifrån, ett tillstånd av helighet eller andlig glädje som liksom ska dimpa ner i vårt bröst och i vår hjärna. Men det är inte så Gud gör, tänker jag. Han kommer istället nerifrån. I våra svagheter och alldeles vanliga brister på ork och hängivenhet. Där vill han flytta in och börja leva oss. Det är något helt annat. Det är ingen speciell eller mycket andlig sak utan lika ordnärt som att vi lagar gröt på morgonen till familjen. Och tjarar på barnen att äta upp gröten också !

Martin ser sig omkring och märker att han dragit ut lite på tiden. Det är meningen att en kaffestund ska följa av en diskussion eller samtal. Han avrundar.

- Så det jag menar med att vi är Guds levande tempel är just att inget särskilt tillstånd behövs för Jesus när han lever i oss. Vi kan vara som vanligt. Ingen särskild kunskap är för handen när Jesus lever i oss. Han lever oss som just de vi är. Och vi blir oss själva på ett verkligt sätt när det är han som lever i vårt liv. Det är överkliga jaget som vi varit vana vid

försvinner i stort sett, för det behövs inte, det bidrar inte med glädje. Det är inte fritt.

Det jag gärna vill att ni och jag själv ska gå hem med ikväll är just anspråkslösheten som Jesus tycker om. Var dig själv och låt Jesus leva i det som du vanligen är. Du märker snart att det är gott att leva, det är glädje och Guds ord ligger hela tiden nära till hands. Kyrkan och församlingen och alla bekännelser som finns är bara verktyg i redskapsboden, som en god vän, en katolik, sa till mig häromdagen. När Jesus är i våra kroppar behöver vi inte så mycket mer. Men verktygen finns där om det skulle komma behov.

Martin slutar och alla går till kaffet i rummet bredvid. En diskussion följer men för Martin ger den inte mycket. Några präster vill tolka uttryck i NT som talar om Jesu närvaro på ett annat sätt än Martin. Jesus finns inte i oss i någon annan mening än att vi tänker eller läser om honom. Och att vi inte ska förhäva oss.

Förmiddagen därpå möter Martin biskopen och en äldre munk från finska Valamo. De dricker kaffe hemma hos biskopen och munken, broder David, som kommer från Sverige, berättar lite om hur han kom att konvertera till ortodoxin.

-- När jag stod i Den helige Lasaros ortodoxa katedral i Larnaka sommaren 1988 vanns mitt hjärta för ortodoxin. Sex år tidigare hade mitt sökande efter Gud lett mig till den katolska kyrkan men jag märkte snart att sökandet fortsatte. Kyrkan var den sanna kyrkan, den Jesus grundade men bruket var inte

<p>rättvisande. Jag tänkte: så här fungerar inte det mysterium som Jesus Kristus utgör. I Lasaroskatedralen förstod jag. Under liturgin insåg jag med hjärtat och alla sinnen att Jesus Kristus är en verklighet i bild, ljus, ljud och rörelser. Allt rituellt bruk som krymper denna verklighet kommer att lämna själen i en brist. Den romerska dialogmässan var andefattig i jämförelse med den ortodoxa liturgin.</p> <p>Här tystnar broder David och ägnar sig åt bullar och kaffedrickande. De hör bilar utanför biskopsvillan och en buss som startar.</p> <p>- Så det var liturgin som blev det viktiga? säger Martin.</p> <p>Munken nickar.</p> <p>- Detta är rätt svårt att förklara, även svårt att beskriva. Varför skulle en yttre liturgi spela roll? Men jag tänker så här. När mysteriet med Jesus inte framställs som lära — såsom det görs i katolska katekesen — utan bjuds oss som ett deltagande, som ett mysterium med körsång, rörelser, rökelse och dofter, och sjungande recitationer, förvandlas kristendomen. Den är inte längre tro på påståenden. Den är deltagande i en fest.</p> <p>- För mig är det där främmande, säger biskop Henry. jag vill att kyrkan ska vara enkel och nära folk. Ju mindre liturgi dess bättre. Enkla ceremonier vid dop och vigning men nära folk. Vad säger du Martin?</p> <p>- Jag kan dela broder Davids syn på att Jesus inte är lära. Men han är inte heller liturgi. I mitt liv är det mer direkt, mer omedelbart. Han lever som jag vad jag än gör. Så jag blir lite främmande för en liturgi med</p>	<p>rökelse och ikoner och processioner, måste jag medge. Jag kan tycka det är vackert och stiltigt, men inte mer än så. Broder David ser allvarlig ut och vänder sig till Martin.</p> <p>- Jesus är inte en människa. Han lever inte ditt liv. Han är Gud själv. Betänk detta: Gud själv lever inte i en förgänglig människas kropp efter uppståndelsen. Du är inte kristen om du tror det. Det är snarare en sorts hednisk panteism.</p> <p>Både biskop Henry och Martin skrattar hjärtligt. Men broder David ser allvarlig och lite skrämmd ut.</p> <p>- Där ser du Martin hur ditt sätt att uttrycka dig lätt missförstås. Kommer du ihåg att det var vad jag påpekade senast vi träffades hemma hos dig?</p> <p>- Jo jag minns. Men det är inte så enkelt att det handlar om val av uttryck. Med all respekt för broder David och ortodox liturgi som jag tycker om när jag någon gång deltar i den, måste något annat sägas här. Och då kanske det blir teologi. Åtminstone tillämpad teologi. Jesus Kristus har enligt Paulus dött med oss och uppstått med oss. Ok? Om detta är sant lever han också i oss och med oss. Han är Gud men han vill inte ha oss sittande hemma hos honom och ständigt prisande hans namn och ära. Ingen förälder vill det med sina barn. De ska ut i världen och leva det goda liv Fadern givit dem. Så är det också för oss. Jesus uppstår inte för att vi ska prisa honom i liturgi eller i ständig bön. Han vill att vi ska leva honom, vara honom, leva hans liv och låta honom leva vårt liv. Liturgi är exklusivt, likaså är ständig privat bön något exklusivt. Det har inte med andra att göra. Andra ska</p>	<p>helst vara tysta eller frånvarande. I liturgin är vi avskilda från varandra just genom liturgin, även om den i sig är högtidlig och vacker. Jesus vill heligt liv i oss, inte bön eller liturgi eller bibelstudium i det oändliga.</p> <p>- Men Martin när du har konfirmander är det väl bibelstudium du rekommenderar?</p> <p>Biskop Henry ser oroligt på Martin och broder David ser ner på sina skor och tycks ha gått in i bön.</p> <p>- Jodå men bara för att se den väsentliga meningen med evangeliet. När vi ser att Jesus dör för oss och lever för oss så är bibelstudiet endast något som ska ge oss glädje och inspiration. Vi måste förstå att liv är liv. Jesus är livet. Han är sanningen som liv. Han är vägen såsom liv i oss. Inte något annat, inte någon liturgi eller någon kunskap.</p> <p>- Men är inte detta det typiska evangeliska känslolösheten? frågar broder David med blicken på sina skor. Det känns så bra att Jesus är med oss. Och så blir detta det enda, en subjektivitet och inget annat.</p> <p>Martin skakar på huvudet.</p> <p>- Nej det är inte känslor först och främst. Det är att min existens inte kan förstås annat än som Kristi uppståndelse. Den uppståndne är min egen verkliga existens. Och detta oavsett vilka emotionella upplevelser jag har.</p> <p>- Så kan Paulus säga och något enstaka helgon, men inte en vanlig människa som du eller jag. Du lånar ett språkbruk som inte gäller dig.</p> <p>Broder David ser lätt förtvivlad ut när han säger detta.</p> <p>- Fast är det sant så är det sant</p>
--	--	--

för alla ! säger biskop Henry.

- Jag har gett upp alla försök att bli helig, säger Martin och ser på broder David. Jag har ingenting men i Jesus äger jag allt, det vet jag. Det har inte med andlig övning eller utveckling att göra, såvitt jag förstår.

- Det bara är så, säger broder David och skakar på huvudet.

- Ja det bara är så. Han dog för mig och uppstod i mitt liv. Det bara är så och jag tänker på det dagligen och tackar Gud för det.

- Så då har du ju bön där, säger biskop Henry. Du utövar tacksägelsebönen ! Det är en andlig övning vet du väl?

Biskopen skrattar och hämtar mer kaffe och fyller på åt Martin och broder David. Det blir tyst i rummet men det är en obekvämtystnad. Broder David reser sig och tar avsked. En stund senare säger biskopen:

- Du undrar kanske varför jag ville ha det här samtalet?

- Biskopens vägar är outgrundliga, skrattar Martin och tillägger:

- Jag uppskattar att du förde oss samman. Nu har jag en del att tänka på. Du vet, hemma i bokhyllan står Philokalia.

- Ökenfädernas övningar för helighet i avskildhet och separation från världen. Men läser du nånsin i dem?

- De tillhör vår rika kristna tradition och det finns pärlor överallt där.

- Men Martin, anledningen till att jag förde er samman vara bara nyfikenhet. Jag är fascinerad av din Jesusuppfattning. Jag ville se hur det kunde rimma med en

klosterbroder från Valamo som jag känner långt tillbaka.

- Det är lugnt Henry. Jag gillar deras tradition. Serafim från Sarov har betytt en del för mig. En gång försvann ett migränanfall när jag rörde vid en ikonbild av honom i en kyrka i St Petersburg. Kanske en tillfällighet. Men Serafim har inspirerat mig.

- Men all övning i helighet måste ju förefalla dig helt onödig? Om Jesus lever ditt nuvarande liv behöver ingenting ändras, ingenting behöver fördjupas. Eller hur?

- Alldeles riktigt. Varför ska vi göra om något som Gud redan låtit ske? Vi behöver inte lida och dö som Jesus. Han har redan gjort det för oss. Han har förintat alla våra synder -- både gjorda och kommande. Det är klart. Nu vill han endast leva oss i varje levande minut av vårt liv.

- Så broder Davids hela spiritualitet är helt meningslös? Jag tror han kände att du sa det och därför drog härifrån. Han kanske kände att jag tog ditt parti. Jag måste prata med honom sedan.

- Så enkelt är det inte Henry. Vi gör det vi tror på. Jag är nog världslig i broder Davids ögon. Men för mig är det inte någon skillnad var jag är för Jesus lever mig. Han är levande var än jag befinner mig. Han är levande - förstår du hur jag menar? Biskop Henry sitter still och ler en lång stund innan de bryter upp och Martin kör hemöver.

På vägen hem begrundar Martin vad broder David har sagt. Mycket i den kristna litteraturen

säger något liknande. Men när han läser Paulus och de andra breven blir allt enkelt igen: Kristus i oss. Och när han tänker på skillnaden mellan de första i den paulinska Jesusrörelsen och senare tidens munkar, nunnor och andliga specialister på olika sätt, vill han glömma all kunskap om "kristendomen". Allt handlar om något annat: lever Jesus i dig och för dig?

- Hur gick förhöret? frågar Birgitta glatt hemma i köket.

- Det var inget förhör, mer ett samtal med en ortodox munk i största allmänhet. Henry var bara nyfiken på hur vi skulle komma överens. Rätt roligt, faktiskt.

- Ok, skönt att höra. Jag trodde det var inkquisitionen.

Birgitta och Martin skrattar och börjar med lunchen tillsammans. Det blir grönsakssoppa och vegetariska falafel.

Efter maten stöter Martin ihop med Ragnar som är ute på promenad med sina hundar, pensionerad lärare och rätt ofta synlig i kyrkan. Martin har haft honom som lärare på gymnasiet och använder honom lite som en mentor i andliga frågor. De går tillsammans runt kyrkogården och Martin berättar lite om mötet med munken från Valamo.

- Där har jag varit, säger Ragnar. Om du menar det finska nya Valamo?

- Just precis. Men jag tror inte han gillade min syn på Jesus.

- Alldeles för enkel syn antar jag? skrattar Ragnar och hans vita

<p>skägg gungar.</p> <p>- Jo jag misstänker det. Att jag liksom inte hade rätten att ta till mig Jesus i mitt eget liv.</p> <p>- Jag minns en gång i Jerusalem där armenierna, katolikerna och de ortodoxa delar på ett utrymme i begravningskyrkan. Jag pratade med den ortodoxe munken som vaktade sitt kapell. Han sa stolt att de andra två hade en del, men vi har allt !</p> <p>- Ja det är en rik tradition.</p> <p>- Som jag ser det blir jag snarare fattig med Jesus än rik. För en ortodox är det Jesus plus saker. För mig är det Jesus plus ingenting alls.</p> <p>Martin tänker på den andliga rikedom som den kristna traditionen har.</p> <p>- Kan man vara utan de extra saker som traditionen har? De pekar ju ändå alla mot Kristus?</p> <p>- Ja men Martin, tänk ! Behöver Jesus i dig något mer? Han behöver dig att leva genom, men ingenting mer?</p> <p>- Det verkar som detta skulle vara radikalt och extremt för honom.</p> <p>- Ja det är det nog i floran av kombinationer av Jesus med andra saker. Och egentligen är alltid "andra saker" den gamla lagen. Om något annat än Jesus får bestämma troslivet så är det i regel den gamla lagen igen. Jesus fulländar lagen genom att helt och hållet avsluta den. Men många låter den krypa in igen, det är en mänsklig frestelse.</p> <p>- Han talade mycket om liturgins betydelse.</p> <p>- Japp. Det är lagen, liksom templets skönhet, liksom</p>	<p>bönemetodernas effektivitet, liksom katekesernas utformning, liksom tusen andra ting. Det är lag och förbättring, lag och ordning. Det är precis som med buden.</p> <p>- Buden?</p> <p>- Ja du har de som tar Jesus plus de tio budorden. Andra tar några av budorden och skippar sabbatsbudet. Några tar sabbatsbudet och lägger till tionde-budet, som inte ens finns i dekalogen. Ytterligare andra tar Jesus plus alla kosherlagarna, du känner väl till de nya messianisterna?</p> <p>- Jo jag har mött några med hebreiska rötter som de säger. De är ofta kunniga i GT.</p> <p>- Ja absolut. De flesta som låter lag och ordning krypa in igen blir ofta frenetiska i sina studier och i sin kunskap.</p> <p>Martin närmar sig kyrkan och stannar för att avsluta samtalet med Ragnar, vars små hundar verka frysa och vilja hem till gården de har i närheten.</p> <p>- Men har inte vi också en viss ordning. Vi har gudstjänster, dop, vigningar och så vidare.</p> <p>- Jo lutherska kyrkan är en lagisk förbättrings kyrka. Men det viktiga är om Jesus lever i dig, inte vad ditt jobb kräver att du ska göra. Och du är ju fri att säga vem Jesus är till alla här, eller hur? Inte ens biskop Henry hindrar dig? Du kan berätta varje söndag att Jesus har ingenting med förbättring eller lag att göra, vare sig den är judisk eller kristen eller indisk eller buddhistisk eller fornnordisk. Kom i håg Paulus som säger att det enda han vill veta av är den korsfäste Kristus, mitt i sin svaghet och rädsla är detta det</p>	<p>enda han har. Detsamma gäller oss.</p> <p>- Det är detta som är för enkelt enligt många.</p> <p>- Japp. Inte nog. Nåden får vara med initialt så att vi blir frälsta. Men sen ska lagen tillbaka i olika former. Inte nog med endast Jesus i oss.</p> <p>- Kan du förstå detta Ragnar?</p> <p>- Ja mycket väl. Jag har själv känt fascinationen i att "bygga kyrka" efter det jag som ung man konverterade till katolicismen. Jag såg min tro som ett fartyg där jag ingick i besättningen och inför alla ville visa allt som fanns på fartgrytet. Jag var stolt över alla katolska författare, alla helgon, alla traditioner, all historia. Jag lyssnade på EWTN och pratade som de. Jag märkte inte arrogansen i att ta över all denna tempelkult och lagiskhet och kalla det tro.</p> <p>- Vad fick dig att inse att gamla lagen kommit in igen?</p> <p>- Jag vet inte riktigt. Det var kanske att breven från Paulus aldrig stödde en sådan tro. De sju äkta breven har inga präster, inget vattendop, inget tempel eller tempelarbete, ingen kyrka utan endast människor som samlades för informell gemenskap i Kristus. Ekklesia betydde samling, inte det vi tänker på som kyrka. Den formen fanns mer i de gamla romerska religionerna, med rikt sammansatta hierarkier och så.</p> <p>- Alltså historiska fakta. Men upplevde du inte sann andlighet i den romerska kyrkan?</p> <p>- Jo absolut. Jag älskar fortfarande den katolska litteraturen. Min favorit Hans Urs von Balthasar är fortfarande min</p>
--	---	--

ständiga källa till läsglädje. Men det är en intellektuell glädje och ingenting annat. Liksom filosofen Hegel kan vara inspirerande att läsa.

- Ja jag minns hur du tjtade om Hegel jämt på lektionerna. Han var den ständiga referenspunkten kommer jag ihåg. Jag fattade absolut ingenting kan jag säga.

- Nej Hegel fattar man inte, det är mer som ett hav att simma i och försöka se något....

Ragnar skrockade förtjust och vek av mot sitt hem och Martin gick in i kyrkan. Han ropade efter Ragnar:

- Jag behöver prata mer. Kan vi ses på kvällsbönen i morgon kväll tror du?

På onsdag kväll träffas de igen efter kvällsbönen, till vilken endast sju själar kommit. Alla har försvunnit hem så kaffet sakristian får Martin och Ragnar försöka dricka upp. Ragnar hade med sig glutenfria bullar han bakat. Elizabeth ringer till Martin om ett församlingsärendet. Martin säger att hon är välkommen till sakristian nu på en gång om hon vill, för Ragnar är där. Hon kommer in fem minuter senare, hon hyr en lägenhet i byn ganska nära kyrkan.

- Jag vet att du inte bryr dig om bibelställen Ragnar, säger Martin, men finns de några som ändå kan vara stöttepelare för att Jesus är den som lever oss, inte en tradition eller en lagreligion?

- Ja ta t ex 1 Tim första kapitlet: vi ska inte ägna oss åt ändlösa legender om föfäderna. För mig är det också kyrkofäderna eller

ökenfäderna eller alla teologiska fäder vi har bakom oss. Jesu liv i oss har ingenting med det förlutna att göra. Men en lagreligion måste alltid hålla på det med det.

- Men hela kyrkoåret är ju uppbyggt på att minnas berättelser, säger Elizabeth.

- Ja och det har inte med Jesu liv att göra, eller hur? Vi är Jesu liv, vi själv i våra liv, minut för minut. Det behövs inget kyrkoår för detta. Det är mer ert arbete som beskrivs av kyrkoåret och dess högtider. Vilket är helt ok i sig, men är ingenting andligt eller viktigt för vår tro. Är det för radikalt Elizabeth?

- Ja det känns som om jag hycklar när jag framhåller budskapet som har med jul och påsk och så vidare att göra.

- Men Ragnar gå vidare med 1 Tim -- vad står det mer?

- Jo Paulus säger att lagen - och vi kan tänka på kyrkoåret och ert jobb också - är något gott om man brukar den rätt och tänker på att den inte är till för rättfärdiga. Observera detta - inte för rättfärdiga. Och vilka är rättfärdiga? Ja de i vilka Jesus lever. Inte de som har status som helgon eller djupt andlig person. Fattiga, enkla människor som låter Jesus leva i dem.

- Men då är alltså lagen och kyrkan och kyrkoåret goda på något sätt, säger Martin. Goda för vad?

- För att visa upp lagens perfektion, kyrkans perfektion.

- Perfektion? undrar Elizabeth.

- Ja det som visar synden, det som visar att vi inte kan vara under den. Lagen och kyrkan är

perfekt men Jesus angår inte perfekta utan oss som inte alls är perfekta. I Jesus är vi bortanför lagen och kyrkan, vi är endast levande genom honom.

- Förstår inte, säger Elizabeth och ser orolig ut. Det låter helt otroligt att kyrklig och lagisk är detsamma. Kan inte kyrkan vara en fristad, en lekplats för Guds fria barn?

- Det är fint att du önskar det, säger Ragnar och ler. Men är det så? Känner du aldrig kyrkans krav på dig?

- Jo det ska Gud veta, skrattar hon.

- Själva ämbetet är ett krav, säger Martin. Du har en uppgift, du har en skyldighet. Men är inte lärarjobbet också det?

- Jo skolan har en skollag. Helt klart. Livet i Jesus är radikalt annorlunda. Och ni kan förkunna just det i kyrkan menar jag. Trots att ni jobbar inom kyrkan kan ni förkunna att Jesus innebär slutet för all kyrka och all lagtanke i tron. Därför är lagen god i den meningen att den visar hur vi inte kan leva under den utan måste låta Jesus leva ut sin frihet i oss utanför all kyrka och all religion.

- Det här är så svårt att ta till sig, säger Elizabeth. Men dina glutenfria bullar är otroligt goda Ragnar.

- Min dotter gav mig receptet. Det är lite kladdigt och grötigt att hålla på med innan det ska in i ugnen. Men det duger.

- Alltså det är lätt för dig som inte är präst att ha dessa tankar om Jesus, säger Martin. Men vi ska göra ett jobb som nästan går i motsatt riktning. Eller hur?

<p>- Nja, jag håller inte med. Om ni har Paulus som förebild är det enklare. Förkunna den korsfäste och uppståndne. Först kommer vila i den uppståndne. Observera - vila. Liksom Sonen <i>sitter</i> på Faderns högra sida, sitter i vila därför att allt är klart, ska ni vila i Jesus. Sedan kan ni fungera i kyrkan eller utanför den. Det spelar ingen roll för lagen är fullbordad i denna vila, denna avslappning och frihet som Jesus är i vårt liv.</p> <p>- Men, säger Martin, hur kan påven Franciskus säga att kyrkan är till för syndare, för de som inte kan leva upp till lagen?</p> <p>- Han gör en kombination. Dels Jesus som frälsare, dels trohet mot kyrkan, som är en form av lagen. De flesta kristna gör så tror jag. En kombination. Men Paulus säger att Jesus är allt och tillräckligt. Kyrkan och lagen är inte till för rättfärdiga. Vad är en rättfärdig? Hur blir man rättfärdig? Endast genom Jesus, som lever oss. Det är rättfärdighet. Men kyrkan blir ett extra, en yttre rättfärdighet. Gå till mässan, bikta dig, läs katekesen, följ buden i någon variant av dem. Det går inte att kombinera Jesus med kyrkan.</p> <p>- Men då är vi hycklare Martin, säger Elizabeth och slår ut med händerna. Och jag vill inte vara en hycklare.</p> <p>- Men vi kan förkunna just detta som Ragnar säger ! invänder Martin. Vi kan förkunna Paulus så mycket vi vill. Vem har något problem med det? Vår handfull kyrkobesökare? Biskopen som inte är intressead av teologi? Ingen.</p> <p>- Men det blir som en revolution i kyrkan, säger Elizabeth.</p> <p>- En trevlig revolution i så fall,</p>	<p>skrattar Ragnar. En revolution i Jesu namn.</p> <p>- Men för vem är lag och kyrka bra?</p> <p>- Ska vi citera Paulus? I så fall: "för dem som lever utan lag och ordning, för gudlösa och syndare för hädare och förnekare, för dem som bär hand på sin far eller mor, för dråpare, för osedliga och perversa, för människorövare, lögnare och menedare och allt annat som strider mot den sunnda läran."</p> <p>- Oj oj oj...för dessa är det bra att gå i kyrkan? pustar Elizabeth.</p> <p>- Men just dessa grupper kommer ju sällan till kyrkan? säger Martin efter en stund.</p> <p>- Nej men på den tiden då Paulus skriver finns det mer socialt tryck på att gå till templet eller synagogan. Och i Sverige för några sekler sedan var det likadant. Hela byar gav sig iväg med häst och släde för att komma till kyrkan på söndag morgon. Därav alla kyrkstallar som vi har kvar idag.</p> <p>- Så du menar att endast dessa grupper bör ha en kyrka och en lag?</p> <p>- Ja enligt det som Paulus kallar "härlighetens evangelium" är det så. Både idag och på den tiden. Vi har samma villkor idag. När Jesus får komma in i ditt liv är kyrka och lag borta för evigt.</p> <p>- Om vi använder ordet "förbättringsandelighet" så stämmer det mer för mig, säger Martin.</p> <p>- Ok. Denna sorts andlighet är till för att visa smutsen. Den är till för att döma. Det är så den fungerar i de människor som ägnar sig åt den. De kommer till</p>	<p>kyrkan och känner sin ovärdighet. Perfekt. Det är så religion fungerar. Vi ser vår fullständigt depraverade situation. Och just därför är Jesus enda lösningen på vårt elände. Bara genom att ge upp och låta honom leva oss istället, kan vi ta emot härlighetens evangelium. Ingen kyrka eller lag eller förbättringsreligion kan göra detta. Det är bara att pröva så visar det sig.</p> <p>- Men det är ju absurt att ha en Taizékväll i kyrkan om det här är sant ! utbrister Elizabeth.</p> <p>- Inte om du förkunnar detta på Taizékvällen, skrattar Ragnar och fyller på mer kaffe. Du kan säga just de orden till alla som kommer: i Jesus är all kyrklighet borta, den behövs inte. Men vi kan träffas just här i denna byggnad och fira Jesu namn. Visst kan du säga så?</p> <p>Elizabeth är tyst och tittar ut genom fönstret.</p> <p>- Det är vad jag säger, ler Martin och tittar på Elizabeth.</p> <p>- Ja jag vet det, säger hon och ruskar på huvudet. Nu måste jag till andra ärenden. Tack för ikväll Ragnar, det är alltid lika upprörande att lyssna på dig!!</p> <p>Elizabeth försvinner ut och strax hör de hennes bil start och försvinna i marskvällens ljus.</p> <p>- Jag vill ta i en annan grej, säger Martin till Ragnar. Jag läste ungefär följande i en biskops blogg igår:</p> <p>Att säga att kristendomen är normativ i Sverige menar jag är djupt felaktigt. Sverige är inte ett kristet land. Sverige är ett mångkulturellt land där kristna inslag lever kvar. Kristen etik existerar nästan inte och där vi</p>
---	---	--

<p>talar om kristen etik menar vi allmänmännisklig etik. Den typiskt kristna etiken handlar om att älska sina fiender och be för dem som förföljer oss. Det borde vi träna mer på, vi som vill kalla oss kristna.</p> <p>Martin tystnar. Ragnar säger:</p> <p>- Vad är det du undrar om det perspektivet? Jag tycker han låter som en kyrkans man. Man tränar på kristen etik. Han har tydligen två bud i sin lag: älska sin fiende och älska sig själv. Låter ganska vanligt.</p> <p>- Men lever Jesus i hans liv? Han är en ganska tongivande biskop.</p> <p>- Inte vet jag. Troligen är han kristen genom att då och då vill blanda in Kristus. Han binder säkert samman Jesus med kristen etik. Hans tro är kanske att tänka och handla utifrån det sätt som han tror Kristus vill få oss att tänka och handla. Med andra ord den gamla lagen igen, bara i en liberal protestantisk anda.</p> <p>- Det var det jag misstänkte. Det är så otroligt subtilt. Det låter präktigt och enkelt men det är den gamla förbättringen som gäller.</p> <p>- Oja. Svenska kyrkan har ca 6 miljoner medlemmar. Det gläder sig den förbättringsandlige åt. Det är nog en lag för dig som präst också Martin !</p> <p>- Jo jag känner det.</p> <p>-</p> <p>- Ja du ska vilja stärka medlemmarnas förhållande till kyrkans innehåll!</p> <p>- Som är trons innehåll....</p> <p>- Lagtrons innehåll ja. Så snart Jesus får leva i ditt liv försvinner sådana innehåll och själva livet kommer istället. Det är</p>	<p>räddningens liv, inte kyrkans.- Lag och kyrka talar alltså till en viss grupp människor : de som är under lagen.</p> <p>- Just precis. Och om en biskop tror på det viset är han placerat sig under lagen. Han är här för att förbättra. Och då och då drar han in Kristus i detta förkovransarbete. Sedan kan han kalla detta församlingsarbete eller gemenskap eller kristen etik, det finns många paraplytermer för den gamla lagmotivationen. Martin ler stort och gör sig i ordning för att gå hem.</p> <p>- Ja kan ju bara erkänna Ragnar att jag aldrig känner lag och ordning tala till mig över huvudet. Att vara en bra kristen intresserar mig aldrig. Jesus får mig att glömma allt sådant.</p> <p>- Så är det för mig också. En gång i tiden när jag vurmade för den katolska kyrkan stötte jag på Johannes av Korset som predikade glömska. När kärleken till Jesus väcks glömmer vi all etik och lag, vi glömmer allt vad kyrka heter, vi hamnar direkt i kärlekslågan.</p> <p>- Jag måste kika på den där författaren någon gång. Jag har hört talas om honom.</p> <p>- Det behöver du inte när Jesus lever dig Martin. Ta hand om barna och frugan istället. Även Johannes av Korset fick ha ena benet i lagkyrkan och han råkade ofta i trubbel med den. Du vet lagens och kyrkans uppgift är egentligen en enda och kan sammanfattas i ett enda uttryck: håll käft !! Och den uppmaningen gäller ända fram till dess du låter Jesus leva i dig.</p> <p>- Nu förstod jag inte, Ragnar, säger Martin i kyrkdörren.</p>	<p>- Jo lagen säger till syndaren och de förbättringsandliga att det inte fungerar. Lagen eller förkovran fungerar inte. Vi måste räddas. De som fortfarande använder kyrkan för sin förbättring eller andras, har bara inte försökt nog länge för att fatta.</p> <p>Martin vinkar och skrattar. Ragnar försvinner bortöver i mörkret. Tydligen har han inte bilen ikväll för han fortsätter bortom kyrkstallarna.</p> <p>Martin tar på sig ytterkläderna och tänker: först var det 613 judiska bud som stirrade på den troende. Sedan sammanfattades de i nio eller tio bud när Moses kom med tavlorna. Sedan reducerades de i evangelierna till två, att älska Gud och sin nästa såsom sig själv. Sedan kom Tolstoy med sina fem bud från Jesu undervisning. Sedan finns alla sekters olika bud som hämtas ur den mosaiska lagen och ur NT. Alla dessa bud i olika former är där för att tysta varje mun och hålla de som inte låter Jesus leva i sig skyldiga inför Gud. All förkovranstro är till för att göra oss medvetna om synd, ingenting annat. Lag, tempel och kyrka, ja etik i alla sina former, var något som avsett att gälla tills avkomlingen framträdde, han som hade fått löftet.</p> <p>Martin låser kyrkan och nynna på Jesusbönen i denna variant:</p> <p>Herren Jesus Kristus, du har förbarmat dig över oss alla.</p>
---	--	--

Några dagar senare är Martin på gymnasiet, inbjuden av en lärare i religion. Martin får svara på frågor och eleverna är artiga och skrattar så fort han försöker vara lite rolig. Det är lätt att prata om livet som präst.

En elever frågar om Bibeln.

- Jesus dyker upp i det tunna Nya Testamentet som Anders vår lärare här har tvingat oss läsa. Men ingenstans i det stora tjocka Gamla Testamentet sägs något om honom. Och många judar erkänner inte Jesus. Hur kommer det här sig?

- Det är en kanonbra fråga, svarar Martin och alla skrattar. Jag menar att vi ska se på Jesu namn, alltså ordet "yeshua". Om ni kikar på nätet, på blueletterbible.com så kan ni hitta det hebreiska ordet för frälsning, som är just yeshua. Sök det ordet i GT så finner ni ganska många ställen.

Läraren Anders skriver upp nätadressen på tavlan och eleverna skriver av. Martin ser sig om i salen. Den ligger högst upp i byggnaden, utsikt över en backe upp till en annan gul skolbyggnad. Solen skiner in i den trevliga salen där bilder på Maria, Franciskus och en kines som Martin tror är Konfucius. Ena väggen är full med böcker och på bänken framför hyllorna ligger böcker utlagda. Det här är en varm och intellektuell miljö, tänker Martin och minns att hans egen gymnasietid inte gav några liknande bilder.

- Men varför erkänner inte judarna Jesus? frågar flickan igen.

- Jag tror att den bild många judar hade av den kommande Messias inte stämmer med den verkliga person som Jesus visade upp. Men Jesus är en verklighet, han är frälsning och något som lever i oss. Och det kan varje jude uppleva om hon eller han vill.

- Lever Jesus i oss? upprepar flickan sin fråga.

- Ja det tror jag. Han uppstår på korset för att ge oss sitt liv på ett konkret sätt. Det känns som glädje inom oss, men det är en Annan och Helig Person som lever där inom oss. Vi själva är ju inte alltid så heliga, eller hur?

Eleverna är artigt tysta och när det ringer i deras mobiler för att lektionen är slut, applåderar alla vänligt åt Martin.

Efteråt fikar Martin med Anders i hans arbetsrum som också är ett bibliotek alldeles bakom salen. Där finns också soffor och några andra elever sitter där och läser. Martin beundrar situationen: eleverna är välkomna in i lärarens eget arbetsrum.

- Jag har inte alltid varit lärare, säger Anders. Jag var pastor i många år i Missionkyrkan. Men så fick jag nog och sadlade om.

- Intressant, säger Martin. Vad fick dig att sadla om?

- Det var helt enkelt något som inte stämde. Du vet jag var son till en pastor och skulle så klart bli det själv också. Det var nästan underförstått när jag var i tonåren. Och så gick jag på Kaggeholm och några anda bibelskolor och fick jobb ganska snart.

- Det kanske gick för fort, säger Martin och dricker av kaffet som Anders slagit upp.

- Ja det är möjligt. Jag sökte ett jobb i Stockholm och fick det som ett projektarbete. Vi skulle bygga en ny församlingsform och förnya så att ungdomar blev intresserade. Du kanske känner till Hillsong?

- Jodå, jag har till och med varit på Nalen en gång och sett. Var ni en del av Hillsong alltså?

- Nej inte alls, men vi sneglade på dem för att hitta former.

- Och det lyckades?

- Ja absolut, det kom mycket ungdomar och även äldre. Vi fick igång många verksamheter, fick mycket bidrag och startade bokhandel och musikaffär i kyrkan. Men snart började jag ifrågasätta allting. Inte tron eller glädjen i Gud men varför vi gjorde som vi gjorde i kyrkan.

- Det gör jag ständigt, skrattar Martin och nickar ajö åt eleverna som packat ihop och nu vinkar åt Anders när de försvinner. Jag avundas dig Anders som har unga intresserade människor kring dig. Så har inte jag det alla söndagar !

- Ja det är fantastiskt. Jag kan komma sjuk och trött till jobbet men efter en lektion är full av energi. Jag får kraft av dem.

- Men hur gick det med dina frågor inom kyrkan?

- Ja....det var lite som en historia jag läste. Historien berättar vad jag kände. En kristen mamma som är en pelare i församlingen, ger sin son ett armband där bokstäverna VSJG? De betyder Vad Skulle Jesus Göra? Hon instruerar sonen att alltid titta på

<p>det där armbandet.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Jag känner igen det där....är det Mick Mooney? - Det kan stämma. Jag minns faktiskt inte nu. Och jag berättar nog annolunda. Jag brukar dra den här för eleverna och förlägger det till Stockholm. - Ok. Vad händer? - Jo i alla fall, sonen gör som mamma säger och en vecka senare blir hon helt chockad när hon ser att sonen blivit god vän med horor nere på stan, han tar hem nya vänner som röker och drogar och han bjuder på starköl fast de är berusade redan. Och ännu värre, han dyker upp i kyrkan och river ner bokhyllor i bokaffären, river omkring bland skivor och dyra ikoner i hyllorna, sliter ut kassan och kastar på golvet. Han gör en piska av några datorsladdar och jagar pastorn genom korridorerna upp på scenen där han river ner instrumenten. Och han skriker att vi har gjort Guds hus till ett näste för profithajar och kommers. Men det värsta som hände mamman var när sonen dök upp framför en abortklinik där mamman gick med protestskyltar, men inne på klinikens område bland flickor och kvinnor och han skriker: Kasta den första stenen ni som är utan synd !! <p>Martin skrattar så han sätter bullen i halsen. Anders har roligt åt att Martin har roligt. Någon elev tittar in och ser glad ut och försvinner.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Tar jag upp din tid, undrar Martin, ska du ha lektion? - Nej jag är klart för dan. Det är lugnt. Jag vill berätta klart om jag får? 	<ul style="list-style-type: none"> - Ok, det är bra, jag vill höra resten. Jag kanske kan använda det här med mina konfirmander längre fram. - Kan du säkert. Ok, så mamman pratar med prästen och de får en idé. De ger pojken ett nytt armband och kastar det gamla i papperskorgen. Det nya har bokstäverna VSEFG? Det står för Vad Skulle En Farisé Göra? Och pojken började använda detta armband lika ivrigt. Mycket riktigt, inom tre månader är grabben känd för att vara en pålitlig kristen, ständigt i kyrkan, hjälpsam och generös med kollekten och sin energi. Han fördömer syndare där han kommer åt i skolan och kan försvara Tio Guds Bud och en del andra också med starka argument. Han är from och omtyckt i sin kyrka. Mamman och prästen är lyckliga och det enda mamman önskar är att Jesus ser detta och följer hennes sons exempel. - Underbart, säger Martin. Men vad har berättelsen med din kyrka i Stockholm att göra? - Jo jag såg samma saker i vår fräscha energiska församling. Stark auktoritetstro, att ge tionde och gärna mer av sin inkomst. Alltså den gamla kyrkotukten finns lika stark idag som någonsin tidigare. Bara med lite andra förtecken och uttryck. Det är Waldenström, det är traditionen, det är formerna, det är lydningen, det är den hycklade fromheten som gäller. Min bild av Jesus, som jag lärt mig av pappa och vår kyrka, är just en farisé. Det är en förbättrings kyrka, en lagkyrka i grunden. Och det leder till falska beteenden. Jesus är 	<p>utanför oss som en toraundervisande lärare.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Och du vill inte längre följa en farisé som hette Jesus? Det är så för mig också. Som jag sa till dina elever, Jesus är liv inom mig, inte en lära eller en moral utanför mig. - Men du stannar kvar som präst i svenska kyrkan? - Ja för ingen hindrar mig att låta Jesus vara mitt liv och jag får min försörjning som präst. Det kanske är lite oärligt? - Jag vet inte. Det är tre år sen jag hoppade av. Det var inte möjligt att fortsätta. Att följa den verkliga Jesus krävde ett pris av mig kände jag. De andra pastorerna som stod över mig kunde inte tolerera min kritik av vår verksamhet. Jag ansågs illojal som misstänkliggjorde deras ämbete. Men den Jesus de presenterade var en adreanlinstinn farisé. - Nej det är inte den verkliga Jesus. Jag har ju en biskop som undrar vad jag håller på med. Han läser min blogg och förstår inte. Men jag bryr mig inte alls. Och han anklagar mig inte för något. - Du vet Martin, jag växte upp i ett pastorshem. Först, som barn, var relationen till Gud levande. Det var fantastiskt att få vara nära den som skapat allt. Jag kände mig välsignad av detta. Problemen uppstod i tonåren när jag och andra i kyrkan verkligen trodde vi visste allt och kunde allt om Gud. Pappa såg ju till att jag memorerade rätt verser och hade rätt argument till alla som tvivlade i kyrkans ungdomsgrupper. Jag blev en sorts ordningsman åt Gud.
--	--	---

- Det låter hemskt. Jag hade det inte alls så som barn. Pappa var musiker och lite svävande religiös, där alla möjliga religioner fick plats, verkade det som.
- Då är det friare tror jag. Men jag kunde spana in en kättare på mils avstånd och jag var väldigt tjugig på mina lärare i skolan. Men så mötte jag förstås folk som hittat annat i Bibeln än jag visste. Vad gjorde jag då? Glömde det och fortsatte bara. Det gick fint, även på bibelskolorna jag gick. Och så blev jag ungdomspastor och kunde mitt jobb från start. Helt sjukt.
- Men det höll inte så många år? Varför?
- Som jag sa förut. Jesus är inte en farisé i evangelierna. Och inte hos Paulus eller de andra breven. Mer och mer märkte jag detta. Han är antikyrklig. Han tar syndarna sida, han försvarar värdet hos de som inte tror, de som inte är säkra. Han närmast hatar representativ religion. Och den uppståndne, som du sa till eleverna, ger oss sitt liv som inte alls har med kyrkoprojekten att göra. Den levande Kristus är liv och relation till människor, inte bud och kollekt och lojalitet mot en tradition.
- Kan bara hålla med dig Anders. Det stämmer så bra och det är så kul att du är lärare i religion åt alla dessa elever. Du får väl hundratalet nya varje år?
- Upp mot två hundra ! säger Anders och skrattar och pustar. Att sätta betyg på alla dessa är inte något lättsamt. Du har det skönare ute i din gamla Tegnerlada, det kan jag lova dig!

- Ja och det är dit jag ska för ett möte nu, säger Martin och reser sig.

Nere på skolgården vinkar några elever och Martin vinkar tillbaka. Då kommer de fram till honom och frågar om han kan komma till deras ungdomsgrupp i Filafelfia någon gång. Martin ger dem sin epost och lovar komma.

Det är söndag och kaffe efter högmässan. I församlingssalen sitter 18 äldre damer och tre herrar över 70, två ungdomar, som spelat och sjungit under mässan och slutligen Martin som går mellan borden och sitter en stund vid varje.

Det är lugnt och stilla. Solen lyser in från söderfönstret och når nedersta raden i bokhyllan där bokstaven L låter Sven Lidmans många böcker synas med sina brokiga ryggar. Det är ett fint litet bibliotek, helt uppbyggt av gåvor från församlingens medlemmar under många år.

Martin tänker på vad Anders sagt om Jesus som antikyrklig. De få själar som satt här idag -- Martin

ser deras ansikten, lugna, avvaktande, trötta. Med undantag av de två ungdomarna som skrattar och pratar vid sitt bord.

Martin ser en av de äldre männen, Arvid, som varit sjöman hela sitt liv, varit med om våld och brott och suttit inne. Här är han nu, fridfull, vilande i en enkel tro. Men lever Jesus i honom? Och de andra äldre damerna, som varit flickor, levt slitsamma liv, upplevt besvikelser och glädjeämnen, fått liv som de inte väntat sig, gått miste som saker de trodde livet skulle ge. Men lever Jesus i dem?

Nej det här var inte en vibrerande församling med rockmusik och adrenalin i predikandet. Nästan inga ungdomar utom de som blivit engagerade och ibland några av konfirmanderna som hade kyrktvång ett antal högmässor.

Men Martin kan inte känna att det är fel, att han måste granska huruvida de själar som kommit idag lever med Jesus eller inte. Vem är han som kan döma? Vem är han som kan avgöra?

Ibland talar han med Birgitta, sin fru, om detta. Hon menar att ingenting är svartvitt. Många gråskalor finns i livet med Jesus. Det är högmod att prästen ska kolla upp individer i församlingen och göra en uppskattning av hur mycket Jesus lever dem. Sådana präster är hycklare, menar Birgitta. Själv är hon inte mycket till prästfru, kommer sällan på högmässorna och gör yoga och intresserar sig för buddhism. Men för Martin är hon ett ankare. Det är lätt att låta Jesus leva inom honom när han har Birgitta nära sig. Det är som en kanal, en rymd som är så enkel.

Ungdomarna ropar på honom och han sätter sig med en påtår hos dem. De vill prata om nästa gång de ska sjunga, om de kan ta med fler musiker. Det går bra, säger Martin och de börjar planera upplägget.

En av de äldre männen, Jan-Olof, kommer över och sätter sig. Han vill prata med ungdomen, säger han. Han är gammal fysiklärare och saknar umgänget med de unga. Ändå är han försagd och når inte fram till dem riktigt. De tycker Jan-Olof är en kuf och lämnar snart bordet.

- Hur är det annars då? frågar Martin. Är det bättre med Ingers mage? Jan-Olofs fru hade gjort flera operationer i en tarm under de senaste åren.

- Jo det är bättre, faktiskt. Hon får äta försiktigt. Men hördu Martin, varför hör jag aldrig Laestadius i dina predikningar?

- Oj då, jag har bara glömt. Jag lovar att ta med något nästa gång. Ska läsa i Därhushjonet.

- Ja eller Postillan hans.

Jan-Olof kom från Norrbotten och var fortfarande laestadian. Kyrkotukten var borta men Jan-Olof vill alltid påminna om att "syna själen" och se vad smådjeflarna i hjärtegroppen har för sig. Först hade Martin ryggat tillbaka för detta. Men efter hand och efter att läst mycket i En ropandes röst, predikningarna från Kengis och Därhushjonet, kunde han se en modern psykologi i Lars Levi Laestadius sätt att tänka kring frälsningen.

Men låter han Jesus leva i honom dagligdags? Martin är osäker på det. Gud är på distans, även om

man synar sin själ stundligen och dagligen.

Jan-Olof avslutar samtalet och de flesta andra är på väg hem i den soliga förmiddagen. Martin ser dem försvinna och tänker plötsligt på när ängeln säger till Josef att dra med fru och nyfött barn till Egypten. Varför gömma sig och Jesus det nyfödda barnet som är Frälsaren för alla? Varför söka skydd och ligga lågt? Han minns flera kamrater på teologen i Uppsala. De hade ingen bestämd tro på Kristus. Ändå valde de att bli präster. Att vara präst och sökare samtidigt, vara osäker och ha Gud på avstånd och ändå fungera som präst? Det gick alldeles utmärkt enligt biskoparna och du behöver inte ens tro på Kristus i praktiken.

Martin skriver ett mess till läraren Anders om att kyrkor och institutioner är temporära skyddade platser för folk på väg? Kanske det är Guds vilja för en person att han ska vara i en församling en tid, fastän han eller hon inte håller med om vare sig lojalitet, tradition eller lydnad inför pastorerna. Kanske han eller hon inte ens tror utan bara behöver tillhöra gruppen en tid? Kanske en kyrka är som en krycka man han behöva när benen är ostadiga. Och ingenting mer.

Martin tänker att utifall detta stämmer, är hans gamla trötta svenska kyrka inte såfel, med sina tjugo besökare i högmässan, de flesta över 70. Där kan man komma och gå. Andlighetens SJ som Krister Stendahl sa en gång i tiden, innan han blev biskop.

När Martin dukar av och ställer in disken i maskinen tänker han goda tankar om sitt jobb och sin kyrka.

När han går ut i solen och promenerar en liten omväg hem mot prästgården vid sjön, tänker Martin att Ragnar har rätt -- den som har Jesus levande sitt liv kan göra det var som helst, gärna i en sömning och halvtroende församling med fuktskadad gammal kyrka och en biskop som ser sig själv som administratör snarare än förkunnare.

Några dagar senare är det älgjakt och Martin kommer att sitta tillsammans med Jan-Olof på ett pass. Martin har nyss fått plats i laget och känner inte alla. Men det är skönt att komma ut i bergen och skogarna, en sorts semester, trots att han ändå arbetar varje söndag som vanligt i kyrkan. Det regnar lätt och de sitter och pratar med låga stämmor, nästan viskande.

- Vad tycker du om folket i laget? undrar Jan-Olof.
- Vet inte alls. Lite mulna typer kanske. Det var ganska tyst på genomgången igår. Men du känner dem väl bra, tänker jag?
- Jo lite så där. Jag tror att en människa som inte känner sig själv måste vara en förvirrad person. Och såna finns det gott om. De tror att de vet något. Min kristna tro hindrar mig i någon mån från den förvirringen - hoppas jag.

Martin ser lite förvånad ut. Efter en stund säger han:

- Många som kallar sig kristna är nog rätt förvirrade också. Särskilt bland teologerna.

- Håller med dig där Martin. De forskare jag mötte på universitetet i Umeå, där jag gick rätt många år, visade mig hur dum man blir av kunskap. Om du förstår hur jag menar.

- Inte riktigt. Det är väl rätt många olika personer bland forskarna också, tänker jag.
- De fysiker och naturvetare jag mötte hade alla samma sjukdom, säger Jan-Olof och skakar på huvudet.

De hör ljud i granarna och blir tysta. Troligen fåglar. Regnet fortsätter jämnt och stadigt dugga över de två välklädda männen.

- Vilken sjukdom? säger Martin.
- Kan kalla det objektsjukdomen. Tokiga människor är övertygade om att det objektiva perspektivet är det enda sättet att se världen. Såkallade forskare världen runt delar den övertygelsen. Vilket svårt och smärtsamt liv de lever ! Vilka jobbiga roller att spela !
- Åka på konferenser och gästföreläsa lite här och där. Kan väl vara roligt, tror du inte?
- Nej smärta och elände, en tomhet inombords, det är vad de känner när de inte spelar upp för varandra på konferenserna. Fråga mig, jag har en bror som jobbar på CERN ibland. Hans liv är ett förvirrat liv. De glömmer det viktiga, att känna sig själv, det subjektiva livet. Att se sanningen som den är i vårt subjektiva begärsfyllda liv. Se hur begränsade och giriga vi är, hur vi ständigt söker lust och förströelse. Bara när vi är tokar i Kristus, kommer lyckan in i vårt liv. Visst är det så pastorn?

Martin skrattade. Det fanns något tryggt och i bästa mening

fundamentalistiskt hos Jan-Olof. Han var kompromisslös på det han trodde på. Kan det vara en släng av äkta Laestadius också?

- Du vet Martin, det viktiga för en människa är att se syndanaturen hos oss själva, inte vika undan blicken och romantisera, utan se hur nästan i våra kroppsliga organ denna synd sitter. Ser vi detta kan vi vända oss till friheten i Kristus, men om vi ägnar oss åt objektiv kunskap blir vi bara sjuka. Det är vad jag menar med objektsjukan.
- Jag tänker på ordet "informationssamhället". Att fakta och information är det heligaste av det heliga.
- Just så. Vi behöver inte skaffa information om yttre objekt. Vi kommer ingenvart med sådan kunskap, vi endast förvirrar oss. Det enda vi behöver veta är den subjektiva verkligheten inom oss själva. Hur ser den ut? Vad orsakar den? Vilka vägar ut ur den finns? Vad är grunden till vår subjektivitet?
- Men det är lite filosofiska frågor det där. Kan vanligt folk komma nånart med filosoferande?
- Nej det är inte filosofi jag menar. Du ska se hur Laestadius raljerar med filosoferna. Jag menar direkta kunskaper om den gamla människan, adamsnaturen, det som ständigt skapar lidande för oss. Självkänedom alltså.
- Ok.
- Men du vet Martin, man kan inte pyssla med två system samtidigt. Endera lär vi känna oss själva eller så flyr vi och låtsas att objektkunskapen betyder något. I det förra fallet har vi chansen att finna frälsningen. I andra

<p>fallet är vi faktiskt förlorade. Vi bygger på vårt lidande med minnen och sentimentala illusioner. Det egna självet är inte något man minns eller lagrar som fakta. Det förändras varje minut och att studera det är att följa en förändring, en ständig skiftning som alltid bottnar i begär. Självet är alltid nytt, det står aldrig stilla. Därför blir det också ett ständigt lärande.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Men du som lärt ut fysik hela ditt liv kan väl inte tänka så? - Jo just därför. Yttre fakta är ingenting utan kontext och förståelse. Och själva objektkunskapen är något vi måste förstå som en illusion. Det gör vi när vi studerar självet. Vi ser att vi egentligen ingenting vet. Precis som Faust inser i början av Goethes text. Har du läste den? - Ja men jag fastnade hela tiden för Mefistofeles. Han var festlig. - Ja det är han. Djävulen har de bästa replikerna. Men Faust inser i alla fall att hur mycket kunskap om objekt han än skaffar sig, kommer han aldrig att veta något. Han måste hitta något annat. Och så kallar han på jordanden. - Betyder inte detta att nobelpristagarna nästan utan undantag faller i den kategorin? - Jo. Men Faust insåg sitt dilemma. Det gör sällan etablerade forskare. Det finns en gammal berättelse. En krigare får en pil i sig och är svårt skadad. När sjukvårdarna vill hjälpa honom börjar han diskutera pilens hemmahörighet, vem som kan ha skjutit den, vilken klan den kommer ifrån osv. Sådan är kunskapen om objekt. Den 	<p>förlänger lidande och hindrar räddningen, läkandet, friheten.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Ja, när jag läste ”komparativ religionshistoria” märkte jag att jag blev alltmer förvirrad. Inte över att det fanns många olika traditioner men att jag kände att något var fel i beskrivningarna. Eller i själva jämförandet. - Just det. Att jämföra yttre objekt är meningslöst. Vi når ofta endast mer lidande på det sättet. Det är ett begär vi har. Vissa människor som söker bostad kan aldrig finna något för de jämför hela tiden det ena objektet med det andra. Det är en sjukdom. Det mänskliga hjärtat går sönder till slut. - Men just att vi känner att vi går sönder, är ju en fingervisning om att vi söker det goda. - Absolut. Vi har alla behovet av transcendens. Det är det djupaste i människans hjärta, längtan efter Herren. Därför är det så mycket mer idiotiskt av oss i vår kultur att frenetiskt söka mer information och kunskap om yttre objekt. - Jag ser faktiskt samma sjukdom i kyrkan, säger Martin och öppnar ryggsäcken för en kaffeslurk ur termos. Han håller upp två rykande koppar och ger den ena till Jan-Olov. - Så klart du gör. I religionens och kyrkans värld jämförs det dagligen och många är som spårhundar efter kattare även idag. - Ja fast jag tänkte inte på spårning av kattare utan att det som anses normalt är antaganden om trons objekt. Vi läser bekännelsen, som ju är en uppräkningslista av trons objekt. På det sättet blir vi kraftlösa, för tron 	<p>är inte att hålla objekt framför näsan utan att leva i Kristus.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Just det. Och vad är det att leva i Kristus menar du? - Det är den där ”energeia” som Paulus talar om i Kol 1:29, du vet den där kraften som styrker honom, även i fängelse och i nöd. - Ok. Jag kan inte skriften så bra. - När vi låter Jesus leva oss, låter vi en annan energi än vår egen ta plats i det vi gör. Då finns det ingen chans att börja jämföra religiösa objekt eller några andra heller. - Låter riktigt. Jag tror jag måste prata med jaktledaren lite om energeia - ska vi sitta här eller röra på oss tro? <p>Regnet har upphört och den liten grå ljusning syns på hösthimlen. Martin känner att det är en bra älgjakt i år.</p> <p>På lördag eftermiddag ringer en församlingsmedlem och vill ha samtal. Det är Josefin, vars man är misstänkt för pedofili och blivit avstängd från sitt arbete på kommunen. De är i ungefär samma ålder som Martin och Josefin känner han sedan gymnasiet. De träffas i församlingsgården.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Vad gör jag? säger Josefin efter att ha berättat lite om sin man och hans porrbilder i datorn. <p>De har tre barn i skolåldern och Martin förstår att hela familjen lider av skandalen.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Hur långt har polisen kommit i
---	---	--

<p>misstankar och utredningar?</p> <ul style="list-style-type: none"> - De tog hans dator, Mer vet jag inte. Det är ingen process igång eller så. Men ryktet har spritt sig. - Så klart. Och på ditt jobb? - Lika där. Folk ömsom skyr mig, ömsom ska trösta. - Hur kan jag hjälpa? - Du kan säga vad som är rätt och fel, hur jag ska se på honom. - Jag tycker du ska se på honom som en alkoholist, bara att porr är själva alkoholen. Du älskar honom, efter vad jag förstår, och du vill hitta ett sätt att leva med honom och hjälpa honom? - Jo, så är det. - Så var praktisk. Prata om att begränsa möjligheten till internet när han är hemma. Ta bort bilder om det dyker upp några. - Men det är ju hans sjuka begär som är problemet, vad kan jag göra åt det? - Nja, vi är alla mer eller mindre lika honom. Min präst på konfirmationslägret sa alltid att fem stora F styr oss och nervsystemet belönar oss. Ett av F:n var fortplantning och sex. Det finns i kroppen och det styr oss. Det är biologiskt. Vi har det alla. - Men det är ju brottsligt ! - Ja och det skadar din man och dig och hela familjen. Men var realistiskt. Det finns i hjärnan och kroppen belönar kemiskt det beteendet på kort sikt. Vad du kan göra är att älska honom som den han egentligen är - din älskade partner. Ta Kristus inne i dig själv som kraftkälla så går det. Ensam klarar du det inte. - Hur tar jag Kristus som kraftkälla? Gå i kyrkan mer? 	<ul style="list-style-type: none"> - Nej det är inte det jag menar. Han lever i dig, han är kärlek inne i dig hela tiden. Genom att du låter honom vara där och du märker det, kan du prata lättare med din man. Skulle han inte ha utställning fram emot jul i Göteborg? - Jo allt är klart och det blir nog av. Det är otroliga bilder han ställer ut må du tro. Det är så otroligt synd med den här porrhistorien. - Men vet några i Göteborg om det? - Troligen inte, hoppas inte det. - Men Josefin, försök låta Jesus vara ditt liv ett tag och glöm alla rykten så gott det går. Säg till din man att du älskar honom och vill hjälpa honom från hans missbruk, men framför allt var i Jesu kärlek vad helst du sysslar med. - Ok. Jag känner verkligen vad "syndens tyngd" är för något nu för tiden. En stor depression. Den drabbar hela familjen, mina föräldrar och hans föräldrar också. - Jaha, de vet också. - Jo. Jag var tvungen att berätta. - Men vet du, synd är bara ett ord för relation till det goda, till den verkliga glädjen. Även din man söker den, mitt i sitt porrmissbruk söker han egentligen bara samma glädje som Jesus ger. Han vet vara inte om det och fortplantningsdriften får bli substitut så länge. - Skönt med en präst som inte fördömer synd ! skrattar Josefin. De flesta fördömer, vare sig de är troende eller inte. 	<ul style="list-style-type: none"> - Synd är avstånd till verklig glädje men ofta i stark längtan. Hjälp honom istället för att fördöma. - Ska försöka. <p>De skiljs åt efter att ha dukat undan fikaten och Martin ser nu att en kamrat väntat i hennes bil. När Martin går bort mot prästgården sitter de båda i bilen och pratar.</p> <p>Inne i köket är det mat och Birgitta pratar om en läkare som använt en märklig metod och fått många patienter med psykiska problem att tillfriskna. Han suddar ut minnen i sig själv som relaterar till patienterna. På sikt försvinner symptomen hos patienterna.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Påminner mig Jesaja 1:18 säger Martin och skrattar. <p>Birgitta är inte klar.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Jo men den här mannen talar också om Gud, fast som en källa till frihet från minnen. Det är faktiskt intressant. Alltså inte arbetsminne och sifferminne och så utan minnen som är negativa. - Ok, säger Martin och äter en stor portion lax med sås och potatis. Efter maten går han ut och sparkar boll med äldste pojken, 9 år gammal och helt inne i fotbollsvärlden. Samtidigt flyter det Birgitta berättar ihop med mötet i församlingsgården tidigare. Tänk om Josefins minne av vem hennes man nu är i detta missbruk inte behövs alls. Om Gud kunde tvätta bort hennes minne av honom som missbrukare. Naturligtvis finns realiteterna kvar iform av hans arbetslöshet och ryktet som går. Men samtidigt vore detta förlåtelse -- att som Jesaja skriver: "Om era synder än är blodröda, så kan de bli snövita..." och detta genom utsuddande av
---	---	---

det som skapar problemet. Att Kristi närvaro är en borttvättning, ett raderande av det onda. Martin tänker att hon borde pröva detta enkla sätt att släppa in Gud i livets svårigheter.

På älgpasset börjar Jan-Olof lite där han slutade:

- Ska vi ta lite Faust igen? Eller är jag för långrandig för pastorn?
- Nej då Jan-Olof, börja du. Faust är trött på sina studier. Var det så?
- Nej, men på ett visst slags studier. Objektstudier.
- Just ja, så är det.
- Han har studerat många discipliner men står nu inför en naken vägg. Han kommer ingenstans. Och problemet är inte att han behöver veta mer om yttre objekt. Problemet är att han regredierat, han har gått bakåt i utvecklingen. Hans själ är sjuk av kunskap om objekt.
- Vad han nu behöver är kunskap om subjektet och om sjukdomen.
- Ja om regressionen. Han behöver förstå regressionen.
- Det leder till en bitter insikt om det egna jaget, antar jag?
- Japp. Insikten om arvssynden om du vill. Eller om att jaget är en tok. Så länge vi är ett jag är vi idioter.
- Och därför behöver vi nåd, vi behöver bli friska i Gud.
- Just så pastorn. Där satte du tummen rakt på. Är det vad du förkunnar i predikstolen tro?

- Nja, jag använder inte ordet regression kanske. Jag betonar att Kristus är den som vill leva oss. När han får göra det tror jag att självet och arvssynden och all illusion avdunstar med tiden. Man får liksom fullt upp med livet.
 - Du förkortar allt till ett enda budskap, det kanske är nödvändigt i en falnad kyrka.
 - Ibland på min blogg går jag lite djupare, de får klicka på en fördjupning om de vill ha det.
 - Mediesamhället: klicka här för fördjupning ! Eller "läs mer" kanske det står?
- Solen skiner i den svala höstluften och långt bort gnistrar en sjö på det där sättet som säger att kyla är på väg. Det är en fin höstdag i skogen.
- Men hur var det med Faust, säger Martin efter en stund.
 - Jo Goethe bygger ju på Nikolas av Cusa, som kanske känner till.
 - Nej, faktiskt inte, hört namnet bara.
 - Jo att verklig kunskap handlar om subjektet, i vilket allting vi uppfattar kommer till. Och detta subjekt är direkt beroende av Gud och vet ingenting av egen kraft. Detta att veta hur vi inte vet något är det viktigaste för den som vill vara med Gud.
 - Men vi vet ju en del om hur naturen fungerar? För vi kan göra beräkningar och förutsägelser och hitta botemedel och så.
 - Javisst, men det är objekthantering, inte kunskap om något. Det är en sorts nyttig manipulation. Men när du tror att det är kunskap blir du sjuk. Du

blir förvirrad. Cusa menade att vi måste studera detta icke-vetande för att vara med Gud.

- Och Faust? Han säljer ju sig till djävulen väl?
- Ja senare i pjäsen. Men i början inser han hur lite han vet och att detta är som en blank vägg. Han måste vidare. Men i en annan riktning. Han återföds kan vi säga när han vänder om. Det är omvändelse. Inte att man skaffar sig en ny religiös kunskap, det är bara mer av samma vara.
- I världen av idag handlar det om något annat. Man ska kultivera sig själv, skaffa mer objekt, för kunskap och för upplevelser. Du har väl hört om "upplevelse-industrin"?
- Faust har en tjänare som heter Wagner. Han sysslar precis med detta samlande. Han ser något ädelt i att skaffa insikter och fakta. Vi kan säga att i världen finns två typer: wagnerianer och faustianer. Det är två sätt att tänka på livet. Det ena är att skaffa sig, det andra är att ingå i och vila. För när vi sett hur växlande och begärsinriktat subjektet är, ger vi upp och vet intening längre i Faderns famn.
- Amen. Du skulle predika istället för mig på söndag.
- Nix. Ingen predikstol för mig tack.
- Men du vill ju prata.
- Ja så här är trevligt. Men nu rör det sig i buskarna.

Och mycket riktigt kommer en älgdjur promenerande ut på hygget. De messar på telefonen och börjar sikta.

Senare på eftermiddagen hittar Martin faster Helena i köket. Det är Birgittas faster som varit missionär i Kina under trettio års tid. Hon bor i Tornedalen nuförtiden men är ofta runt i landet och hälsar på sina släktingar.

De pratar och följer upp vad som hänt sen sist. Så säger Martin:

- Helena, jag tänker just att det vore så roligt att få dig att prata lite på söndag. I högmässan eller efteråt på kaffet. Tror du det skulle fungera?
- Uj. Vad ska det handla om då?
- Vad du vill. Hur du tog dig till Kina? Hur livet där var på femtiotalet som kristen missionär? Vad du menar med kristet liv? Jag vet att du är en filosof faster Helena !
- Ja jag vill inte prata om Kina, det har jag gjort för mycket. Det är tröttsamt och tjatigt. Kristus kommer till de som inte har någon annanstans att gå. De hittar välsignelsen. Så enkelt är det. De rika och duktiga och utbildade kommer aldrig dit.
- Ja du kan prata om just det, säger Martin. Om hur det är att leva i välsignelsen. Jag skulle må så bra av att höra det.

Det bestämmer att faster Helena bor en vecka hos dem och håller ett anförande på onsdag kväll i församlingsgården. Martin affischerar om kinamissionären som talar om Att vandra i välsignelsen.

Onsdag kväll kommer ungefär hälften av konfirmanderna, trots att Martin bett dem alla komma. Rätt många utanför församlingen dyker upp, han känner igen många av dem inne från staden.

En del av dem har mött Helena förut och lyssnat till föredrag om kinamissionen.

Martin inleder med en bön och en kort presentation av Helena. Hon går fram till bordet och drar till sitt långa gråa hår kring det vackra ansiktet.

- Ja hej på er allihop. Att ni tagit er hit trots det dåliga vädret ! Och många unga också. Så glad jag blir. Ni har kanske hört mig prata om fattiga och eländiga kineser som hittat Jesus, lärt sig be i tungor och börjat leva goda liv. Men idag vill jag prata lite mer om en syn på livet som jag fick i Kina.

Hon gör en paus och låter några senkomna sätta sig. Hon ler mot alla och börjar igen.

- När jag kom till Kina hade jag inställningen att vi måste jobba för att vinna Guds gillande. Ja, det är inte kristet men jag trodde det. Visst blir man frälst och lycklig, men efter ett tag gäller det att jobba. Eller hur? En del av er kanske tänker så också. Att det liksom inte räcker med vad Jesus gjort, trots att han insisterar på att det räcker.
- Men snart visade mina eländiga drogare och alkoholister och horor i Kina att det handlar om något annat. Vi tar emot välsignelsen från Gud och det börjar ske saker inom oss. Jag har valt att vandra i Guds välsignelse. Det är ett sätt att leva som gör mig på ett sätt oövervinnelig, fast jag är en helt vanlig människa med vanliga människors svagheter och mycket begränsade förmåga, begränsad intelligens, begränsad ork.

- Det var mycket förvånande för mig när jag upptäckte denna väg. Det var nog ett rent infall från början. En av mina förlorade kineser fick mig att tänka på början av allting. Jag tänkte som ett barn: om Gud såg att det var gott på den sjätte dagen och vilade, som den allegoriska och metaforiska berättelsen i början av Genesis säger, så måste det vara för att allting är perfekt. Gott betyder perfekt. det är det hebreiska ordet TOV. Och det gäller allt som händer och sker i universum. Det gäller alltså allt med mig, allt som sker i mig och med mig, alla mina omständigheter, alla mina medvetna och omedvetna processer. Allt måste vara perfekt och vi kan vila såsom Gud vilar - i glädje och frid, i en översinnlig hälsa och i ett översinnligt ljus.

- Detta var det enda budskap som riktigt fungerade i missionen. De kunde inte läsa eller skriva, de hade levt på gatan i hela sitt liv. Endast Guds rena godhet fungerade och den måste vara ovillkorlig. Oavsett hur jag har levt måste den vara helt obetingad och ge ut sig själv hela tiden.
- Detta infall kom allt oftare med samma djupa tillfredsställelse och idag tvivlar jag inte det minsta på att det är helt sant. Det är sant om Gud, inte om mig. Det är sant att Gud vill min välsignelse. Bibeln är en samling skrifter som alla leder till denna insikt.

Här lyfter Helena upp en bibel och viftar med den.

- Ni kan finna många andra budskap men detta blev för mig det väsentliga.

<p>- Ni vet GT handlar om hoppet om vad som ska ske. I NT sker detta. Det är Jesus, främst hans död för oss och uppståndelsen. Uppståndelsen handlar om denna välsignelse i en ny varelse - Kristus.</p> <p>Helena vänder sig runt och ser på tavlan bakom henne som just skildrar uppståndelsen. Hon pekar på den och säger:</p> <p>- Uppståndelsen är välsignelsen i ny radikal form. Att vandra i välsignelse är att alltid veta och erfara detta i allt som sker - det nya livet i Kristus. Det kan se ut som en självupptagen fascination för jag ser hela tiden vad Gud gör med just mig och just mitt liv. Men mina ögon är riktade på Kristus själv som gav oss välsignelsen på ett nytt sätt genom sin död och uppståndelse. Min blick är också på Guds Moder Maria, hennes Obefläckadhet och därigenom åter igen på Sonen, Herren Jesus Kristus.</p> <p>Helena tar en liten paus. Hon återtar:</p> <p>- Alltså idag är vi ju så inriktade på mig själv och mina upplevelser. Men mina ögon är inte riktade på mig men jag njuter av att i mig själv får jag välsignelsen av Gud. Det är i mitt liv Kristus nu lever som en välsignelse i allt jag är och gör, trots mina svagheter. Jag tror att detta budskap kanske är provocerande för många kristna som går i kyrkan och kämpar med projektet att "komma närmare Gud" eller projektet "leva mer i tron" eller liknande. Dessa kristna möter jag överallt i olika kyrkliga denominationer. Jag var en av dem, mitt religiösa liv gick ut på att komma närmare heligheten och jobba för kyrkans mission, hårt och envetet. Jag kunde bara inte ana att all helighet redan är</p>	<p>här, att mitt liv och jag själv var perfekt i Guds ögon.</p> <p>Helena skrattar till och ser på de unga flickorna som ler.</p> <p>- Ja ni är perfekta i Hans ögon. Tro på det, det är sant ! Tro en gammal tant som varit med mågna år. Den falska ödmjukheten i att se sig själv som eländig och långt från Gud, försvann först när jag tog emot välsignelsen på riktigt. Ett vägval för mig var en tanke som någon gav mig, jag kan inte minnas vem nu. Det var att jämföra min syn på mig själv (falsk osäker syndare och narcissist) med Guds uppfattning om mig (perfekt skapelse, försonad, frälst, helig) enligt Bibeln i sin helhet.</p> <p>- Under nästan ett år vägde jag denna paradox i mitt hjärta. Till sist lade jag bort min föraktfulla attityd till mig själv och godtog Guds uppfattning. Han vill vara i oss, leva med oss, ge oss erfarenheten av hans fullständiga välsignelse.</p> <p>- Naturligtvis är det svårt att säga över kaffebordet efter mässan eller gudstjänsten till någon att hans misär och bristande hopp i livet beror på att han eller hon inte tar emot välsignelsen. Men det sa jag till mina prostituerade och alkoholister i Hong Kongs slumkvarter. Jag sa det med vad jag själv kände och fått ta emot av Guds välsignelse. Och en del trodde mig efter ett tag.</p> <p>- Trots att prästen i slutet på gudstjänsten utdelar välsignelse tar folk i regel inte alls emot den. Det ligger helt fjärran att det skulle betyda att inse Guds uppfattning om oss som perfekta varelser i Honom själv och Han i oss. De flesta tänker nog inte så tyvärr.</p>	<p>Många tänker att man ska försöka bli en bättre kristen varje dag. Gör ni det? Lär Martin ut det?</p> <p>Helena ser intresserat på konfirmanderna som rodnar och ser på Martin.</p> <p>- Nej jag tänker i så längre. Gud har inte skapat en sorts mellanvägg mellan sig och oss. Han är direkt i oss, han vill agera inom oss och som oss. Vi kommer aldrig närmare Gud än så här, för det är så här han gjort våra liv åt oss. Han är här och vill leva så här genom oss. Vi har redan välsignelsen i oss. All falsk distansering är ett sorts förräderi. Vi är perfekta i Honom och bör varje minut erfara och njuta av denna perfektion eftersom det är Gud själv i våra liv.</p> <p>Helena ser på de äldre i samlingssalen som ser bort och inte vill möta hennes blick.</p> <p>- När jag säger det här till folk brukar samtalen tystna ska ni veta. Något helt annat ämne tas upp. Två helt olika andligheter har visat sig oförenliga. Jag har blivit inbjuden att tala till missionärer och skolor och prästseminarier i olika sammanhang och samma sorts olust och känsla av två helt olika världar har dykt upp. Någon vänlig teolog försöker förstås harmonisera genom att säga: ja vi är alla på väg mot en sådan förståelse av Guds välsignelse i våra liv och vi kan väl alla be för att en sådan förståelse ska uppstå. Tills dess får vi hjälpas åt ! Tack Martin för att du inte säger detta idag !</p> <p>Helena skrattar och ser på Martin som skakar glatt på huvudet.</p> <p>- Ni vet, kvar hos många blir att avståndet till Gud upprätthålls genom alla former av undvikande av Guds syn på oss som</p>
--	---	--

perfekta och heliga och älskvärda över alla gränser. Gud tar i Jesus bort samtliga synder för oss, Han tvättar bort all skuld, gör oss rena som Maria och låter oss föda Kristus i våra egna liv, mitt i vanliga vardagen. Det är stor kärlek och total välsignelse.

Helena pustar lite och ser lycklig ut. Hon tittar på sitt armbandsur och sen frågande på Martin. Han håller upp fem fingrar.

- Fem minuter till? Ok. Jag hoppas jag inte är för tjatig för er.

Ungdomarna säger tydliga nej och ler. Helena samlar ihop sig och fortsätter.

- Det är arrogant att inte ta emot Guds välsignelse och tacka på sina knän. Gärna varje morgon efter vi stigit upp och sen hela dagen inombords.

- Därmed är jag kanske ovän med de som i sin arrogans inte tar emot så där vidare mycket utan hellre satsar på att förbättra sig själv så att Gud ska gilla det. Men här måste vi ha perspektiv: har vi rätt att säga nej till Guds gåva? Vi har frihet att göra det. Men är det rätt? Nej det är tokigt, inte bara arrogant att argumentera för ett avstånd till Gud, men tokigt att inte ta emot gåvan. Vissa tar emot väckelse, kommer till tro, går in i en församling och en tid därefter ändå skapar ett avstånd till Gud genom att utföra en mängd plikter som ska föra oss närmare Gud. Ser ni hur det fungerar?

- Samma sak: arrogans att inte ta emot frälsningens gåva hela tiden, dag för dag. Vi kan be för alla, så att de en dag tar emot. Men det fortsätter finnas ett stort antal kristna som inte tar emot Guds välsignelse annat än formellt och bara med läpparna.

En filosofisk fråga blir då slutligen: är det en perfekt tillvaro där inte alla tar emot välsignelsen? Vi måste säga ja. Gud gör inte en ofullständig värld eftersom Hans närvaro är fullständig i allt som sker. Det är perfekt att inte alla tar emot. Konstigt nog.

Helena gör en paus. Sen ler hon mot alla och säger:

- Men till dig som är här ikväll och hör på denna gamla tant från Tornedalen, säger jag: ta emot välsignelsen för ditt liv blir som en oöverbärlig seger i glädje och frid. Ha det bra och tack för att ni lyssnade så fint! Och tack Martin för inbjudan!

Alla applåderar men flera är redan på väg ut. Flera ungdomar samlas kring Helena och frågar henne saker. Hon skakar hand med dem och pratar glatt, men det märks att hon är redigt trött.

Birgitta märker hur trött fastern är och ser till att ta med henne hem till prästgården. Disken tar Martin hand om. Ingen stannar för att prata med honom och han vinkar av alla. Han ler med hela ansiktet när han röjer av borden och ställer i ordning stolarna.

Hemma i köket lagar Birgitta god mat och de pratar med barnen. De gillar faster Helena och har hälsat på henne flera gånger i Pello där hon bor.

- Du borde vara här hos mig som extrapredikant, säger Martin. Du väljer orden bättre än jag. Jag tänkte hela tiden på den sjätte dagen då Skapare säger att allting är gott, tov. Det är ju så solklart egentligen. Vilken god teologi!

- När jag vandrar i välsignelsen sätter jag Gud först men inte teologiskt, Martin. Jag kan ingen teologi och vill inte försöka. Då skulle i själva verket mitt tänkande sättas först, som appliceras på Skriften eller på den teologiska utvecklingen. Knäppa termer som sola scriptura, endast skriften, slagord från medeltiden som egentligen bara satte den tolkande exegeten i centrum. Gud var inte i centrum.

- Oj oj Helena! Ja du har nog rätt tänker jag.

Några dagar senare har Birgitta rest vidare. Martin sitter på möten och planerar julfirandet i kyrkan med Elizabeth och andra präster i stiftet. De försöker låna varandra så gott det går för variationens skull. En rolig nyhet är en besökande nigeriansk pastor som känner svenskar i närheten, bland annat Elizabeth. Pastorn Trevor Olusola kommer förbi Martins kyrka samma eftermiddag och Elizabeth presenterar dem för varandra. Efter en stunds pratande där Martin inte förstår allt på grund av den afrikanska engelskan, beslutar man att Trevor besöker Martin och tar predikan på annandagen och söndagen därpå.

Julen kommer utan snö och endast nollgradigt. Pastor Trevor är gäst hos Birgitta och Martin från och med juldagens kväll. Efter många timmars samtal börjar Martin förstå afrikanens underliga uttal av vissa ord och lite udda ordval. När han säger ordet "hurt" låter det "hååt" och ordet "cease" blir "siss". På annandagen har Martin sin iPhone

<p>på inspelning under pastor Trevors predikan. Lite fler än vanligt har kommit till annandagens högmässa, ungefär 25 stycken, vilket är fem fler än på julottan i år. De fem känner till den afrikanske pastorn.</p> <p>Pastor Trevor har ett underligt budskap tänker Martin när han hör predikan. Den korta svarta mannen med glasögon och flint talar lugnt men ändå med värme och känsla. Elizabeth står bredvid och översätter till svenska.</p> <p>- Jag heter Trevor Olusola och är pastor i min kyrka i södra Nigeria. Jag förkunnar evangeliet och vill genast betona Faderns perfekta verk i oss. Det är faktiskt evangeliets kärna. Ni kanske tror att kristendom är att tro på något gott sedan, ett himmelrike när ni dör, om allt går bra? Men jag förkunnar att ni redan har den uppståndna kroppen inom er. Ni är alla barn till uppståndelsen, ni är uppståndelsebarn.</p> <p>Det är stilla och tyst i den soliga kyrkan och Martin tänker att ett så gott budskap hörs av väldigt få människor denna fina juldag. Kanske är pastor Trevor besviken på så få besökare, trots att både Martin och Elizabeth varnat för detta. Men det märks inte på hans värme och stilla entusiasm.</p> <p>- Många kristna har inte upptäckt den förening med Fadern som vi alla har från början. De tror att vi måste erövra den genom tro och fromma handlingar. Gud håller på att restaurera oss tillbaka till det som vi är från början. Den store Tjuven har stulit det från oss så att vi tror på världens lögn om vilka vi är. Men restaureringen började med Jesus Kristus och vi kan när som helst ta emot insikten om vilka vi egentligen är.</p>	<p>- Gud är inte kapabel att misslyckas med det Han gör. Så hans återställande av vår verkliga identitet sker på ett perfekt sätt. Vi behöver bara låta honom göra det i oss. Vi har redan en andlig kropp sedan uppståndelsen. Den är helt igenom ren och vacker. När vi börja gå med den kroppen blir livet annorlunda.</p> <p>Martin tänker på om detta budskap skulle tala till konfirmanderna. Ingen av dem är här idag, de flesta är i fjällstugor eller utomlands.</p> <p>- Men varför lever inte människor utifrån denna andiga kropp, denna änglakropp som vi redan fått av Gud? Därför att vi tänker lögn om oss själva. Vi tror att vi är tidsliga varelser, fångna i tid och rum. När Jesus går på vattnet säger han till apostlarna: "Var inte rädda. Det är JAG." Det är just detta jag vi alla har. Vi är detta jag som kan gå på vatten. Först när vi tror att vi är varelser i tid och rum sjunker vi genom vattnet och drunkar i världens beskrivning. Verkligen kristen tro är att släppa den beskrivningen. Inte att lägga ytterligare en föreställning på oss själva. Nej, tvärtom. Släppa den lögnaktiga beskrivningen av vad vi är. Vi är uppståndelsens barn, vi har inte tid och rum som begränsningar. Vi är eviga, vi är andliga, vi är lycka och sällhet i vår egen verkliga natur.</p> <p>Elizabeth rodnar av glädje när hon översätter. På något sätt är detta afrikanska budskap så osannolikt bland de tysta, allvarliga och kanske oförstående kyrkobesökarna. De fem som känner Olusola ler åt ett budskap de hört förut. Men de övriga ser nästan skräckslagna ut.</p> <p>- När vi tar Jesus på allvar och tänker på den förening med</p>	<p>Fadern som vi redan har, får vi liv i överflöd. Jesus kom för att vi skulle ha detta liv i överflöd. Hur ser ett sådant liv ut? Vi skrattar, vi lovprisar, vi prisar både Givaren och gåvorna. Vi tror inte på världens relativa formulering av lycka och olycka. Vi tror inte på död. Död hör endast hemma i skuggan, i döljandet av sanningen. Om vi tror på tid och rum så dör vi hela tiden. Tid och rum och död hör ihop med olycka och begränsning och synd. Jesus gav oss en annan kropp, den uppståndna. Den är fri från tid och rum och död och relativ lycka/olycka. Så välj livet varje dag, välj den uppståndna ängeln som ni egentligen är hela tiden !</p> <p>Nu ser Martin hur gamla fru Olsson från den största gården i byn, nickar och ler lite grann åt det pastorn säger. Hon brukar aldrig le annars och Martin blir varm inombords.</p> <p>- Ni behöver inte vänta på att något nytt ska ske. Gud behöver inte göra något nytt eller annorlunda. Din änglakropp finns redan inbäddad i dig, du har haft den sedan du föddes. Den gavs åt dig av Jesus Kristus som också vittnade om den såsom den var i Fadern från början. Du behöver inte döpas eller konfirmeras eller vigas i kyrkan eller upptas som medlem i någon jordisk församling. Allt det där är förgängligt och inte evigt. Kyrka, värld, jude, grek, hedning, man, kvinna -- allt det där är skugga i tid och rum. Din egen verkliga kropp är evig. Det har den varit hela tiden. En ljuskropp, en änglakropp, som är du själv.</p> <p>Martin tänker på ett budskap han hörde för inte så länge sedan. Norra Europa tappar sina kyrkobesökare. Europa är avkristnat. Men Afrika växer.</p>
---	--	---

Den nya kristendomen finns i Söder, i Afrika, Sydamerika, Sydostasien. "The Christian South" hade föreläsaren kallat fenomenet. Och Nigeria är det mest kristna landet av alla hade han sagt.

- Det kristna evangeliet är enkelt. Som en människa tänker om sig själv i sitt hjärta, sådan blir hon. Jesus vittnar om vad vi ska tänka i vårt hjärta om oss själva. Det är inte teologi eller filosofi. Det är ditt liv. Hur tänker du ditt liv i ditt hjärta? Vem är du? Jesus visar dig att du är ett med Fadern. Du har en andlig kropp, som du är. Det är inte tid och rum, det är inte något som dör.
- Men naturligtvis får din tanke om dig själv i hjärtat, konsekvenser som du får uppleva. Om du tror på naturkunskapen i skolans läroböcker om människan, så får du lidande och olycka i ditt liv. Om du tänker att du är jordisk, animalisk och bunden av det organiska livet i tid och rum, så får du lida av denna tanke. Många olika former av elände och lidande kommer som följd av denna tanke i ditt hjärta. All synd kommer av denna tanke i ditt hjärta. Evangeliet ger dig den sanna tanken om dig själv: du är född av Fadern före all tid genom uppståndelsen som gav just dig det eviga livet. Du blir frälst från smärtan när du tänker den sanna tanken i ditt hjärta.
- Tro inte att emotionell smärta bara dyker upp och drabbar dig. Nej den kommer av tanken i ditt hjärta om vad du är. När du byter paradigm, kommer emotionerna att följa efter. Kanske inte genast, för gamla vanor finns i känslolivet. Det vet ni. Men Gud arbetar i ditt inre när du byter perspektiv. Snart känner du endast lycka och kärlek på grund av den nya evangeliska tanken om vem du är.

- Människans visdom kommer alltid att vara terrestriell. Den handlar alltid om det jordiska. Om du anpassar dig till denna lögn om vem du är, får du skörda konsekvenserna. Din andliga kropp beläggs med lögnaktiga beskrivningar. Det gör ont i själen. Det mesta du gör i livet färgas av denna smärta. Eller hur?

Martin ser de på fem som känner pastor Olusola från sin tid som missionärer i Nigeria. De nickar åt hans fråga. Ingen annan reagerar. Han önskar att Birgitta varit här men hon hade skift på sjukhuset. Han önskar också att Ragnar hade kommit idag. Skulle varit roligt att höra hans reaktioner.

- Det bästa vi kan få som enbart människor på jorden är kortvariga sinnliga njutningar. Sedan dör vi. Ja vi dör redan medan vi njuter det sinnliga. Men när vi slutar identifiera oss med det jordiska får vi frihet som himmelska kroppar, uppståndna kroppar. Vi lever då som änglar bland jordiska varelser. Det är det bästa livet. Jesus visar oss hur det fungerar. Vi hjälper de nödställda när vi kan och vi lovprisar Fadern hela tiden. Vi har slutat med dumheterna att låtsas vara jordevarelser. Så var det inte från början.
- Om man tänker i sitt hjärta att man är en jordisk kropp börjar ett destruktivt arbete, den sorts pågående destruktion i livet. Man dör hela tiden. Det är inte ett liv värt att leva. Vi faller då lätt för den ena synden efter den andra, för lite roligt vill man ha.

Vi dessa ord ler de flesta riktigt rejält, ser Martin och önskar lite fler sådana uttryck. Men pastor Trevor är allvarlig. Hans lugn är ett varmt men allvarligt lugn. Martin kan inte låta bli att beundra hans stil. Han känner sig överraskad. Är

inte afrikanska evangelister ganska skrikiga och väldigt fysiska i sitt predikande? Inte så pastor Trevor. Nästan sakligt lugn förkunnar han vidare, som om kyrkan var full av ivrigt lyssnande.

- Jesus har kommit, hans arbete med att ge er det nya livet, som var ert från början, är färdigt. Men inte förrän du accepterar din verkliga natur som ett med Fadern, kan du upphöra med att tänka i jordiska termer om dig själv. När du tar emot evangeliet upphör du med människans visdom som endast är destruktiv. Du upphör naturligt med de många formerna av lidande som den jordiska människan ständigt engagerar folk omkring dig. Du kan bara lovprisa i ditt hjärta. Och det smittar av sig på andra. De undrar: varför så glad?
- Du är så glad därför att du nu har rätt Namn, ditt sanna Namn. Du är ett uppståndelsebarn och du känner din verkliga natur. Du tänker som Gud tänker därför att du i ditt hjärta är ett med Fadern, såsom Jesus visar oss. Du känner din verkliga kropp, din andekropp. Du är utanför tid och rum fast ännu några år bland jordiska varelser. Du är inte pappa eller mamma eller syster eller bror, du är dig själv i Gud. Därför kan du älska dina syskon och dina föräldrar och dina barn såsom Gud älskar människor. Du ser till deras identitet i Fadern och inte till deras förvirring i materialitet och jordiska identifikation. Och du önskar dem samma frihet från jordefängelset.

Martin gör ett tecken till pastor Trevor att börja avrunda. Han gör genast så och avslutar med en egen form av Fader Vår:

- Fader vår du som är i himmelen här, heligt är Ditt Namn, för Ditt

Rike har kommit, för Din vilja har skett, för våra synder är förlåtna och borta, för Du har räddat oss från allt ont. Amen.

Pastor Olusola går och sätter sig bredvid fru Olsson och Martin fortsätter gudstjänsten med hjälp av Elizabeth som leder trosbekännelsen. När Martin läser välsignelsen över dem har fru Olsson redan börjat prata engelska med pastorn från Afrika och de samtalar ivrigt på väg ut ur kyrkan till församlingshemmet för kaffe.

Under mellandagarna tar Martin flera promenader med pastor Trevor och lär känna honom lite mer. Han tar upp det han lärde sig på Philip Jenkins föredrag om den kristna väckelsen i Afrika. Olusola säger om och om igen att det är en varierad väckelse. Både inom katolsk karismatisk väckelse och inom evangelisk, finns en väldig spridning på budskapen, formerna, riterna.

Elizabeth kommer ut en av dagarna med en grupp yngre inom kyrkan för ett samtal med pastor Trevor. Det är några präster, några diakoner och Martin har lyckats intressera biskop Henry som kommit med sin fru. De slår sig ner i församlingssalen där Birgitta dukat fika och först visar pastor Trevor lite bilder från södra Nigeria. På några av bilderna finns svenskar med, några av dem som var i kyrkan på annandagen.

Martin ber honom tala lite om sitt budskap. Är det speciellt för hans

kyrka eller stämmer det med andra denominationer?

- Jag frågar aldrig, säger pastor Trevor på sin engelska. Jag läser Skriften och får allt ljus därifrån. Så gör också många andra i Afrika idag. Det är den bästa väckelsen.
- Och vad säger Skriften dig, frågar biskop Henry och ler stort mot afrikanen.
- Jag tänker ofta på Lukas 17:26 där Jesus säger att det är med himmelriket som i Noas dagar. Folk lever och gifter sig, köper och säljer. Men en helt annan värld är den sanna. Noas skepp blir för mig en symbol för att vi måste lämna världens beskrivning av oss. Vi måste se vår uppståndna kropp, vi måste vara på den plats där Jesus är. Himmelriket är den platsen och vi har alla hemorten där. Inte på en korruperad jord.
- Eskatologin alltså, säger biskopen.
- Nej nej, eskatologin är en jordisk form för teologi. Jag menar att vi här och nu har den himmelska identiteten. Vi är inte verkliga som jordiska varelser, trots att vi lider mycket. Det är som Augustinus säger, det onda är som en brist, en frånvaro, en skugga.
- Men kom inte Jesus för att bereda plats i himmelriket åt oss? frågar en av diakonerna.
- Nej han kom för att lysa upp, visa att vi har en andlig existens redan, vi har en uppstånden kropp redan. Hela Skriften handlar om ljusets verklighet mitt i våra skuggor och falska beskrivningar av oss själva. Vi har den mystiska föreningen med Fadern alldeles från början.

Därför lever vi inte ett verkligt liv sålänge vi tänker oss som jordevarelser. Och om ni ursäktar mig så hör jag ofta i europeiska kyrkor hur vi beskriv enbart som jordiska varelser. Men Jesus visar oss att vi hör till Faderns rike såsom Guds barn.

Alla är tysta en stund. Martin tar ordet på engelska.

- Ja vi är nog en humanistisk kristendom till stor del. Vi har liksom vant oss vid att presentera himlen och det andliga i termer om värden och mänskliga rättigheter och även som poetisk vision. Det går liksom hem.
- Men det är ju det kulturklimat vi har, säger Elizabeth. Jag tror folk skulle skratta om jag började prata som pastor Trevor, för jag har inte den erfarenheten som han har.
- Jo du har det kära Elizabeth, säger pastor Trevor. Om du släpper världens beskrivning av dig så talar Jesus till dig på ett klart sätt. Fadern gör ingenting halvdant. Han har skapat dig till enhet med Sig. Din verkliga kropp är andlig. Han älskar dig just såsom en andlig kropp, en änglakropp. Du är inte begränsad av humanism eller jordisk beskrivning av dig själv. Du har erfarenheten inom dig och när du accepterar den lämnar du världen.
- Det gäller att se sig själv såsom Gud ser oss? säger en av de unga prästerna, en ung man med långt svart hår.
- Just det, säger pastor Trevor. Det handlar om din perception av dig själv. Om du i ditt hjärta är himmelsk så blir detta din verklighet i Gud.

- Så vi kan med viljan bestämma oss för vad vi är?
- Hjärta, tanke, vilja -- när du erkänner dig som Gud vill ha dig, såsom Jesus visar oss, tar du emot ljuset och din identitet blir Guds gränslösa ljus. Se hur fågeln flyger ! Fri ! I ännu högre frihet flyger du med när du erkänner den du är i Kristus.
- Men betyder det att vi ska ta avstånd från det jordiska, vår kropp och dess behov? Då blir det ju den gamla asketismen igen?
- Kroppen är det yttre tabernaklet, svarar pastor Trevor. Men ditt liv och din identitet är den inre människan, den andliga, den som redan är förenad med Fadern. När du lever i den blir de yttre sensationerna, behoven, tillstånden bara en stor rikedom att fira och njuta av. Det är en stor njutning att leva när vi hittat vår verkliga identitet. Men innan dess -- bara besvikelser. Ingenting smakar i längden. Ingenting håller vad det lovar. Det beror på att vi inte vet vilka vi egentligen är. Jesus visar oss vilka vi är i sanning.

De pratar några timmar på samma tema. När de ser att pastor Trevor är trött, bryter man upp. Martin konstaterar för sig själv att budskapet från Afrika inte riktigt går fram.

Under kvällen hör de honom sjunga på sitt språk inne på gästrummet. Birgitta ler förtjust och säger:

- Han är lite som ett barn på kollo ! Han har verkligen en annan världsbild. Jag är bara så imponerad.

Dagarna går och januarikylan sätter in. Martin och Birgitta handlar inne i stan och tar en fika efteråt i restuaranten.

- Har du hört något från Olusola? frågar Birgitta efter en stunds tystnad och vila.
- Nej men ha sa att han skulle hälsa på folk i Malmö minst en vecka innan han for hem. Jag tror du gillade hans budskap Birgitta !!
- Om jag gör. Han har lite material på nätet. Gratis i pdf. Jag läser nu en bok om Noas tid som är vår tid. Aldrig hört något liknande förut. Det här gillar jag. Han är en förkunnare i min smak. Men jag är förvånad över mig själv.
- Jag också. Alltså över dig. Vad är det du gillar?
- Att vi är hemmahörande i en annan värld egentligen. Ungefär som vi är besökare på jorden. Och en del av oss anpassar oss lite väl mycket och får lida för det. Just i den grad vi anpassar oss.
- Jo. Det är inte det vanliga budskapet i kyrkorna. Inte riktigt i alla fall. Ibland kan det nog vara i den riktningen.
- Jo men just att han trycker på vår identitet som en helt färdig andlig och perfekt identitet och att Gud älskar oss just därför.
- Mmm. Martin är glad över att Birgitta attraheras av det kristna budskapet. Så har det inte varit tidigare. Hon är med på noterna men det här är något annat. Nästan en liten eufori.
- Och att Jesus inte förkunnar en religion eller en teologi utan just påminner oss om vad vi egentligen är. Att vi är den

uppståndna formen av liv. Det gör allt enklare på något sätt. Det går att klara av vardagen enklare om man har detta i sitt hjärta. Jag märker det på jobbet redan. Och då är det bara någon vecka sen jag hörde honom prata om detta.

- Underbart tycker jag. Martin smeker Birgittas kind och ser kärleksfullt in i hennes ögon. De är goda livskamrater.
- Men jag har ingen aning om vad detta står för i den kristna världen. Jag vet inte vad Henry tyckte om det hela. Men jag såg att hans budskap inte riktigt gick hem när de var ute hos oss.
- Precis mitt intryck också.

Ett av barnen ringer och undrar var hans föräldrar är. De slutar fika och packar ut i bilen. Det snöar igen och kylan ger sig inte.

Martin är på väg i bilen norrut till ett prästmöte i Umeå. Han lyssnar på ett föredrag på engelska av pastor Trevor Olusola. Trots att han nu är van vid rösten kan han inte förstå vissa engelska ord på grund av afrikanens märkliga uttal. Medan han lyssnar förstår han vad det är Birgitta tycker om. Han ler stort.

- Människan föll i sömn genom Adam, säger pastorn. Det är en djup sömn som får oss att glömma vår enhet med Fadern som var från början. Men genom Kristus kan vi vakna upp. Vi kan vakna upp och märka vilka vi egentligen är. Sömmen är den förlorade sonen. Vi drömmer en dröm om smärta som inte är sann. Smärtan är verklig men drömmen

<p>är en lögn. Drömmen är en dagdröm och den säger att vi är fast i det jordiska. Att vi är slavar under tid och rum. Att vi endast kan hoppas på kärlek och frid. Vi lever i en känsla av fattigdom, en känsla av ensamhet och meningslöshet. Vi kan plåstra oss men känslan kvarstår. Men det är den falska drömmen. Vi sover. I Kristus kan vi vakna upp till ljus och frihet. Vi ser då vilka vi är från början.</p> <p>Martin kommer fram till konferensgården och får ett rum där han sträcker ut sig och somnar. Först när det knackar på dörren vaknar han. Det är en god vän och präst som leende står där utanför. Man har redan börjat och han beslöt sig söka upp Martin som han visste skulle vara där någonstans. De går genom korridoren mot samlingsalen.</p> <p>- Hur är det med dig Martin?</p> <p>- Det var så varmt på rummet där så jag somnade på en gång. Härligt, jag behövde sova. Och hur lever livet med dig Esbjörn? Visst fick ni påökt med ett fjärde barn nyligen, tror jag såg det på Facebook.</p> <p>- Japp en lite flicka till. Nu är det en pojke och tre flickor. Nu får det vara nog.</p> <p>- Ok, stackars pojke i tjejmaffian !</p> <p>- Jo fast han verkar reda sig. Han befaller sina systrar hela tiden. Men från det ena till det andra, jag hörde att ni hade Trevor Olusola hos er på jul. Stämmer det?</p> <p>- Jo men absolut. Det kom till och med åtta besökare på högmässan och faktiskt tio personer på söndan efter. Det du !</p>	<p>- Ojoj, det är verkligen deprimerande. Jag får ju fler därför att vi ligger mitt i stan. Det är märkligt att vi får lön som räcker till mat och husrum. Idag ska vi prata om den nya indelningen av pastorat över landet. Men kan du rekommendera den där Olusola? Skulle han funka med konfirmanderna? Och vilken denomination tillhör han?</p> <p>- Jag tror han är anglikan från början. Men det verkar som de går sina egna vägar och startar nya ministries hela tiden. Han verkar inte bry sig om denominationer alls.</p> <p>- Låter spännande. Men det han säger, tror du det passar till konfirmander?</p> <p>- Ingen aning. Det är bara att pröva. Han läser Fader Vår på ett eget sätt kan jag säga.</p> <p>- Vad? Hur då?</p> <p>De tystas av omkringsittande för på podiet har välkomstprat redan börjat och en stor skärm fylls av en översikt av dagarna på prästmötet.</p> <p>Under föredragningarna som inte engagerar Martin särskilt mycket, sitter han i tankar över sitt yrke. Han hade länge valt mellan zoologi och teologi på universitetet, lika förtjust i båda områdena. Biologiska livsformer var grunden i Guds skapelse och studiet av livsformer var spännande. Men samtidigt var Kristus alltid närvarande och fyllde snart hans liv. Så valet kom av sig själv. Men denna organisation ! Detta Statens Järnvägar för andligt liv i Sverige. Hans tankar går till Olusolas version av Fadern Vår, som han tänker beskriva för Esbjörn till middan.</p>	<p>- Jo han förlägger Guds rike hit till att börja med, säger Martin till Esbjörn när de hugger in på lammgrytan de får i matsalen efter dagens inledande samling.</p> <p>- Jaha. Alltså att Guds rike är osynligt här samtidigt med denna jämmerdal?</p> <p>- Ja något sådant. Nej, förresten, snarare att Guds rike är verkligheten sådan den är. Vår jämmerdal är en smärtsam mardröm, inte riktigt verklig, fast den känns och erfars mycket starkt av oss.</p> <p>- Ok, det där finns i Augustinus, en sorts platoniserande.</p> <p>- Ja fast för Olusola är det ett skeende i nuet, Gud renoverar oss så fort vi låter honom, liksom. Han visade mig den latinska formen som han tydligt själv ber.</p> <p style="text-align: center;"><i>Pater noster qui est in caelis sanctificetur nomen tuum quia venit regnum tuum quia fuerit voluntas tua sicut in caelo et in terra quia dimitti sunt debita nostra quia liberasti nos a toto malo quia tuum est regnum et lumine et potestas et gloria et vita aeterna. Amen</i></p> <p>- Underbart ! Så skulle vi be i våra högmässor Martin ! Mitt kyrkoråd skulle genast ta upp saken, det lovar jag.</p> <p>- Ja, min fru har föreslagit mig att ha den som alternativ för konfirmanderna.</p> <p>- Varför inte pröva? Men Olusola menar på allvar att Guds rike är här i denna stund?</p> <p>- Ja och att vi inte jordiska varelser utan rent andliga. Det</p>
--	---	---

är just när vi accepterar oss själva som Guds barn i meningen att vi är uppståndna med Kristus, som Guds rike är ett levande faktum.

- Du gillar den tanken Martin?
- Ja för mig är det naturligt för Jesus finns i mitt eget liv hela tiden. De här omständigheterna som jag har nu, är de som Kristus lever i här och nu. Han lever mig och jag kan lätt se att det är Guds rike som sker i mitt eget liv. Men Olusola trycker mer på att detta inte sker i tid och rum och där är jag inte riktigt med.
- Det skulle kunna vara så att just därför att Guds rike är denna verklighet egentligen, kan du erfara att Jesus lever i ditt liv. Jag vet inte, men kanske?
- Jo jag har tänkt på det. Men pastor Trevor som jag kallar honom, vill gärna att vi tänker på oss själva som fria från det jordiska. Det kanske är något afrikanskt. Han växte upp väldigt fattigt i södra Nigeria tydligen. Kanske fattigdom och svält gör att himmelriket behöver vara fritt från tid och rum helt och hållet.
- Nja, nu ska vi inte reducera det väsentliga genom antropologiska beskrivningar Martin, eller hur? Det är ju du som brukar säga så?
- Rätt uppfattat broder Esbjörn !
- Så när vi stiger upp på morgonen bör vi genast be Fader Vår och försätta oss i Hans Rike som är här och nu fast ändå fritt från all plats och all tid? Vi kliver så att säga in i ett rymdskepp och lämnar jorden?
- Jo. Fast Birgitta, som är otroligt förtjust i Olusola, säger så här: när vi möter våra nära och kära

på morgonen, ska vi ge dem vittnesbörd om himmelriket som vi fått från början. Vi ska vara i den änglakropp vi från början fått i Faderns kärlek.

- Oj oj, det är verkligen en formulering för vård och omsorg. Visst jobbar hon kvar på sjukhuset?
- Absolut. Hon trivs men blir hemskt trött av nedskärningar och överbeläggningar. Tydligt är korridorerna fulla.

Martin drar sig tillbaka i sitt rum efter middagen och messar med barnen och Birgitta. Han berättar att han träffat Esbjörn, som hon känner rätt väl och att han frågar efter pastor Trevor. Birgitta svarar att hon just nu läser i en av hans pdf-böcker på nätet.

- Martin, kolla in Upp. 2:7, skriver Birgitta. Livets träd är åt oss att äta frukter av när som helst, säger pastor Trevor. Bara som oss själva är vi segrare. God natt älskade make !

Dagend därpå är full av sol och några grader varmare. Sportiga kollegor är ute och springer i snön tidigt i ottan. Martin tar det lugnt och möter Esbjörn över frukosten.

- Jag låg och tänkte på det vi pratade om igår Martin. Det verkar som den här afrikanen gör eskatologin till något för oss här och nu. Eller hur?
- Ja det kan väl behövas, skrattar Martin tillbaka. Kanske vi alltför länge har skjutit det goda på framtiden och ägnat oss åt det jordiska istället?

- Möjligt. Sånt som vi delar ut Nobels fredspris till. Men hur menar pastor Olusola?
- Kan nog inte hjälpa dig där Esbjörn. Varför inte läsa hans böcker själv? Och se på honom på youtube? Eller om vi kanske han hitta någon här på mötet som varit i hans kyrka nån gång. Borde finnas. Du kan köra namnen med Elizabeth i mitt pastorat. Hon vet nog för hon har varit i Nigeria minste en gång vad jag vet.

Esbjörn får hennes mail och bifogar deltagarlistan till henne och mycket riktigt, det finns en ung komminister från Tornedalen som varit ett år i Nigeria vid namn Nikanor Marklund. Under lunchrasten söker de upp honom, en kort man med pipskägg och mustasch och stora glasögon. De slår sig ner vid honom med sina kaffekoppar och förklarar sig för honom. Han ler roat åt dem.

- Men nu är jag förvånad, säger han med torndedalsmål. Så blir han tyst en stund.
- Jo nog kan jag prata lite som pastor Trevor, jag liksom lärde mig det när jag var i hans kyrka under en fin tid där i Afrika. Men det kan vara svårt att anpassa till svensk mentalitet. Man måste liksom medge att jordiskt och himmelskt kan äga rum på samma plats. Just här där vi är finns himlen och vi är faktiskt i den, om ni hänger med.

Här skrattar Nikanor så att det svarta långa skägget guppar.

- Jag kan inte säga att jag predikar detta hemma i Pajala men jag tänker nog ganska lika. Han var och är min mentor denne

försynte man faktiskt. Efter svenska och lutherska förutsättningar är det väl tämligen obegripligt det han säger. Vi har ju mer en humanistisk teologi kanske. Men jag själv vill nog tänka på hans sätt så länge ingen överhet hindrar mig. Och kanske även om så vore.

Nikanor ser ut som förnöjdheten själv. Martin tänker att det kanske är det som pastor Trevor leder fram en till: förnöjdhet.

- Men kan man säga att det är afrikansk eskatologisk förkunnelse. Sådant finns det ju gott om fast det brukar handlar om världens ände och så.

Nikanor dricker av sitt kaffe och ler men säger ingenting på en stund. Just när Martin tror att det är dags att återvända till föreläsningarna, tar Nikanor till orda.

- Alltså hela Skriften används av honom och han använder mycket ofta ordet "nikao", alltså det grekiska ordet för segrare eller vinnare. Och ofta i citat från Uppenbarelseboken. Ni vet: "Åt den som segrar ska jag ge att äta av livets träd som står i Guds paradiset." Eller "Den som segrar skall inte skadas av den andra döden eller "Åt den som segrar ska jag ge av det dolda mannat och han ska få ett nytt namn" och liknande. Alltså Olusola har detta som en central utgångspunkt. När du accepterar dig som just "den som segrar" så är du i Kristus på riktigt. Dessförinnan är du mest bara intresserad på avstånd. Men detta är inte traditionell eskatologi som jag känner det. Snarare är det karismatisk förkunnelse i största allmänhet.

- Och en effektiv sådan, säger Esbjörn innan de tar sina brickor och går till eftermiddagens övningar prästmötet.

De får inte tillfälle att prata mer med Nikanor men sista dagen på mötet ska han till flygplatsen på Obbola, dit även Esbjörn är på väg och Martin kör dem båda. Det är snöoväder och de får gott om tid i väntan på att planen ska kunna avgå. De sitter i den lilla cafeterian. Esbjörn vill veta mer om evangeliet enligt Nigeria, som han uttrycker sig. Nikanor ser allvarlig ut och säger:

- Det var ju tre år sen nu som jag bodde i Nigeria. Men jag har mött katolska nigerianer i Gävle några gånger och de förhåller sig skeptiska till Trevor Olusola. Han är också lite svårplacerad, varken extremt karismatisk, varken pingspastor eller anglikan riktigt. Men detta är vår tid, beskrivningar utifrån denomination funkar inte längre så bra.

- Ett sätt att närma sig hans budskap är just att vi ska vakna till vad vi redan är i Fadern. Vi är redan i enhet med honom. Vi är redan friköpta från det jordiska. Som Jesus säger i Upp. 21: "Det har skett. Jag är A och O, början och slutet." För pastor Trevor är detta vår andliga kropp här och nu, fast oberoende av tid och rum.

- Ni undra säkert vad hans moraliska budskap är. Ja, det får man leta efter. Han menar att du inte tvekar moraliskt när du är

dig själv i Kristus. Det flödar av sig själv på bästa möjliga sätt. Men på jorden, bland människor som sover, är detta aldrig särskilt lyckat. Krigen och missbruken av makt och pengar upphör inte förrän varje hjärta vaknar upp. Och det ser vi inte hända på planeten just nu i alla fall.

- Men hur vill pastor Trevor att vi ska leva med just de sovande? Det är ju trots allt de flesta? Esbjörn ser bekymrad ut när han frågar. Nikanor funderar länge.

- Med förnöjsamhet över vad Gud ger oss bara vi tar emot. Inte så mycket mer. Den praktiska hjälpen kommer av sig själv om det faller sig så. Jag kom ju till Nigeria för att jobba bland de fattiga, men pastor Trevor sa alltid till mig att ge dem glädje och frihet i Kristus var det väsentliga. Inte stressa !

Nikanor skrattar över vad han sagt och tar telefonen, hans fru ringer från Pajala och undrar. Han förklarar för henne. Utanför flygplatsen fönste ser de snön virvla omkring och Martin funderar på övernattnings hos sin bror som bor utanför Umeå.

- Pastor Trevor säger ofta att kristna går runt heliga år efter år istället för att gå in i det heliga. Han menar att vi redan har friköpts från det jordiska och bara behöver erkänna det och börja leva i Kristus. Jag ser honom nog som en mystiker i afrikansk tappning. Han har inga metoder eller steg eller strategier. Bara gå in i din änglakropp, den är redan här och väntar på att användas. Jag var på flera bibelgrupper med honom och han påpekade ofta

att det tar tid för en att assimilera vad Jesus säger, vad Paulus skriver och vad Uppenbarelseboken egentligen handlar om -- alltså om oss själva, vilka vi är innerst inne, bortom det jordiska jaget. Och alla kommer inte att ta sig den tiden som behövs för att smälta den bibliska undervisningen.

- Just den synen på läsning och smältning tilltalar mig mycket, säger Esbjörn och gör sig redo att borda, för nu har gaten öppnat. De säger farväl och Martin går ut i sin bil och börjar köra in mot staden. Han har fått Nikanors epost och de har lovat stå i kontakt. Nästa gång pastor Trevor kommer på besök ska han be Nikanor komma ner och vara gäst hos Martin.

Våren börjar komma så smått i slutet av februari. Det blir varmt några dagar och sedan bakslag till iskallt igen. Martin. Elizabeth har sökt ny diakontjänst och fått den. Hon vill ha närmare till hemmet och får det nu. Martin och biskopen utlyser ny tjänst men ingen söker på en gång.

Det blir sportlov och man lånar en fjällstuga av vännen Johan, läraren. Vädret är halvra, ofta är det snöstormar som inte tillåter för långa skidturen. Barna har roligt i backarna och kommer hem svettiga och trötta, vilket föräldrarna anser vara det optimala.

Birgitta har kontakt med pastor Trevor via datorn och hon blir allt mer engagerad i hans predikningar och böcker. Martin känner att han behöver integrera Kristi liv i honom själv med det perspektiv pastor Trevor tycks ha på Guds projekt med oss människor.

En kväll i början av mars får Martin en stund för sig själv i prästgårdens bibliotek.

Han tittar på Jakobsbrevet och försöker se det ut Olusolas perspektiv. "Vet ni inte att vänskap med världen betyder fiendskap med Gud?" Jesu liv i oss, tänker Martin, innebär förstås att vi är tagna ut ur världen. Han minns orden i Joh. 17:) "Jag ber inte för världen utan för de som du har gett mig..." Efter en stund kan han se att det ljus som Gud låter framträda i Genesis 1 är det enda ljus som alltid drar oss tillbaka till enheten med Fadern. Den nya värld som Upp. 21 talar om är den ljusvärlden.

Martin ler lite åt sig själv. Just det här eskatologiska fast ändå existentiella perspektiv stämmer plömligt väldigt väl med det faktum att Kristus lever i oss och i våra omständigheter. Bara det att vi inte längre är i tid och rum. Vi är tagna ut ur världen på sätt och viss. Kropparna är kvar som jordiska varelser, men vi själva är det nya JAG som är uppståndelsens barn.

Och det innebär inte att vi själva försvinner ur bilden, som Martin tidigare tänkt. Det innebär vad?

Martin tar en promenad i den dåligt belysta omgivningen kring prästgården. Orden "den som segrar" ekar i honom:
"Åt den som segrar ska jag ge att äta av livets träd..." När Martin

sätter "den som segrar" i pastor Trevors perspektiv blir det intressant på ett nytt sätt, märker han.

Människor som låter Jesus leva konkret i dem, har ju som Olusola sa, upptäckt det JAG som Johannes möter i början av Uppenbarelseboken, "Jag är den först och den siste och den som lever..."

Martin tänker återigen på orden i Kolosserbrevet: "...ni ska tacka Fadern som har gjort oss värdiga att få del i det arv som väntar i det heliga ljuset. Han har räddat oss ur mörkrets välde och fört in oss i sin älskade sons rike..." Samma ljus som i Genesis 1 och i slutet av Uppenbarelseboken. Det binds samman i "den som lever".

Dessa stora ord gäller något ytterst konkret, tänker Martin. De gäller inte något storslaget "någon annanstans".

Senare samma kväll berättar Birgitta om vad pastor Trevor skriver i sitt sista mess på Facebook. Martin är road av sin frus intresse. Han har alltid tyckt hon varit rätt likgiltig för det kristna budskapet i teorin. Det har räckt att allt handlar om godhet i vård och omvårdnad om varandra, både i familjen och på sjukhuset. Men nu är hon fascinerad på ett nytt sätt.

- Du finner hans ord så tilltalande, eller hur? Det är häftigt!

- Ja alltså det blir lite som att ha fått ett rymdskepp?

- Rymdskepp? Nu förstår jag inte alls. Jag hörde aldrig Olusola använda den bilden?

- Nej men jag använder den. Jag tänker nog på den gamla filmen Närbild av Tredje graden, eller något liknande. Alltså Guds ljus, såsom det är i början av Genesis kommer ju tillbaka gång på gång och Gud samlar åt sig ett folk från soluppgång till solnedgång, som du läser ibland i mässan. Och nu betonar pastor Trevor att vi lyfts ut ur jordelivet på det sättet. Vi lämnar jorden i trons rymdskepp.
- Jisses, vilken teologi Birgitta !
- Jo men det fungerar på mitt jobb. Om jag hjälper mina patienter med den här jordiska kroppens händer och ben och samtidigt tittar ut på dem utifrån mitt rymdskepp av ljus och glädje, så går jobbet så mycket lättare. Och jag tror det blir mer effektivt också, åtminstone känns det så.
- Berätta detta för honom så blir han glad.
- Ja och så är det det där med synden som blir så bra med hans perspektiv.
- Hur då? Du brukar väl aldrig tänka på synd?
- Mer än du vet kära make. Jo jag vet hur synden funkar i mig. Det är tankar med avund, med kritik, med missnöje. Men om jag är i det här rymdskeppet av ljus så blir det så märkligt fritt från sådana tankar. De är bara borta. Jag kan inte ens säga att de har blivit förlåtna, för det vet jag inte egentligen.
- Men det är kanske det som är förlåtelsen i Kristi blod?
- Ja de är i alla fall helt borta. Jag är utvald till astronaut så att säga och när jag är i denna sorts tro så kommer inga mörka

tankar, det är vad jag märker. Och det är så avslappnande att du anar inte Martin !

Birgitta ser verkligen lättad och glad ut, tänker Martin. Det är läggdags och huset släcks. Köld och snöfall kring prästgården. Ingen vårvärme än.

Angelica, som är St Josefsyster på sjukhuset, i samarbete med Sjukhuskyrkan, ringer Martin en dag i april. De känner varandra sedan studietiden i Uppsala. Angelica konverterade till katolska kyrkan tillsammans med några medlemmar i Livets Ord. Det hela väckte lite rabalder och Martin var ett stöd för Angelica.

- Hej Martin ! Hur är det?
- Bara bra, Angelica. Och du?
- Jo jag pratar med Birgitta när jag kommer åt här på sjukhuset och hon har blivit frälst på något sätt, om du förstår vad jag menar?
- Ok, pratar hon kanske om en afrikansk pastor? Om rymdskepp och liknande?
- Exakt. Angelica skrattar lyckligt och Martin känner igen skrattet sen förr.
- Jo men det går kanske över, säger Martin och skrattar också.
- Nej det hoppas jag det inte gör alls. Det är så uppfriskande. Men jag måste säga att jag inte hänger med i svängarna. Jag hoppades du kunde fylla i lite åt mig? Vad är det för kurre, den där pastorn?

- Ja det kan jag nog inte så där exakt ange, alltså teologiskt och så. Men han har påverkat oss alla lite grann här efter besöket på jul. Han predikade två gånger i kyrkan.
- Birgitta sa att han betraktade katolicismen som en humanistisk ideologi?
- Njaaa...inte riktigt så tror jag. Han sa till oss att han läst genom den senaste katekesen. Han tyckte den var fantastisk, verkligen rik och tydlig på vår tids språk. Det finns mycket religiös skönhet i den, minns jag att han sa. Men att det ändå är en humanistiskt inriktad katekes. Människan är i centrum, inte Guds rike eller uppståndelsen.
- Ja det kan jag också känna ibland. Jag läser själv hellre den heliga Birgitta eller Richard Rolle, den engelske mystikern och bedjaren.
- Du är dig lik Angelica ! skrattar Martin. Du kanske till och med gluttar i Wehners gamla katekes på svenska?
- Nej det vet jag inte. Men säg till någon gång om den där nigerianen dyker upp igen. Kan vara roligt att lyssna. Finns han på youtube?
- Ja flera stycken predikningar finns där. Jag kan också tipsa dig på andra som kan honom bättre än jag. Det bygger mycket på att finna sig själv i den uppståndna dimensionen, att liksom flytta från det jordiska i sin inre människa.
- Rymdskeppet, säger Angelica och sedan avslutar de samtalet.

Någon vecka senare får Martin ett email från Nikanor. Han skriver: Hej Martin ! Angående vårt surrande kring Olusola har jag skrivit av ett av hans föredrag för mina konfirmander häruppe i Pajala. Det har funkade bra, ungdomarna tycker det verkar positivt även om de inte har förmågan att förstå det bibliska bildspråket med ljus och nya världar alla gånger. Du kan ju prova det du också. Hälsningar Nikanor Marklund.

Bifogat var ett worddokument. "Föredrag av Trevor Olusola.

Välsignade alla ni som lyssnar ! Guds vilja är att varje människa lever ett fullödigt liv, ett liv med mycket glädje, frid, skratt och stillhet. Gud vil att vi ska känna oss rika och fulla av liv.

Det är därför Han har gett oss ett ljus som skiner hela tiden, ett ljus som skingrar allt mörker i våra hjärtan. Detta ljus gör att vi kan inse hemligheten med vår sanna identitet.

Låt oss inte identifiera oss med det vi ser runt omkring oss. Det är inte vi själva. Låt oss inte se med naturvetenskapens ögon. Guds verklighet går inte att vidröra med jordiska ögon eller empirisk vetenskap. Ljusets verklighet är evig, överallt närvarande och oföränderligt upplysande i våra hjärtan. Ingen objektkunskap gör något av detta, den ger oss bara ett yttre skenbart förlopp i ständig förändring.

Om vi tar emot ljuset tar det oss till denna heliga plats där ingenting lögnaktigt eller orent kan komma in. Herren Jesus har kommit för att ta oss ut ur denna värld -- inte fysiskt men andligt. Han lyfter oss upp in i en ny

verklighet. Där lever vi som segrare och just nu är det rätt tid att lämna jordens bekymmer för detta liv som segrare tillsammans med Herren Jesus.

När vi tar emot ljuset kan vi se hur alla gamla ting har försvunnit. Vad vi nu än har gått genom -- och vi får alla ta smällar i livet, alla möjliga sorters smärtor och lidanden -- allt detta är borta och glömt i den nya dimensionen. Alla bittra upplevelser, alla sorger, depressioner och besvikelser, självförvållade eller inte, försvinner i ljuset. Vi erfare detta. Alla dessa upp- och nedgångar som aldrig sluta växla i den yttre världen, Dessa växlingar påverkar vårt sinne och gör det svårt att leva.

Fadern lyfter sina barn ovanför denna verklighet av växlingar, förhoppningar och besvikelser. Detta är vad han vill och vad han gör genom Jesus Kristus. I denna andliga verklighet går vi på vattnet precis som Jesus gjorde. Vattnet och haven är alla de smärtsamma växlingarna i livet. I den nya verkliga och andliga världen finns inga mer sådana hav av oro och besvikelser. "Och jag såg en ny himmel och en ny jord." säger Johannes i sin uppenbarelse i kap. 21 "Ty den första himlen och den första jorden var borta och havet fanns inte mer." Så är det för varje upptagen, varje troende i Kristus.

Martin bryter läsningen här för han är redan sen till konfirmandgruppen. Han funderar medan han småspringer över till församlingsgården om detta budskap skulle fungera bland de unga och lite ointresserade ungdomarna. En stunde senare har han glömt allt detta i en

engagerad debatt om hur en fjällresa ska organiseras. Vilka föräldrar ska följa? Vilken fjällort ska de välja? Kan man hyra slalomutrustning? Vad kostar det? Och de ville också prata mer om resan till Assisi som ska ordnas efter konfirmationen.

På väg tillbaka till prästgården tänker Martin att Olusola nog är alldeles för subtil och högtflygande för denna grupp ungdomar. Man kanske skulle prata i termer av rymdskepp? Martin hinner också tänka att det är väldigt lite Paulus i afrikanens predikande. Att låta Kristus leva oss här i detta livet? Men samtidigt kan det kanske vara en utveckling av Kristi liv i oss att låta sig lyftas av Fadern. "Mitt rike är inte av denna världen".

Det blåser varma vårvindar denna kväll och Martin noterar hur ljuset det har blivit.

Någon dag senare hinner Martin läsa vidare i pastor Trevors text. Innan han öppnar texten hinner han tänka att pastorn egentligen talar om att Fadern alltid är beredd att ge den som ber om det helig ande. Martin minns Luk. 11, liknelsen om att Fadern aldrig undlåter att ge den bedjande vad han vill ha. Och det vi alla vill ha, fast vi inte alltid vet om det, är just helig ande för att se vilka vi egentligen är.

Han öppnade texten. "När Jesus gick på vattnet demonstade Han en ny idé och ett nytt medvetande. Varje människa kallas till denna nya identitet.

Sålänge vi inte svarar på detta kallande från Gud kommer vi att befinna oss i båten och vara olustiga och rädda med de andra. Så är det jordiska livet ofta. Oroligt. Till oss alla säger Jesus: "Var inte rädda, det är Jag." Detta Jag kallar han oss till, denna nya och verkliga identitet.

Jesus är Guds Son och han är medveten om hemligheten med "jag", det verkliga liv i uppståndelsen som vi alla kallas till dagligen. Vårt sanna jag är i Fadern. Där är det från början och där kommer det att vara i evighet. Vi måste lämna båtens oro och rädsla. Vi måste förena oss med den Ende. Gud är En och vi är En med honom.

Allt blir vackert i våra liv när vi förenar oss med Fadern, låter oss lyftas upp i hans ljus. Vare sig vi är unga och friska eller gamla och sjuka kan vi upptäcka denna skönhet i allting. Just där du är kan du låta dig lyftas upp i ljuset och ta emot helig ande. Då stillnar vågorna och du börjar erfara en frid som världen aldrig kan förstå.

Detta liv är liv i överflöd och det är inte bara några religiösa specialister som får det, det är avsett för oss alla. Herren ropar på oss hela tiden att komma och ta del av detta nya liv. Han kallar oss till utbildning i vad detta "Det är Jag" är för något i våra liv. Vi behöver denna utbildning i det gudomliga Jag som finns från allting början och finns i evighet.

Vårt verkliga Jag är inte dödligt, det är inte något som begränsas av denna värld, av tid och rum, av orsak och verkan. Detta vårt Jag i Fadern segrar över allting i ljusets värld. Vi blir som kungar och drottningar i detta verkliga jag.

När Johannes såg det nya Jerusalem såg han en ny himmel och en ny jord. (Upp. 21) Den första jorden och den första himlen hade försvunnit och det fanns inget mer hav. Det fanns inget mer hav ! Varför? Jo därför att vårt medvetande har vaknat till en ny verklighet, en ny värld, den andliga världen, Att vara kvar på jorden och prata om denna andra verklighet är inte nog för någon av oss. Vi måste lyftas dit, ta del, leva med Herren som uppståndna i anden hos Honom och i Hans vila.

Det mörker över havens djup som nämns i Genesis 1 är nu äntligen borta. Inga mer hav. Inga mer ändlösa helvetiska djup av smärta och lidande. Men för alla på jorden finns detta turbulenta hav av smärtor och oro kvar. Det är äventyren med upp och ner på vågorna, upp och ner mellan glädje och besvikelse, upp och ner mellan liv och död. När du svarar på Faderns kallande försvinner allt detta, inga hav mer, ingen död mer."

Martin slutar läsa och går ut i köket för att hjälpa Birgitta med kvällsmaten. Det är alltid så skönt att laga mat och baka och diska som kontrast till teologi och skriva av predikan. Ofta blir han skönt tanketom då. Men nu stannar pastor Olusolas ord kvar i honom. Han talar om skönhet, om mitt verkliga Jag i Fadern. Han har aldrig hört en sådan tolkning av Jesu gång på vattnet förut. Han ler stort åt det medan han tar ut fisken ur ugnen och ställer fram på det stora matbordet. Birgitta ser hans leende.

- Vad är det nu som är så roligt då Martin?

- Jadu. Det handlar om att gå på vattnet och sånt där du vet.

Birgitta skrattar men frågar inte vidare för nu är barnen där, hungriga och vårvinterglåmiga i sina unga ansikten.

Senare på kvällen i prästgårdens bibliotek tänker Martin på det perspektiv Olusola har. Det ljus som Gud låter komma över de mörka vattnen i början av Bibeln kan ses som det ljus Gud alltid vill komma till oss med. När ljuset når oss förstår vi vilka vi är i Fadern, Vi ser tronen Lammet sitter på, vi ser Guds rike i vilket vi får bo. Och detta är inte eskatologi utan ett budskap vi praktiskt kan ta till oss vid vilken tidpunkt som helst.

Martin ler och skakar på huvudet. Han tar fram texten och läser vidare. "I ljuset ser vi Den som lever för evigt. Vi ser då vad vi är, rena, oförstörda, obefläckade i evighet. Det är vår sanna natur i enheten med Fadern. Ge upp det jordiska sättet att leva. Sluta stirra på det terrestriella fenomenet, lyft blicken och kom till Faderns verklighet. Ni behöver inte vänta in någonting, ni behöver inte göra något först. Jesus bultar på din dörr. Gå och svara ! Ta del av ljuset. Och när vi gör det samlas vi alla barn till den Uppståndne och ser den Ende. Det är att finna sig själv, att få överflöd av liv och glädje.

Vad är frälsning? Inte en tillfällig upplevelse. Det är att vakna upp i detta ljus som fanns från början. Att vakna upp i Kristus som är från början. Att vakna upp i det vi själva egentligen är. Det är Kristus i oss."

Martin reser sig skrattande från

läsfåtöljen, lägger läsplattan på bordet och går ut på promenad i kvällsmörkret. Han går förbi kyrkan och genom byn, förbi Ragnars gård och funderar på om han är tillbaka från fjällstugan och kanske fråga honom om han inte ska gå ut med sina hundar. Just då öppnas dörren och ut kommer han med hundarna. Perfekt, tänker Martin. Han slår följe med Ragnar och tar en av hundarna.

De kallpratar om lite och varje och sedan berättar Martin om afrikanen som besökte dem på julen.

- Jo men jag hörde om det, säger Ragnar. Jag var i fjällen hela julen så jag missade det helt. Nu för tiden är jag nästan en månad däruppe, ända fram till påska skulle jag nog helst vilja. Men frugan vill hem till gården och sina föreningar. Var han bra då? Var han från Nigeria?
- Jo Nigeria. Men han har många missionärsvänner i Sverige så det var inte första gången han var här.
- Har han sådan där afrikansk engelska så att det låter som i ett rör? skrattar Ragnar.
- Jo. Men hans teologi är fascinerande, både jag och Birgitta är rätt förtjusta.
- Låter fint. Bara han låter Kristus leva i sig så kan man formulera hur som helst ! Man blir fri att uttrycka Kristuslivet med alla möjliga bilder.
- Jo men det är så han gör har jag förstått nu efter att ha lyssnat noga på honom. Och läst.
- Jaså skriver han böcker?
- Ja det också. Men jag har fått ett föredrag översatt till svenska av en kollega.

- Jag läser gärna något afrikanskt om du vill Martin. Skicka över bara. Om du tror det är något för mig alltså ! Han skrattar till och tittar på Martin lite nyfiket.

- Det ska jag göra. Hans grundtanke tycks vara att hela Bibeln talar om en och samma sak, att upptäcka vem man är i Kristus.

- Låter vettigt. Men jag trodde den växande afrikanska väckelsen var mer karismatisk och inne på adrenalin och andeuppfyllelse. Men jag vet ingenting om det närmare. Kan vara fördomar.

- Jo men så tänkte jag också när han kom och skulle predika här hos oss, Jag var betänksam men Elizabeth rekommenderade honom.

- Och han visade sig vara beskedlig?

- Jo men visst.

Nu var de tillbaka till Ragnars gård och de skildes åt.

Birgitta kommer ut ur sjukhuset där Martin väntar. Dags för storhandling och sedan mat på kinarestauranten de brukar gå till. Det är bröllopsdag och de brukar fira på tu man hand. De har en fin och lugn stund, pratar om det mesta. När de nästan är klara kommer Elizabeth in ensam och Birgitta ber henne sätta sig hos dem. Det gör hon. Hon och Birgitta är goda vänner genom intresset för batik och vävning, de väver på samma vävstuga. Snart

kommer samtalet in på pastor Trevor.

- Vad är det du tilltalas av? frågar Elizabeth Birgitta.

- Ja många saker, men framför allt detta att människor som råkat illa ut kan normalt inte förlåta förövaren. Jag möter ju många i äktenskapskriser och jag ser att det finns ofta ingen möjlighet att göra allt bra på det mänskliga planet. Men tron kan lyfta dem upp ur hela trasket så att säga.

- Jaha du ser allt i vårdperspektiv? skrattar Martin.

- Jo men hela livet är så för många. Det finns ingen utväg på det mänskliga planet. Och då innebär pastor Trevors budskap att det inte heller är meningen att försöka utan följa Guds kallelse till den sanna världen som faktiskt är här just nu för oss. Det känns för mig helt mirakulöst ska jag säga.

- Det du ser i vården är ju kanske ett förtydligande av det mänskliga livet, alltså den negativa sidan av det, säger Elizabeth och nickar allvarligt på huvudet.

- Exakt. Det gäller oss alla. Hur kan vi t ex hoppas att allt ska ordna sig i våra trassliga liv? Det blir ju bara mer trassligt liv ju mer vi försöker? All terapi vi ger är ju ett ganska falskt hopp om att det går att ordna upp allt. Trons väg till vår sanna identitet går i motsatt riktning. Vi låter ljuset göra arbetet och frälsa oss. För mig är detta bättre än all kristendom jag någonsin hört talas om, inklusive allt Martin säger, hur gott och vist det än är. Birgitta kramar sin mans händer över bordet och ser honom kärleksfullt i ögonen.

<ul style="list-style-type: none"> - Ja, visst är jag vis ! skrattar Martin och tittar på Elizabeth. - Jo men missförstå mig inte, säger Birgitta. Jag menar inte att kristen tro ska vara ett vårdalternativ. Eller att vi ska gå in för healing på avdelningarna. - Vore väl inte helt fel, säger Elizabeth. - Jo men just att den bibliska vägen till oss själva, från första sidan i Bibeln till den sista, är den enda vägen till ljus och glädje som håller. Ta t ex några patienter jag har nu. Kvinnor i övre medelåldern, slagna gul och blå av sina män. Hur ska de någonsin på det mänskliga planet kunna förlåta de som misshandlat dem? Det går inte. Och det är ett tecken på att en helt annan väg till oss själva måste prövas. Eller ta t ex flickan jag har som blivit våldtagen två gånger fast hon inte är mer än 14. Hur ska hon på det jordiska plaet, som pastor Trevor säger, kunna göra allt bra i sitt liv? Det går inte. Men om vi hittar oss själva i en helt annan dimension och lämnar den jordiska så går det. Ren och skär lycka kan komma in i ens liv, tror jag, om vi lämnar identifikationen vi normalt har med vår fysiska kropp och vårt liv i tid och rum. - Du borde bli predikant ! utbrister Elizabeth med stora ögon. Vilken kraft du har när du säger allt detta. Sådan där är aldrig du Martin, med ditt mysiga lugn och behärskade uttryck ! <p>Martin skrattar och skakar på huvudet. Han ser lite beundrande på Birgitta.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Jag är bara så glad att det kommer en liten svart kille från Nigeria och min fru förstår allt 	<p>han säger, mycket mer än jag förstår i alla fall.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Nja, det vet jag väl inte, säger Birgitta. Jag bara applicerar det han säger på alla jag möter i jobbet och ser att det finns en otrolig kraft i hans sätt att läsa de bibliska berättelserna. Se vad han gör med Noa-berättelsen och syndafloden. - Ja det har jag läst, säger Elizabeth. Att skeppet Noa bygger är vårt nya liv i vår verkliga personlighet, vårt himmelska jag. - Ja och att havet är den här soppan de flesta människor lever i, med ständiga konflikter, mycken oro och besvikelse vartän de vänder sig. Jag satt hos polisen häromdan och väntade på att förnya mitt pass. Det tog rejält med tid. Runt mig sitter en grupp personer och väntar och pratar högt med varandra. På denna timme jag satt och väntade fick jag förstås höra minst tre eländiga livsberättelser i korta notisformer. Elände efter elände. Ibland med lite humor, men alltid oro, smärta, besvikelse bakom. Guds rop till Noa att bygga en båt fir att kunna flyta ovanpå detta oroliga konfliktfyllda hav, denna översvämning, blir något som gäller alla människor. Så känner jag det i alla fall. - Det är bara så oväntat att du av alla ska finna så mycket i en predikant från Afrika, skrattar Elizabeth. Jag tycker det är festligt. Hur ser du rent teologiskt på det Martin? - Vad han säger är ju ett väldigt gott budskap, säger Martin och ställer ner kaffe åt Birgitta och sig. Elizabeths mat kommer och 	<p>hon börjar äta medan Martin och Birgitta dricker kaffe på maten.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Han gör väl en sammanfattning av hela Bibeln, där allt handlar om att finna vår nya identitet i Guds ljus. Jag kan ju notera att vare sig sakrament eller bön eller tungotalande eller helande spelar någon större roll för honom. Att se vilka vi är i Kristus är det centrala. Det enda vi praktiskt kan göra för att låta ljuset skina i våra liv tycks vara att ändra konversationen. - Vad? säger Elizabeth och slutar äta? Ändra konversationen? - Ja faktiskt skriver han det och han säger det också ofta. "Change the conversation". Jag tror han bygger på vad Petrus säger om tungan. Hur tungan kan skapa mycket ont. Omvänt kan tungan skapa mycket gott. - Mycket intressant, säger Birgitta. Eländet i livet beskrivs av tungan, av pratet till sig själv och andra. Tankar och konversation är fyllda av lögnerna om oss själva, som pastor Trevor skulle uttrycka det. - Ja precis, säger Martin. Han säger att när vi börjar bjuda in Kristi ande i oss börjar vi också prata om oss själva på ett annat sätt. Konversationen blir en annan, både inom oss och i samtal med andra. Det ljus som Gud kallar fram i början, är det ljus som Gud kallar fram i oss. Och då börjar vi konversera annorlunda. Jag tycker det är en genialisk infallsvinkel. - Ofta säger vi ju om patienter som blir bättre att deras tal är ljusare. Även att de "ser ljusare" på livet. Men talet är där, verkligen.
--	---	--

- Det ger ju också en annan infallsvinkel på allt Jesus säger om Guds rike, himmelriket och Fadern, säger Elizabeth och lyfter ögonen från maten. Hon ser förvånad och glad ut-
- Ja han pratar om något vi bör ta emot direkt, inte vänta på på en slutstation för resan. Som Jesus.
- Och samtidigt, faller Birgitta in, kan inte kött och blod komma in i riket för på den mänskliga eller jordiska nivån fortsätter bara det stora trasslet. Fast vi har de här fysiska kropparna måste vi avidentifiera oss med det jordiska.
- Där ryker all modern teologi om ekologisk rättvisa och att ta hand om jorden ! skrattar Martin.
- Kanske det är något afrikanskt, säger Elizabeth. Att inte hänga med i vår gröna politik i Europa, vår gröna teologi, vår medvetenhet om Guds naturliga värld som måste skyddas från girighet och rofferi.
- Nej tvärtom tror jag, säger Birgitta. Lösningen för ekologin är att vi blir upplysta varelser i Guds rike. Då faller girigheten bort av sig själv. Människor i konflikt och fåfänga drömmar kommer alltid att ställa till det för oss alla. Jag tror på Noas ark !

Martin och Birgitta måste passa en tid för barnen, så de lämnar Elizabeth med sin mat. Ute är det efterpåsktid och blommor har kommit upp lite här och var i staden.

- Har du tid för en pratstund? frågar Ragnar efter Kristi

Himmelsfärds högmässa. Det regnar ordentligt och endast 11 besökare hade tagit sig till kyrkan denna sena majdag.

- Absolut, men vi går hem till oss för det är inget kaffe i församlingsgården idag. Birgitta har gjort en tigrerkaka igår så det blir bra. Det var längesen vi pratades vid nu Ragnar.

De tar sig till prästgården i regn och stark vind. De vinkar åt en travränare som är ute trots ovädret.

- Han är tokig den där, säger Ragnar. Stackars hästar. Aldrig få vila.
- Men det regnar ibland på travloppen, ropar Martin just när de tar sig in i huset.

Birgitta tar fram sin kaka och barnen hjälper Ragnar att spela dataspelet de håller på med. Han förstår snabbt men hinner inte med att skjuta och röra sig. Han dör snart. Barnen är förtjusta.

- Du den här afrikanska pastorn, säger Ragnar. Du skickade ju lite texter och videos för någon månad sen. Nu har jag lyssnat och läst ganska mycket.
- Ja vad säger du? Är det apokalyptisk afrikansk evangelisk väckelse? Martin ser upprymd och glad ut när han ser på Ragnar som pustar ut och sätter sig i soffan.
- Nej det är inte det alls, såvitt jag hör. När man ser honom i tagningar från sin tegelkyrka kan det bli lite sådär adrenalinpredikan men det är nog miljön som kräver det kanske.
- Ja han är helt annorlunda när han bara har en kamera framför sig. Lugnare, bättre formulerat.

- Just precis.
- Men det jag hör är en märklig blandning av praktisk och direkt undervisning om Guds rike mitt ibland oss, och en subtil mystik som faktiskt mer liknar Heinrich Suso på vår europeiska medeltid, än något nu för tiden. Och lite Johannes Tauler också. Vilket är både märkligt och trevligt.
- Det där har ingen annan sagt, du har perspektivet för du kan medeltiden. Birgitta ser en helt annan sida av budskapet.
- Ja det kan jag tro. Att människor måste lämna nivån för jordisk interaktion för att hitta sig själv. Men det är egentligen urkristen lära om människan. Jag kan tänka mig att den här Olusola ser på andra kyrkor som mer eller mindre humanistiska rörelser, som tappat eskatologin. Och som tappat det övernaturliga i vår andliga verklighet.
- Ja Birgitta pratar rätt mycket om att vakna upp till rätt identitet. Istället för att försöka ordna upp allt på samma nivå som problemen dyker upp.
- Ja de dyker upp kontinuerligt, säger Ragnar och skrattar. Han ser sig om efter Birgitta men hon har farit med ett av barnen. Martin minns att de skulle på bio.
- Men jag tror inte att pastor Trevor passar in i något sammanhang som liknar New Age eller Law of Attraction och sådant. Han är definitivt afrikan och bibliskt grundad. Han tycks hämta inspiration från hela Skriften, allt från skapelsemyten och Noas ark till Johannes uppenbarelse. Även Daniel hör

<p>jag honom referera till ibland. Men jag skulle vilja veta om han låter Kristus leva i hans eget privata liv, i hans egna omständigheter. Det är möjligt att han bara har en bra predikan me inte lever med Jesus, Sådant har hänt förut.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Ja om det vet jag ingenting, säger Martin. Han var väldigt lugn och försynt när han bodde hos oss i julas. En förnöjd människa tror jag Birgitta säger. - Det är nog i linje med hans budskap, säger Ragnar. Kanske man kan kalla hans teologi för afrikansk kvietism? Han betonar hela tiden <i>parousia</i> och att vi ska skynda på denna <i>parousia</i>, denna Guds ankomst i oss som vår egen identitet. - Och att vi ger upp det yttre tabernaklet, antar jag. - Ja både i meningen kyrka och mänskliga institutioner och även alla föreställningar vi har om oss själva som jordiska varelser. - Det är inte lite det ! skrattar Martin. - Nej men logiskt ur hans synpunkt. <p>De pratar en stund till och när regnet tycks hålla upp en stund promenerar Ragnar hemöver.. Martin går och lägger sig i soffan och somnar efter en stund till ljudet av tevespel i salen.</p> <p style="text-align: center;"></p> <p>Sommaren kommer och Martin och Birgitta tar en extra lång semester. De har frilagt sommarlovet från fotbollsturneringar annat som barnen brukar fastna i och tar</p>	<p>husvagnen till Tyskland i maklig fart. Dels vill de se gamla ställen de semesterat på tidigare, dels vill de sluta upp kring pastor Travis Olusola som gör en rundtur för predikningar i olika kyrkor runt om i södra Tyskland.</p> <p>Det är första gången de båda makarna gör något trosinriktat tillsammans. Annars har Martin mest skött sin kyrka och Birgitta skött sitt sjukhus. Nu har de en gemensamm intressepunkt i afrikanens budskap och de gläder dem. Barnen är mest intresserade av sina nya iPads och att campingarna har Wi-Fi som är snabbt.</p> <p>När Birgitta kör sitter Martin och slår på bibelställen han får från Olusolas texter. Ett av ställena är 2 Peter 3:13 där texten handlar om nya himlar och ny jord som är lovade oss. Martin har alltid ställt dessa referenser till något framtida som kommer i en eskatologisk vision. Nu syns ett annan perspektiv: den "dikaosyne", rättfärdighet, som finns i de nya himlarna och den nya jorden är något tillgängligt just nu. Det är ett tillstånd där vi ser vilka vi själva verkligen är. Det är en identitet i ljuset som vi hela tiden har tillgänglig om vi tar emot den - gör den till vår "konversation" hur lustigt det än låter. Alternativt vårt "mindset" som Olusola ibland säger. Det är inte alls den moraliska kategori som Martin tidigare lagt i termen.</p> <p>Ett annat ord är det "eppagelma", det löfte, som Martin tidigare tänkt vara ett sorts öppet tillstånd av förväntan, visar sig nu, i pastor Trevors text, vara ett tillstånd för medvetandet som aktualiserar de nya himlarna och den nya jorden. Som om vi kan vara på två platser</p>	<p>samtidigt, en synlig på den gamla jorden och en osynlig på den nya jorden och de nya himlarna.</p> <p>Petrusbrevet uppmanar också, precis som pastor Olusola, till att ivrigt se mot denna dikaosyne, detta tillstånd som är vårt riktiga tillstånd. och att befinna sig i "eirene", i frid och "aspilos" -- en term som Martin aldrig tänkt på förut, närmast betydande klar eller ren, eller genomskinlig. Pastor Trevor betonar att ljuset kan skina rakt genom oss när vi är "aspilos".</p> <p>Martin skriver upp frågor i sin iPad för att ställa till Olusola när de möts längre fram. Även Birgitta bidrar med undringar kring hur man lever i de nya himlarna när man har fullt upp med barn och patienter och journaler och räkningar.</p> <p style="text-align: center;"></p> <p>De möter pastor Trevor hos en tysk familj, där han får bo de dagar han är i München. Familjen bor i Gartenstadt Trudering en bit utanför München och i det närliggande skogsområdet får de sig en lång promenad med samtal. Olusola är som vanligt tystlåten och glad. Han vill gärna prata med barnen, fast de inte förstår hans engelska.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Meningen är att vi ska lysa till vardags, säger pastor Trevor. Det går inte alltid förstås. Men inne i oss kan vi hela tiden förverkliga vår sanna identitet, fast vi är sjuka eller trötta. Och då ser vi att vi lyser inifrån och ut. - Men blir det inte ansträngande? frågar Birgitta. Att försöka lysa
---	--	---

av helig ande mitt i jobbet och konflikterna på arbetsplatsen?

- Nej du försöker inte. Du låter ljuset i Kristus lysa av sig själv. Du bara är detta, du bara är vad Han är åt dig. Det är mycket jobbigare att vara jordisk och världslig. Sök inte efter tecken i världen omkring dig på att du lyser. Ingen behöver ens märka det. Bry dig inte om effekterna av att du är i ljuset. Bara var i det. Det är glädje och det går lätt för det finns ingen tyngd i det. Kristus har lyft bort all sådan tyngd.

- Så det är att vara sig själv på ett visst sätt? frågar Martin.

- Alldeles riktigt. Du är dig själv som du är i det himmelska jaget du alltid har varit i Fadern. Det som Jesus visar oss och undervisar oss om. Då släpper du helt tid och rum och det gör allting lätt och ljust. Prova detta liv ! Tro inte på mig, pröva själv !

Han skrattar sitt lätta, korta, skratt och rufsar om huvudet på ett av barnen och håller på att krocka med en cyklist.

- Kom ihåg att himlen är just här. Den kan inte vidröras av något jordiskt, den är av ljus och glädje men kan inte monteras ned eller beskrivas av det mänskliga tänkandet. Ta del av det himmelska på en gång. Varför vänta? Varför gå som en katt kring gröten?

- Ska man känna sig som om man är utplockad ur världen? säger Birgitta. Fast man är här och gör en mängd saker så är man egentligen utplockad till en ljus plats hela tiden?

- Exactly my dear Birgitta ! utropar pastor Trevor och ler med hela sitt svarta ansikte. Du är

verkligen utplockad, utdragen av Fadern och given till Kristus, såsom Johannes skriver i kapitel 15 i sitt evangelium. Kom ihåg vad Herren säger: Jag ger er inte det som världen ger. Det betyder att vi lämnar världen när han tar oss till sig. Men det sker här och nu, kroppen behöver inte dö först. Vi behöver inte försättas i exstas eller visionär dröm. Vår inre identitet kan känna igen sig i den nya världen, ljusvärlden.

- Han säger ju till Nikodemos att det som är av kött är kött och kan inte bli ande, säger Martin.

- Just så. Därför lämnar vi det jordiska. Halleluja!

- Det där är jag så ovan att höra och tänka, skrattar Birgitta.

De går på de mässor som Olusola predikar på i München men ofta är det slamrigt och översättningen till tyska stör lite grann.

Nästa tillfälle att prata mer privat med honom blir två veckor senare i Innsbruck, dit de far en vecka innan för att njuta av naturen kring staden. De får en kväll med honom på det hotell pastorn bor på. Flera tyska präster och diakoner är med i samtalet.

- Tycker du att kristen teologi och predikan är för inomvärldslig? frågar en äldre kvinna och präst när de slagit sig ner i några soffor nära pastorns rum på hotellet. Hon talar engelska.

- Jag har inga åsikter om teologi och predikningar, jag håller mig till Skriften. Men vår kultur är jordisk och världslig och Gud vill ha oss hos sig, inte i denna

jordiska identifikation, det vet jag. Om vi då försöker forma det bibliska budskapet till oss som humanister och världsliga varelser blir det ständigt fel. Vi måste avlossa oss från hela det yttre tabernakel som denna kultur och dessa jordiska bekymmer bygger upp för oss. Både yttre organisationer och inre tänkesätt hör till detta fängelse för oss.

- Så i det inre finns något annat, något vi kan gå till när som helst? säger Birgitta på engelska.

- Ja i den levande Gudens tempel finns stabilitet, ljus, frid. Det jordiska livet kommer att fortsätta med sina ekonomiska kriser, våra emotionella kriser, våra fysiska lidanden. Men vi har lämnat detta i vårt inre tempel och ser bara ljus och lugn. Känn dig själv, säger Sokrates. Men vårt verkliga jag finns i Fadern. Så är det från början och kommer alltid att vara.

- Men ska vi inte hjälpa den här jorden att bli bättre genom att praktisera vår tro? undrar en tysk präst med lite otydlig röst..

- Fadern lyfter upp dig när du ber om det, svara pastor Trevor och ser allvarligt på tysken. Och när du låter det ske kan du ge alla du möter ett ljus som endast kommer från Fadern själv. Annars är du endast engagerad i en humanistisk ideologi och då får du ständiga besvikelser. Upp och ner, upp och ner, så fungerar den jordiska aktivismen. Mitt rike är inte av den här världen, säger vår Herre.

- Jag tycker jag fungerar mycket bättre i mitt jobb på sjukhuset hemma i Sverige, när jag tänker

som pastor Trevor, säger Birgitta och ser sig omkring med den auktoritet som Martin endast ser någon gång på hennes arbete när de har avdelningsmöten.

Flera av de närvarande nickar instämmande åt henne. En av kvinnorna börjar skildra något från sitt arbete i kyrkan på en engelska som är lite svår att förstå. Det leder till flera kommentarer och nu övergår man till tyska och det flyter betydligt snabbare. Birgitta och Martin urskiljer ett och annat men lämnar snart gruppen för att ansluta till barnen som är nere i stora lobbyn och kanske saknar sina föräldrar. Pastor Trevor följer dem några steg och undrar om de far hem till Sverige nu?

- Nej vi ses snart i Halle ! Vi har bokat camping där redan.

Afrikanen ler och bugar sig och skyndar sig tillbaka till gruppen.

Familjen gör en rundtur i Schweiz och bor några nätter i Lausanne där Martin träffar en brorsdotter som läser sista året på Chalmers arktitetutbildning. Hon har en pojkvän från landet och de visar runt och blir bjudna på mat av Martin och Birgitta.

I Halle får Martin en stund med Olusola efter en predikan i en evangelisk kyrka där afrikaner sluter upp med en hel sångkör och gudstjänsten blir mer afrikansk än europeisk. Martin ser hur pastor Trevor blir mer uppsluppen och "karismatisk" med de andra afrikanerna. Men budskapet är detsamma.

- Jag vill fråga dig om synen på människan och synden och

skulden som många människor känner. Om Gud vill att vi inombords lämnar det jordiska sker väl ingen rening av synden eller ens ett mottagande av förlåtelse? Detta är ju något centralt för kristendomen. Att vi så att säga alltid börjar med syndabekännelsen. Kan vi verkligen ta emot Gud om vi inte är förkrossade i vår synd? Alla syndar ju?

- Men vad säger Bibeln? säger Olusola. Han ler stort. Vad du säger nu är kyrkans bruk sedan ganska tidigt i kyrkans historia. Eller hur? Synden är en enda synd: att inte tro. Och tron leder till att du hör Guds kallande röst till Honom, inte till att vara kvar i jordisk behandling av synd, religiös behandling, psykologisk behandling.

- Men tanken på att vi måste be om syndaförlåtelsen?

- Kristus har redan uppstått för oss. Synden tog han bort på korset. Nu vill han ge oss det nya vinet, det nya tyget. Det gamla är borta. Lyssna Martin - allt gammalt är borta när du är dig själv i Honom.

- Jag älskar att höra detta evangelium, skrattar Martin. Men just att Jesus kan leva i mitt liv, vilket jag verkligen känner, innebär väl att synden förlåts och tas bort?

- Lyssna - vem bryr sig om syndens borttagande? Det är en jordisk självupptagenhet. Vi är den levande Gudens tempel, där är ljuset och rent från början. Ingenting orent kommer in där och därför kan du sjunga halleluja och glömma hela syndabehandlingen.

- Men om jag syndar? Om jag faller ner i vrede eller missunnsamhet eller avund eller lusta eller girighet?

- Det där är det oroliga havet. Alla jordiska varelser drunknar i detta hav. Nu är du i Noas båt. Du ser Jesus gå på vattnet. Du går också på vattnet när du är dig själv. Jesus säger: var inte rädd, det är JAG. Där är du. Du är som din Mästare nu.

- Men ska vi inte ge akt på synden när den härjar och undvika den?

- Var hos Honom istället. Han är närvarande i fullständigt ljus och obegränsad frid. Och där finner du dig själv som du ska vara, din äkta diakonsyne, din rätta identitet.

- Som är en hemlighet?

- Ja för världen blir det en hemlighet, rent av en obegriplighet. Jordiska människor är som Paulus säger alienerade från Gud genom att de inte lyssnar på rösten som kallar inom dem.

- Ändå längtar man efter det.

- Ja men om du berättar om de dolda skatterna inom oss kommer de att svara med vilka lidanden de har i världen. Bibeln är bästa vägen, evangeliet måste förkunnas så envist vi någonsin orkar.

- Ja du verkar orka rätt bra pastor Trevor.

Olusola skrattar på sitt lätta barnsliga sätt och vinkar åt afrikaner som lämnar kyrkan efter att ha samlat ihop sina instrument.

- Du har just haft en gudstjänst och sitter nu och pratar med mig.

- Det finns en eld som du själv

märker när du ger dig till vad du är i Fadern. Märker du inte den elden inom dig?

- Jag märker en glädje. Kristus lever inom mig och i mina omständigheter. Det har jag känt i många år.
- Lovad vare Herren för det ! Men ta steget ut ur det jordiska får du se hur Kristus välkomnar dig. Dina omständigheter i tid och rum försvinner då. Kristus har levt med dig i dessa dina omständigheter och din kropp för att du ska lämna det världsliga bakom dig, hitta din identitet i Honom, inte bara låta honom besöka dig. Prova får du se !

Nu kommer pastor Trevors resesällskap och Martin ger sig iväg till campingen där Birgitta och barnen förlustar sig i ett badpalats.

Familjen besöker vänner i Sangerhausen. Berit är en väninna till Birgitta som gift sig med en Andreas, en tysk hon mötte under studietiden i Berlin. De har barn i samma ålder som de egna och en stor villa nära Harzbergen, som de gör utflykter till under några dagar. Husvagnen står på garageuppfarten och de äter ofta inne med sina vänner. Barnen försvinner ner i källaren och försöker förstå varandra på en blandning av tyska, svenska och engelska.

Andreas och Berit är katoliker och tar med sig sina gäster till mässan på söndag. Det är en stor slottskyrka, St. Abdon und Sennen, en del av

benediktinerklostret Ringelheim. En gammal romersk basilika finns kvar i några delar av klostret, som sekulariserades efter reformationen. Martin njuter av atmosfären och tänker på hur pastor Trevors budskap skulle låta i denna kyrka och inför dessa katoliker som fyller kyrkan till nästan sista plats.

Andreas förklarar att det är sista predikan av kyrkoherden innan han pensioneras, därav kanske så många besökare.

Efter mässan äter alla lunch på en restaurant i Schloss Ringelholm. Martin försöker prata lite teologi och jämföra sin kyrka med den katolska, men ingen tycks vilja intressera sig. Andreas är läkare och inte så intresserad av religion som samtalsämne. Berit som tydligt var baptist som barn och tonåring säger att hon tycker mycket om katolicismen och ångrar inte att hon konverterade så att de kunde gifta sig i Andreas kyrka. Hon är särskilt förtjust i Franciskus I, den nye påven sedan ett år. Birgitta och Martin håller ivrigt med.

- Jag undrar just hur Olusola skulle gå hem här? fnissar Birgitta när de gå och lägger sig i husvagnen.
- Men har du inte sagt till Berit att vi far runt och lyssnar på honom?
- Inte ett ord. Det är vår privata lilla sak tycker jag.
- Rätt så. Det är skönt att ha det lite ifred tills vidare. Men jag undrar just hur jag ska gå vidare med detta?
- Det går nog bra hemma ska du se. Du blir bara en gladare präst och biskop Henry gillar dig ännu mer.

Martin skrattar och drar en kudde över ögonen och lyssnar på iPaden, på en fransk radiostation med fin gregoriansk musik.

Sista dagen i Sangerhausen får de påhälsning av ytterligare några svenska på semester i Tyskland. Det är familjen Swärd, båda konverterade från Livets Ord till katolska kyrkan. Martin har träffat Peter Swärd förut och uppskattat honom. Hans fru Johanna har han dock inte inte mött tidigare. Berit läste tillsammans med Peter i Uppsala innan hon for till Berlin.

- Med Peter kan du diskutera kyrkor och teologi, säger Berit och klappar Martin på axeln.
- Jag vet, säger Martin och Peter går iväg ut i trädgården med en öl och vinkar på Martin att komma. De sätter sig i en berså och smuttar på sina tyska ölglas.
- Jag älskar deras öl här nere, säger Peter. Vad gör ni i Tyskland?
- Vi kollar in lite ställen vi varit på och så där, säger Martin.
- Och går lite i kyrkor kanske? undrar Peter.
- Det också.
- Vad tycker du om den präktiga tyska katolicismen?
- Vet inte riktigt. Jag gillar stämningen på mässan och så.
- Ok. Liturgin. Har du firat den gamla latinska någon gång?
- Nej, aldrig, säger Martin.
- Det är tillbaka nu i begränsad omfattning. Jag gillar latinet så jag försöker hitta mässtillfällen.
- Men hur känner du för din kyrkan nu så här tjugo år efter konversionen? Allt bara bra?

- Ja det är gott, men jag gör hela tiden upp med min kyrka, det måste jag tillstå. Redan från början tyckte jag sakramenten var distraherande tilltugg men jag älskar mässan och liturgin, särskilt den gamla.

- Jag minns hur entusiastisk du var när ni båda bröt upp från Livets Ord för den romerska kyrkan.

- Javistt. Det är alltid konvertiten som kan säga vad det är som är attraktivt hos en viss religion, knappast de som fötts in i den. Många födda katoliker ser med blandade känslor på de som väljer att konvertera till den romersk-katolska kyrkan. De är glada men kan inte riktigt greppa vad det är som skulle kunna locka andra till att ta steget att konvertera och ingå i kyrkan. De har aldrig upplevt den process som det är att begrunda intensivt sin religions grunder, logiska och emotionella, filosofiska och personliga, teologiska och psykologiska. De har aldrig varit med om att sakta eller plötsligt bli övertygad av sin tro, de har snarare upplevt den som en fri gåva som kom med familjen.

- Som Andreas här då, säger Martin och tar en klunk av det goda ölet.

- Precis. Han tänker nog inte så mycket på vilka skatter hans kyrka har. Min personliga uppfattning om att vara katolik bygger på att leva i Kristus, den Smorde, eller Messias som det rättare borde heta. Eller klarare uttryckt: Kristus i dig. Detta var hjärtat av Paulus budskap, att Jesus Kristus har själv tagit sig boning inom mig som troende, för att leva Sitt liv i och genom

den troende. När han vill förklara för de troende i Kolossos vilken insikt Gud hade gett honom att predika, citerade Paulus det här meddelandet: Kristus i dig (Kol 1:27).

- Känns helt rätt för mig också, ler Martin. Men har inte många katoliker en väldig övertro på kyrkans formulering av den kristna läran? Åtminstone har jag den fördomen mot katoliker.

- Jo det finns en sådan övertro, men inte bara bland katoliker. Det gemensamma livet med den uppståndne Messias handlar inte om att tro på vissa föreställningar eller ha en viss bekännelse, såsom det senare blev. Det som Paulus ger vidare till alla han möter är inte "doctrina" som är något senare - men däremot kärnan till denna "doctrina". Istället visar Paulusbreven en rörelse som inte är först och främst teologisk eller filosofisk till sin karaktär, lika lite som den är först och främst etisk eller politisk. Den är inte ännu ett system för tankar och uttryck. Det finns gott om rörelser som är filosofiska och etiska vid den här tiden i Romarriket, liksom det fanns politiskt motiverade grupper. Men de som väljer att leva i Kristus tillsammans har inte något sådant engagemang i centrum. Tänk på gestalter som Petrus ! Inte teologi eller filosofi. Istället är det ett nytt kärleksliv där man älskar Gud och sin medmänniska såsom sig själv, inte gör motstånd mot det onda och delar allt i en jämlik och demokratisk gemenskap. Denna rörelse är flera tusen år före sin tid. Den förefaller anarkistisk för samtiden. Det är den verkliga katolska kyrkan som överlever

alla doktriner och traditioner som senare skapas. Det är den kyrkan jag och min fru konverterade till.

- Låter sympatiskt. Själv vet jag nog inte om jag hör till någon kyrka längre, även om jag jobbar i Svenska Kyrkan.

- Följ din egen väg, Martin. Peter hinner inte säga mer innan barnskocken kommer rusande och vill ha alla med på fotboll bakom huset. Det är så många att det går att dela upp i lag.

Nästa dag är familjen på väg mot den lilla vackra staden Celle där pastor Olusola ska predika i en evangelisk kyrka. Den visar sig vara en ny tegelbyggnad från 1960-talet och inte många besökare kommer denna kväll då den nigerianske pastor predikar. Men av det tjugotal som är där visar sig hälften vara unga människor.

- Guds verklighet är något helt annat än människans korrupta tänkande, säger Pastor Trevor som börjar i sin predikan. Han talar över ordet i Joh. 3:12 "Om ni inte tror när jag talar till er om det jordiska, hur skall ni då kunna tro när jag talar till er om det himmelska?"

- Vi måste vända oss till det himmelska, födas där till det vi varit från begynnelse - ett med Fadern. Det är det Jesus visar oss. Det är inte en spännande teologi han visar oss. Det är inte mänskliga ord han vill att vi ska förstå. Det är det himmelska

Gud vill att vi ska ta till oss.

De få besökarna lyssnar intensivt och flera av ungdomarna ler stort och sitter på helspänn. Deras kvinnliga pastor som är i medelåldern översätter Olusolas engelska till tyska åt dem.

- Det jordiska sinnelaget kan bara ge oss tråkigheter. Om vi är ärliga vet vi det redan. Eller hur? Det jordiska förgiftar oss, förgiftar vårt tänkande. Vi vill ha saker, vi vill äga och konsumera. Livet går upp och ner, smärta, njutning, smärta, njutning. Vi får ingen ro. Istället ska vi vända oss åt andra hållet, till det himmelska och börja skynda på Jesu Kristi ankomst. Ni vet, vi kan verkligen skynda på Gud! Inte genom långa böneramsor eller generös kolket eller asketiska övningar i något kloster. Nej, vi kan skynda på den stora dagen, som är detsamma som Guds rike, genom att skynda dit själva. Vi kan skynda varje morgon vi vaknar till Herrens rike inom oss, där vi redan ha en änglakropp som är vår sedan begynnelsen.

Pastor Trevor tar en paus och dricker lite vatten. Han ler stort mot alla i kyrkan. Birgitta ler stort tillbaka och Martin är lycklig. Det är något i denna förkunnelse som slår allt han hört.

- När vi vet detta med hela vår varelse, behöver vi inte misströsta längre. Vi går som Petrus ut ur fångelset och kedjorna har lossat. Mina vänner här från Sverige har berättat att deras svenska ord "frälsning" handlar om att halsbojan fallit av oss. Vi var slavar i det jordiska, nu är vi fria i Herren. Han har demonstrerat vad som är vårt verkliga jag. Nu är vi oss själva.

Något enklare än detta finns inte, kära vänner. Kristus är redan denna väg, vi behöver inte konstruera den eller arbeta på den. Vikan låta Jesus Kristus arbeta ut vår frälsning endast genom att visa oss vilka vi är.

- Ni som bor här i det rika Europa, ni ser hur fattigt människor lever när de inte valt att gå i ljuset. Om man satsar på världens goda kommer man att avsky ljuset, trotsa att endast i ljuset finner vi oss själva som änglalika varelser. Allt det där blir bara skämt och ironi för den som inte tror. Så det blir en fattig värld, den som ni lever i kära lyssnare. Kristus vill alltid ta oss ut ur denna värld, han väntar på att vi svara på hans rop, hans bultande på dörren som Uppenbarelseboken säger. Tänk viken stark bild: han bultar på din dörr. Hör ni?

Pastor Trevor håller upp sina händer vi öronen sina och lyssnar runt i den moderna tegelkyrkan. Ungdomarna ler. Martin tänker på sina konfirmander.

- Jesus har kommit för att undervisa oss i detta eviga jag som han lever och som finns färdigt för oss att vara. Från all evighet kommer detta jag och du kan närsom helst ta emot det inombords och börja vara det. Det är så enkelt. Det kräver inga bud eller ritualer, ingen gammal eller ny kyrka, ingen flitig bön för att behaga Gud. Han behöver inte behagas, Han älskar dig som du är och vill ge dig mer liv, mer liv i överflöd.

- Många tror att vi ska känna oss på ett visst sätt för att vara heliga. Det är jordiska fantasier. Det är enklare än så. Tror du Gud skulle kräva att du är någon annan än du redan är? Nej du är

perfekt i den inre människa som Han redan har skapat i dig. Det skulle vara en lagisk Gud som villkorar sin egen kärlek.

- Du behöver bara vakna och din konversation annorlunda med alla du talar. Ditt sinnelag blir annorlunda av sig själv. Du är bara dig själv och din konversationen blir ny därför att du har hittat dig själv som du är i Kristus. Din konversation kommer inte längre ur något jordiskt, det himmelska tränger genom det du säger och tänker. Du vet inte hur det fungerar, för ljuset är obegripligt både i sig själv och i hur det genomtränger oss när vi öppnar trons dörr och går in till Fadern.

- Du får ett nytt tal och en ny syn. Du ser skönhet överallt, du kan inte hjälpa det. Fadern är ande, Kristus är ande, du är ande. Det är så enkelt. Det du tror att du heter i denna värld är illusion, allt du tänker och föreställer dig i denna värld, är illusion. När du blir dig själv i Hans ljus hör du ditt verkliga namn och dina tankar blir annorlunda utan att du gör något åt det.

- Du börjar se hur allt människor gör och säger är för världsliga ändamål. Himlen finns inte med i deras motivation. Till och med när de talar om Gud eller kyrkan, blir det illusioner och lögner. Alla religiösa föreställningar blir lögner därför att det är på jordisk nivå, en sorts belönande av sig själva, inte ett sökande efter det himmelska. Jesus talar alltid om det himmelska. Det kommer du också att göra. Din nya konversation och dina nya tankar skyndar på Herrens ankomst för varje dag du lever i detta nya ljus. Hesekiel säger:

”Se - jag öppnar era gravar, jag får er att stiga upp och leva förhärligade på Israels jord. Förstå att JAG är Herren” (Hes. 37:12-14)

- Gud talar till Hesekiel om det nya livet, det heliga livet i ljuset och dig själv som du verkligen är. Ni måste förstå att det handlar om ert liv, inte om att gå till kyrkan och konfirmeras och bikta sig och så vidare. Allt det kan ni göra också. Men Gud vill att ni stiger upp ur era jordiska gravar. Ni är begravda så länge ni är jordiska. Stig upp ! Vakna !

Martin lyssnar begärligt. Denna text ur Hesekiel har han läst många gånger i påsktid som en av de färdiga läsningarna ur GT. Han har aldrig tänkt det så som den nigerianske pastorn gör. Ändå förefaller det så logiskt och enkelt. Alla symboler om mörker och ljus, grav och uppståndelse blir självklara. Jesu egen uppståndelse likaså. Hela Bibeln säger samma sak. Så har det inte varit för Martin tidigare.

Han tänker också på Peter och Johanna Swärd och deras konversion till katolska kyrkan för några år sedan. Och det koppel av ironiska kommentarer som följde på bloggar och i tidningar. Alla hae åsikter. När ska vi konvertera till den himmelska verkligheten?

- När ni låter det sanna ljuset skina inom er förstår ni genast vad den nya jorden och de nya himlarna handlar om i Upp. 21 -- det blir inte längre något på långt avstånd från er. Istället hör ni den gudomliga rösten hela tiden. Att be ständigt som Paulus och Petrus talar om blir

nu något Gud själv sköter - du endast hör rösten. Halleluja !

- Sålänge ni endast rör er i den jordiska religionens kyrkor kommer det inte att stämma att ”Något tempel såg jag inte i staden, ty Herren Gud, allhärskaren, är dess tempel, han och Lammet.” Och det kommer inte att stämma att ”Döden skall inte finnas mer och ingen sorg och ingen klagan och ingen smärta skall finnas mer.”

Nu ser ungdomarna allvarliga ut, tagna av den varma afrikanska rösten. Martin tänker att detta budskap ändå är något för hans egna konfirmander i hösten.

- Endast när ni upphör att identifiera er med jordiska och mänskliga religioner och angelägenheter kan raderna stämma som säger: ”Ty det som en gång var är borta.” och orden som ni hört så många gånger, men i andra sammanhang: ”Se jag gör allting nytt”. Säkert har ni hört dessa ord användas mänskligt och positivt humanistiskt. Men går till ljuset och lämna det terrestriella tolkandet. Kom hem till er själva i Jesus Kristus. Amen och tack för att ni lyssnade !

Ungdomarna brister ut i applåder och deras präst ser förvånad ut. Hon verkar inte ha gripits av budskapet för henes översättning har varit exakt och korrekt men utan minsta spår av pastor Trevors känsla och värme.

Vid kaffebordet förstår Martin att prästen som översatt inte förstått predikan som mer än en lite lustig

eskatologisk vridning av den kristna tron. Martin frågar henne flera gånger för att få klart för sig om budskapet kan uppfattas så helt fel. Det kan det. När han säger detta till Birgitta på låg svenska, svara hon:

- Men kära Martin, så kommer de allra flesta att tolka det. Om man tar de ställena hos Hesekiel och Uppenbarelserna så blir det per automatik en sådan tolkning tror jag. Men såg du ungdomarna?

- Jamen visst ! Helt otroligt ! Synd att de försvann.

De hinner får ett ord med Olusola innan de ger sig iväg. Han hade också sett ungdomarnas respons.

- Ibland händer det, ler han stort och rycker på axlarna.

Familjen vänder kosan vänder kosan västerut mot Holland och Amsterdam, sedan Groningen. Pastor Olusola har två besök till innan han åker hem till Nigeria för den här gången.

I Amsterdam kommer de till en katolsk kyrka som har en karismatisk inriktning och använder ett sidoskepp för gudstjänsten. Ett hundratal människor, många afrikaner, har slutit upp. Han utgår från en rad i psalm 129: ”Herre vem kan motstå Dig?”. En äldre svart landsman översätter till holländska och försöker leva med i Trevor Olusolas mimik. Deras ögon möts också ibland.

- Gud sägs i denna vers vara oemotståndlig, men detta stämmer först när vi möter oss själva sådana som Gud ser oss. Inte dessförinnan. Om Gud är på avstånd, en objektiv verklighet någon annanstans, kommer vi inte att se vilka vi är inför Hans ansikte. Vi har gudomliga personligheter när vi finner oss i Faderns enhet. Halleluja ! Kom ni alla som lyssnar. Det är inte svårt. Ni måste ge upp det jordiska perspektivet på er själva.

- När ni smakat på hur det är att vara denna lysande eigva personliget med Kristus inför Fadern, smakar jordelivet inte alls lika bra längre. Det är lättare att ge upp alla tunga minnen, alla bittra erfarenheter. Den uppståndna kroppen är din och du förstår varför Jesus ofta demonstrerade sin uppståndna kropp både före och efter uppståndelsen ur graven efter att han dött på korset. Du förstår varför Jesus talar om ljus som ska fyllas oss, varför han demonstrerar ljuskroppen på berget Tabor. Allt detta slutar vara fascinerande bilder och blir ditt liv istället.

Översättaren lever starkt med i det Olusola säger och flera av afrikanerna bland åhörarna i det vackra sidoskeppet ropar till ibland av entusiasm. Birgitta ler med hela ansiktet när detta sker. Jag har nog en lite karismatiker in min fru, tänker Martin glatt.

- Ni måste förstå kära vänner i Kristus att ni har alla fått en oerhörd gåva av Gud - en änglalik personlighet som endast vill bli fri det jordiska och världsliga och komma till sin rätt. Känns dig själv, sa Sokratets

och Jesus visar oss alla vilka vi själva är. Det är denna lysande eviga personlighet och kropp som vi får genom uppståndelsen som har skett från början. Det ljusst som fanns över de mörka vattnen i skapelseberättelsen är samma ljus som lyser genom allt på den stora dagen då Herren återkommer och i kärlek dömer allt, samlar allt i det verkliga livet. Lova Herren för detta !

- När du är denna änglalika varelse inför Gud kan ingen konflikt på jorden röra vid dig, trots att du fortfarande har din kropp i denna tillvaro av tid och rum. Alla smärtsamma skeenden som världen är full av komemr inte att beröra dig det minsta. Du behöver inte kämpa mot något eller besegra något. Du är redan segrare i Fadern, du är i den genomgoda dimension som Kristus berett åt dig. Du har kommit hem till glädjen. Du har kämnat världen bakom dig. Detta är evangeliet, detta är Bibelns stora undervisning för var och en av oss.

- Gud vill inte att du ska ta hans budskap och göra världen till en trevligare plats. Nej så hur Jakob uttrycker det: "Ni trolösa, vet ni inte att vänskap med världen betyder fiendskap med Gud? Den som vill vara vän med världen blir fiende till Gud" Du är då en kosmofil, för att använda de grekiska orden som står i Jakobs brev (4:4). Du är då filantrop, kosmofil, homofil, bibliofil, filosofi --- alltså har du philia, kärlek till världen. Detta är det köttsliga sinnet. Det är världens sinne. Ett hav av eländer, säger Bibeln om detta. Jesus går på vattnet, demonstrerar hur han är ovan

detta vatten som är vårt köttsliga förvirrade sinne. Uppenbarelsen skildrar ikap 21 hur Guds rike är verkligt när du finner dig själv i Fadern. Då finns inget hav längre, inget intresse för det jordiska och kättsliga intresset för världen. Havet är borta, synden är borta, bitterheten i den mänskliga erfarenheten är borta. Och du är välkomme dit i denna stund, kära lyssnare i denna vackra holländska kyrka. Hör Guds röst, den som är oemotståndlig som psalmisten skrev.

Översättaren är gripen av det Olusola säger och ler med hela sitt afrikanska ansikte. Det är en högtidsstund för honom, tänker Martin lite svalt observerande från sin plats tre rader ifrån predikanten.

- Kära vänner som bor i det rika Europa, tänk på alla idoler som det jordiska livet för med sig. Ekonomin, ägandet, bekvämligheten, religionen, statusen och hederstitlar, det rätta utseendet, den goda utbildningen, njutningarna, ärbaheten. Det är så många idoler runt omkring er. På Nigerias savanner är det mycket fattigt på dessa idoler. Ni skulle inte trivas där. Men Gud är där. För när vi omges av alla våra idoler är det svårt att förstå Bibeln. Det är lättare i de ökenliknande savannerna i vårt land. Men vikan alla ge upp det jordiska, vari vi än befinner oss. Då finner vi glädjen, lättheten, storheten i den gudomliga person som Gud har vigit oss i sitt Rike. Det att leva i anden, inte som någon i världen. Upphör med identifikationen med idolernas värld, Hör Gud kalla dig och låt din inre varelse vistas i Guds rike här och nu. Vänta inte !

Olusola avslutar och sätter sig med sitt lätta leende över alla. Afrikanerna ropar amen och hallelus. Gudstjänsten fortsätter med en sorts kombination av förbön och vittnesmål och Martin tycker sig höra bön i tunga bakom sig men är orsaker på det.

De tar ett kort adjö av pastor Trevor för barnen är ensamma på en camping norr om Amsterdam. När de kör genom staden är de tysta. Birgitta är leende som alltid efter predikan av pastor Trevor Olusola.

- Jag påminns om något som Elizabeth Leseur skrev, säger hon efter en stund. Kommer du ihåg det? Det stod på titelbladet av hennes Journal, som du gav mig i födelsedagspresent för många år sedan.
- Oj det har jag glömt helt. Minns vagt hennes dagbok bara.
- Jo så här låter det: "Tout âme qui s'élève élève le monde." Varje själ som låter sig lyftas, lyfter också hela världen. Jag menar att det stämmer väl med vad Olusola ständigt predikar. Eller hur?
- Jo. Han säger det inte riktigt så men det blir den innebörden. Han riktar sig till var och en individuellt: gå ut ur världen till Guds rike. Men genom detta så lyfter denna individ alla andra. Det stämmer.

Martin börjar skratta och förklarar för Birgitta:

- Jag såg framför mig när han predikade hur Jesus menade något helt annat på skärtorsdagskvällen än vi normalt brukar tänka på. Du vet - Tag och drick, det här är mitt blod. Gör det till min åminnelse. Han menade att vi ska vara ett

med honom i vårt liv, inte en gång i veckan ta emot kommunionen. Han talar om det Han är och alltid är i vårt liv när vi går till Hans rike.

- Ja det är inte precis den vanliga uppfattningen om nattvarden. Undrar vad Peter skulle säga? Birgitta skrattar lite och ser ut i det holländska platta landskapet som susar förbi.
- Ja det gör jag också. Att brödet och vinet inte är ett medium för Kristus, ett helgelsesmedel som vi ibland säger, utan en Herrens demonstration av vad vi själva är. En demonstration av vår gudomliga personlighet, som pastor Trevor uttryckte det.
- Hmmm. Det ändrar ganska många saker. När vi ber om att Guds vilja ska ske -- det Gud vill är att vi ser vilka vi egentligen är. Förlåt oss våra synder -- när vi är i Fadern behöver ingen be den bönen. Om vi är oss själva i Fadern är vi glada och ivriga att njuta av Rikets härlighet. Något ganska annorlunda. Ojoj. Jag frestas ropa Halleluja ! skrattar Birgitta när de kör in på campingen. Utanför husvagnen sitter barnen med några främmande kompisar och dricker juice och verkar ha trevligt.
- Halleluja till hur fint våra barn verkar ha det i vår frånvaro, säger Martin och kliver ur bilen.

Dagen därpå bilar de hem mot Sverige. Jobbig men givande semester säger makarna till varandra. Men nu längtar de hem till prästgården och rutinerna.

Det är älgjakt och Jan-Olof sitter med Martin på passet ner mot myrarna. Höstdagen är varm för årstiden och färgerna underbara runt kring dem.

- Det var ett tag sen vi pratades vid Martin, ni var borta hela sommaren. Och din predikan de senaste söndagarna har något nytt lite apokalyptiskt i sig tycker jag mig märka. Det gillar jag nog inte egentligen, säger Jan-Olof och ser lite roat på Martin. Sen håller han upp kaffe i muggarna deras.
- Ja men då är det skönt att sitta här med dig igen. Har faktiskt längtat efter älgjakten i år. Men vilka problem har du med min predikan? Jag har nog tagit in lite nya influenser tror jag.
- Nja, problemet är människosynen. För mig är det en grund för tron att vi är ganska misslyckade som vi är som människor. Utan den realismen tycker jag inte någon teologi fungerar om du förstår vad jag menar
- Ok.
- För mig kommer den verkliga förströsta på Gud endast när den kommer ur en hjälplöshet hos oss. Vi klarar inte att vara mer än förvirrade sökande varelser. Vi kan inte ens definiera gott och ont särskilt bra. Och att följa buden, vilka som helst, klarar vi i regel inte.
- Låter lite pessimistiskt?
- Nej nej Martin. Realism som egentligen är goda nyheter.

<ul style="list-style-type: none"> - Hur kan det vara goda nyheter att vi är förvirrade? - Jo för det är andra sidan av tilliten. Tänk dig att drunknar. Helt naturligt sträcker du upp händerna om du ser händer sträckas ned till dig. Men om du tror väldigt goda sker om dig själv, även om det känns skönt att ha självförtroende, får du ingen anledning till att sträcka din händer efter hjälpen. - Den bilden förstår jag. - Ja för du vet om en person räknar det minsta med sin egen teologiska insikt eller förståelse för livet och sig själv, kan inte den genuina förtröstan växa fram. Sådan förtröstan finns bara när vi erkänner oss själva helt och hållet -- observera helt och hållet -- som ignoranta, okunniga och förvirrade. Vi kan inte ens be. Paulus säger både at vi ska ständigt be och att vi aldrig vet hur vi ska be. <p>De såg ut över det vackra landskapet och fikade i tystnad en stund.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Nu finns det ju en förvirring som skadar oss och gör oss rädda, eller hur? säger Martin eftertänksamt. - Ja nu menar jag inte den sortens utan att man sträcker sina händer uppåt och känner hur Fadern tar hand om oss. Känslan av att lyftas upp är ju påtaglig. För när vi litar helt på den andra kraften och känner dragningen uppåt, blir vi lugna och fridfulla. Fast vi inte förstår någonting lever vi i frid. Just därför att vi inte förstår någonting lyssnar vi ständigt efter Guds röst. - Kunskap separerar som Hegel säger. 	<ul style="list-style-type: none"> - Just precis. Och tron är att lita till löftet och hjälpen från Gud just i detta tillstånd av icke-vetande. De båda förutsätter varandra liksom. - Men blir det inte en paradox där? När vi inte vet skillnaden på gott och ont längre, kan vi ta emot den verkliga godheten. - Jo Martin. Det är en paradox som vi får leva med. Sanningen är liksom större än alla distinktioner vi gör mellan gott och ont. Den mest onde har på något sätt bäst läge för tillit och förtröstan. Som Paulus undrar: leder inte detta till att vi synda på nåden, gör ont för att få nådens goda destor mer. En sån fråga skulle bara kunna ställas om det är en paradox i botten. Det är liksom upp och ner med Guds visdom! skrattar Jan-Olof och tar ett samtal från någon i jaktlaget. <p>Martin tar en liten promenad i storskogen. Här finns gallringsbehov, ser han och mår så bra av ledighet från prästarbetet och lite stillhet i naturen. Han har inte lagt några skott på flera år och det bekymrar honom inte det minsta. Jan-Olofs laestadianism i modern tappning kanske inte tilltalar Martin lika mycket som förr. Pastor Trevors budskap om vår verkliga identitet gör att intresset svalnar lite för människans begränsningar och brist på insikt. Det är som om atropologin försvinner i horistonten och glädjen i vilka vi är hos Gud kommer i förgrunden.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Jan-Olof vad skulle du säga är vårt verkliga jag? Jag har 	<p>funderat över denna fråga rätt mycket denna sommar vet du.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Jag skulle säga den äkta ärliga subjektiviteten, där vi erkänner att vi ingenting vet. Det är vårt verkliga jag. Så fort vi vet något separerar vi oss från varandra. När vi är enkel subjektivitet utan kunskap om något yttre objekt, då är vi ett med alla. Du är jag och jag är du. - Men gäller det inför Gud också? - Javisst, i allar högsta grad. Bara när vi är rena och nakna subjekt kan vi över huvud taget börja närma oss Fadern. Dessförinnan är det bara ytterligare intressanta innehåll, objektkunskap som avsondrar oss från allt och alla. - Och detta säger en fysiklärare ! skrattar Martin. - Ja för jag lurades till att tro på min självförvärvade objektkunskap som särade mig från grunden till allt levande och verkligt. Som Hegel säger: negationen är nödvändig för andens utveckling. Negationen är befrielsen som låter anden manifesteras sig. När kunskapen negeras blir den ursprungliga subjektiviteten synlig, det som Hegel kallar Selbstbewusstsein. Detta är grunden för allt. Det är nyckeln till all fortsatt andlig utveckling. Men det är också den enda äkta utgångspunkten för relationen till Fadern. - Men betyder det att eliminera den kunskap man redan har? - Ja att eliminera ens föreställningar om en objekts-kunskap är detsamma som att eliminera de hinder som ligger i vägen för enhet med Fadern. - Så det är ens egna föreställningar som tas bort?

- Ja och därmed befrias man från den attityd som hindrar och begränsar oss. Du kan naturligtvis ha all sorts kunskap som du behöver i ditt dagliga liv och även skaffa dig ny kunskap, men du tror inte att du vet något för det. Du låter dig inte luras mer för nu vet du att du ingenting vet om något objekt. Tvärtom är du subjektivt lika ovetande som när du var baby. Du är ärlig i den äkta subjektiviteten. Detta subjektiva perspektiv gör det möjligt för var och en som befinner sig där att se hur vi alla är ett, och hur vi lever i enhet med Gud. Detta syns inte annars. Det blir endast en påhittad kunskap, ungefär som ateisterna anklagar oss troende för. Det stämmer när vi tror att vi har objektkunskap.

Efter en stunds tystnad säger Martin lite försiktigt:

- Kan du säga att bara om världen med sin objektkunskap negeras, kan vi hitta enheten med Gud och varandra?
- Just så. Mitt rike är inte av den här världen, säger Jesus. Det är att ge upp all falsk pretention på kunskap om något yttre objekt.
- Då stämmer det faktiskt rätt bra med vad Trevor Olusola säger, du vet den afrikanske predikanten som var här i julas och som vi har följt lite i sommar i Tyskland och Holland.
- Jaså gör det. Nu blir jag nog lite förvånad. Trodde han var en typisk adrenalinpredikant, utan djupare innehåll.
- Nej då han är ovanlig. Men har du inte hört honom i kyrkan?
- Jo men endast en gång och det tyckte jag inte var så särskilt om du ursäktar. Jag tycker bättre

om ditt sätt att predikan. Nu blev du väl glad? skrattar Jan-Olof.
Skymningen börjar falla och det är dags att åka hem och få lite lagad mat i sig.

Jan-Olof skjutsar hem Martin men blir inbjuden av Birgitta att äta lite mat. Han tackar glatt jag för han är gräsänkling denna vecka och äter hellre Birgittas mat än sin egen, säger han.

- Och hur lyckad var jakten idag då?
- Vi har mest pratat strunt, säger Jan-Olof.
- Inte alls, säger Martin. Jag har lyssnat på denne vise man hela dagen. Vi har pratat om var verklig ödmukhet genom att inte tilltro sig veta något egentligen.
- Låter klokt. Men Jan-Olof, om du möter en riktigt gräslig människan som är dum mot dig -- visst vet du väldigt väl vad som är felet med den människan? Jag har t ex en chef på sjukhuset som är mer eller mindre vidrig både som person och i sina beslut över oss som jobbar där.
- Jo men visst Birgitta. När du kan acceptera helt och fullt alla de dåliga sidorna hos den chefen, så mycket att du inte berörs det minsta av hans beteende, då närmar du dig den ödmjukhet jag talar om.
- Då har jag långt kvar, säger Birgitta.

- Ja de flesta av oss har det. Alltså det handlar inte om att förstå eller se hur sådana obehagliga tendenser finns i någon, det handlar om att helt och fullt acceptera dem som delar av den personen. Inte förklara bort dem på något smart sätt. Ta in dem och se dem som en del av personen. Ondskan är här för att godheten ska kunna vara här. Bara när vi ser att vi själva är i djupet onda, kan vi ta emot godheten. Så ser jag på det i alla fall.
- Jag kan tänka mig att Jesus gjorde det när han säger att vi ska förlåta dem för de vet inte vad de gör. Birgitta ser drömmande ut genom förnstreet när hon säger detta. Barnen tittar på sin mamma.
- Jamen visst. Kristus visar detta medvetande. Du är ju den där eländiga vidriga chefen du har. Du är samma som honom. Bara om du helt ut accepterar hans vidrigheter kan du ta emot det goda. Om du är smart och undviker genom att t ex skilja på person och beteende, som är så vanligt, så har du inte alls mottaglighet för Guds nåd. Då är du bara smart. Din smarthet är ditt hinder. När till och med Guds son gör sig till all synd och identifierar sig med svagheten, varför skulle inte du göra det? Han om någon skulle kunna sätta sig över allt svagt, men gör tvärtom, tar in det i sig. Vi måste göra sammanledes om vi ska lära känna Gud.
- Hör det här ihop med att vi måste lämna objektkunskapen? frågar Martin och hugger in på lammstuvningen Birgitta satt fram på bordet.
- Ja det hör ihop. När du vet

skillnaden på gott och ont har du redan glömt livets träd och smaskar på kunskapens träd. Du kan inte ha tillit till Fadern samtidigt som du är så smart att du vet skillnaden på gott och ont.

- De två träden i Eden, säger Birgitta.
- Ja och i vårt liv varje dag. Gud är inte religion, Gud är ande och liv. Inte kunskapens träd eller smartheten i vår kunskap om objekt.
- Men känslreaktionerna inför sådana som min chef kommer så snabbt på en. Man hinner inte tänka efter.
- Jo. Men med andra tankar om vad allting är kommer känslorna att följa efter. Du kommer inte att känna den där avskyn när du fullt ut accepterar allt hos den där chefen. Jag vet många idioter jag haft till rektorer under min tid som lärare. Och på den tiden trodde jag min ha rätt att döma utifrån min kunskap om andras svagheter. Jag såg inte hur blind jag vara.
- Men vad är vårt verkliga jag? säger Martin och ser nästan lite uppgivet på Jan-Olof.
- Vårt verkliga jag är den fullständigt ignoranta subjektiviteten, den som ingenting vet vare sig om ont eller gott eller något om objekt i världen eller någon annanstans, i några andra världar, som Platon och religionerna.
- Doctrina ignorantia, skrattar Martin.
- Ja Nikalus av Cusa hade det, men akta dig för att göra det till din smarta teologi. Det är ingenting där. Vi är egentligen fullständigt ignoranta. Det är inte

någon skeptisk metod eller någon programförklaring. När vi ger upp hela idén om att vi har eller förstår eller äger, först då kan vi ropa Faderns namn och får ett liv i nyfödelse och äkta frälsning. I denna nakna subjektivitet finns grunden till Guds kärlek. Det är en grund i vår okunnighet, vår blindhet. När du öppnar dig själv på det sättet, finns det ingenting du behöver förkasta eller se ner på. Ditt elände så att säga, stör dig inte längre. Du är som du är. Du är synd och okunnighet helt enkelt. Vi behöver inte hata synden eller syndaren, vi behöver inte se ner på våra svagheter. I det svaga finns det starka. Denna svaghet är egentligen styrkan i frälsningen.. Först så kan vi erfara frihet, den frihet som bara finns när vi litar helt på den Absoluta medkänslan i Gud.

- Men har ni inte skjutit någonting av er kvot för året? säger Birgitta och vill att ett byte av ämne sker vid denna middag. Barnen blir genast mer intresserade.
- Jo, fjorton av 30 har vi skjutit. Men vi kommer nog inte att fylla kvoten i år. Vi är alldeles för slöa i jaktlaget, skrattar Jan.Olof.

Martin träffar läraren Anders på gatan i staden och de pratas vid över en kopp kaffe.

- Jag har en klass som gärna träffar dig om du kan. Inte än men om några veckor skulle det passa.

- Det fixar vi, under veckorna är jag rätt flexibel. Men hur är det annars med dig själv?
- Det är jäktigt men väldigt bra. Jag har fått en mentor i en äldre präst från Luleå som har stuga här nere, en bit från där vi bor, ute vid klipporna. Han är pensionerad med predikar ibland. Honom skulle du bjuda in. Han har en fascinerade syn på Kristus, minst sagt. Peter Lukka heter han.
- Låter intressant. Vad gör honom till din mentor då?
- Kände bara så stort förtroende för hans sätt att tala om vad Jesus kan vara. Han kallar Jesus för "den Andre".
- Ok. Ja vi kunde ju träffas vi tre och surra lite så får vi se, säger Martin och börjar få bråttom att hämta Birgitta.
- Jag hör av mig, säger Anders.

Senare samma vecka ringer Anders och föreslår fika ute hos Lukka i hans stuga nästa lördag förmiddag.

Peter Lukka är en äldre man med stort vitt skägg och inget hår på skallen. Ganska lik en ortodox munk, tänker Martin när han ser honom. Han är lite stel och formell men har ett varmt leende.

De sitter i hans varmbonade fiskestuga med utsikt över havet. Anders ber Lukka berätta lite om sin andliga erfarenhet.

- Johodå, för några år sedan började en annan Person vara levande i mig. Jag känner honom som Jesus Kristus.

- Och då var du verksam som präst i Luleå? frågar Anders.
- Javisst. Och det var faktiskt under en gudstjänst som det först hände. Närhet till Gud har jag väl alltid känt men nu var det något annat. *Han verkligen rörde sig i min kropp*, var liksom med i allt jag gjorde. Först var jag bara fascinerad och glad. Men senare blev jag kritisk till det hela, tänkte att det var tillfällig känsla av Guds närvaro. Helt ok, men ingenting att fästa sig vid mer än att tacka Herren för denna gåva. Men tiden som följde ändrade på detta. En älskad Person kom verkligen in i mig. Invaderade är för starkt ord. Tilläts komma in i mig är bättre. Äntligen fick Han komma in ! Han började leva sitt liv inom mig, så att det blev förväxlat med mitt liv.
- Man känner ju igen detta från mystiken, säger Anders. Martin nickar och ser på Peter Lukka som är allvarlig och nästan lite blyg för det han säger.
- Periodvis valde jag effektivt undan Honom men han kom tillbaka. Samma sak idag. Jag väljer att fokusera på annat, men Han återvänder. Detta är en otrolig glädje men just därför klarar jag inte av det hela tiden. Jag väljer att fokusera på annat och glömma det. Men jag förstår också att det är en process över tid där Han tar över, eller där jag låter det bli mitt liv att Han lever det. Skulle jag använda det religiösa språket ter sig detta som något stort och efterlängtat, något att endast vara glad över. Men i livet är det svårt att ta emot glädje på det sättet, så alldeles inpå, ja inuti mig själv. Det är ovant, minst sagt. Naturligtvis finns det alldeles för

- mycket sagt och skrivet om detta liv som flyttar in i oss. Men för var och en av oss är det alldeles på egen hand vi får vara med om det och det blir unikt för var och en. Det är ett äventyr och ett nytt landskap för mig. Det är mycket belönande men också en svårhanterlig kärlek i Hans liv inom mig. Personbytet är märkligt och starkt.
- Men fungerade detta i din tjänst som präst? undrar Martin
 - Jadå, ingen annan märkte något, jag blev kanske bara lite mer tillbakadragen. Vilket inte alls störde någon, tvärtom kan jag tänka för jag brukar vara ganska på med mina egna projekt. Nu blev jag mycket mer lyssnande.
 - Och denna Jesu närvaro ändrar inte på vad du gör om dagarna? frågar Anders.
 - Det är inte svårt att veta vad jag ska göra i vardagen när jag låter Honom leva i mig. Vara till för andra, lyssna, höra vad andra i min närhet vill och känner. Vara till hands. Vara till lags, hjälpa, bära och stödja. Allt detta är mycket enkelt att förstå och utföra. Det är enklare än tidigare. Just därför vill jag inte fokusera på beteende och på handlingar som följer av hans närvaro. Mer av vikt är själva detta liv, hur det sker och hur detta personbyte går till. Det är som ett chaufförsbyte. Den nye chauffören tar förarplatsen, den gamla sätter sig på sätet bakom och för en dialog med den nye. Det är märkligt och starkt det som sker och jag kan inte smälta det som något projekt i världen, det är utanför världen fast det äger rum just här.

- De blir tysta en stund. Martin ser sig om i stugan. Allt är enkelt och avskalat. Robusta möbler, lite saker. Inga prydnader. En enda bild av Maria och Jesusbarnet. Ett korst med Kristus lidande.
- Men predikningar och så? undrar Martin. Jag vet att det jag upplever alltid påverkar predikningarna.
 - Jo i viss mån. Men det blir så annorlunda när Jesus är inom dig, du upplever inte behovet att säga så mycket. När universums Herre tar plats inom en, blir man lite tyst och avvaktande. Man säger helst bara Hans Namn.
 - Kanske är det som finns i den långa traditionen av Jesusbönen, säger Anders.
 - Ja kanske, svarar Lukke.
 - Men jag tänker att det blir lite anonymt när Jesus äger rum inom oss, säger Martin. Hur vet du att det är Jesus?
 - Sant. Jag vet faktiskt inte. Den Andre är på ett oväntat sätt anonym. Han vill vara hela mitt liv och när jag låter det ske märker jag att Han är den Ende. Själva livet är denna Person i aktion. Det är inte vad jag vet om honom eller läser mig till om honom i de bibliska skrifterna eller andra teologiska skrifter. Alla dessa är endast våra kommentarer, även den undervisning som läggs i Hans mun av olika författare. Dessa har valt ut och redigerat. När Han får leva mitt liv är skrifterna förklarade i något annat än skrift och ord. Det vi säger och predikar har ett syfte medan Hans liv i mig är ett mycket större liv, Jag skulle säga att förundran och lyssnande är mycket större än orden nu.

Martin blir lycklig när han hör Lukka säga dessa saker. Det ligger så när hans egen upplevelse av Jesus levande i sig själv, i just dessa omständigheter.

- Men hur förhåller sig denna erfarenhet till den vanliga kristna där vi håller Jesus kär men på avstånd från oss?
- Jag kände det allmer konstigt att prata i allmänna termer om den kristna tron. Jag kunde göra det, men jag var tacksam för de bestämda bönerna vi har som jag bara kunde läsa rakt av. Och jag gick i förtid i pension faktiskt. Kände att jag behövde den ro och stillhet som Jesus krävde i mitt liv.
- Ett mer stilla liv i förundran ! säger Martin.
- Exakt. Du har väl många år kvar så du kanske inte kan göra likadant. Men jag tror att det är viktigt att kommunicera den här erfarenheten även om det inte står så mycket om den i skrifterna vi använder.
- Hur menar du nu? frågar Martin.
- Jag menar att till och med uttryck som Gal. 2:20 där Paulus säger att han inte lever längre utan Jesus Kristus i honom, till och med dessa ord uppfattas av de flesta som eulogier åt Gud. Alltså nån sorts allmän hyllning åt Gud -- att det känns som om Gud lever oss ibland. Men att det är verklighet tror nästan ingen. Jag har mött väldigt få troende som tar det på allvar. Det är du Anders och du Martin som har lyssnat seriöst. När vi hör formella ord och ritualer kring livet i Honom förstår vi vilken uppenbar distans som skapas till denna Person genom våra ordningar och bruk.

Effektivaste sättet att undvika Honom är faktiskt att prata och skriva och manipulera vår längtan efter livet i denna Person. Alla dessa motiv och sysselsättningar blir helt åsidosatta när Han får agera vårt liv. Då blir storheten och kärleken i Hans väsen så dominerande att alla aktiviteter blir helt ointressanta.

- Det är ledsamt att höra hur våra rituella bruk kan hindra Guds närhet, säger Martin tankfullt. Peter Lukke ser på honom och nickar.
- Det är utan tvekan så att människor vänjer sig så vid distansen att de vill ha den kvar istället för att låta Personen komma in i kropp och blod och leva ditt liv. Det känns skönare att prata om Honom på distans och inte behöva ge upp något. Men Han säger tydligt att endast den som ger upp allt och följer Honom finner livet. Den finns en sötma i att prata om det på avstånd, men det är i själva verket en dold förnekelse. Ljuvligheten är stor när vi släpper detta avståndstagande och låter Honom vara vår liv på riktigt.

Martin och Anders tar avsked och snart är Martin på väg hem till prästgården på näset. Det är en vacker förvinterdag och Martin är lycklig över mötet med denna pensionerade prästman som så plöstligt dykt upp i hans liv.

När han tänker på vad Peter säger, undrar han lite om det är detsamma för honom själv -- att Jesus fysiskt lever i mig. Och han finner att det stämmer och har stämt sedan han var ung. Men för

Lukke tycks det vara mer fysiskt än för Martin. Kanske är det något som kan komma till mig? frågar sig Martin.

Några veckor senare stöter han på Lukke på stan och de går och fikar på biblioteket tillsammans.

- Du vet Peter att min biskop vill inte att jag betonar Kristi liv i våra egna liv. Jag får gärna tänka så själv, säger han, men predika det inte och gå inte ut med det allt för tydligt i bloggen. Han förstår mig inte riktigt.
- Det gjorde inte min biskop heller, han menade att det är lite för karismatiskt för svenska kyrkan. Men jag lugnade honom med att den verkan Jesus har på oss när han får ta över i vårt liv är helt och hållet riktad till andra som behöver vår hjälp. Det lugnade honom, särskilt när jag använde ordet altruism, för han är gammal missionär och ser kristendomen huvudsakligen som en aktiv mission och hjälp till lidande i världen.
- Men är det så för dig? Att du blir utåtriktad av denna erfarenhet? Jag tyckte du sa tvärtom senast ute i stugan?
- Ja det är en märklig blandning. Vi ser tämligen snart hur Personen som intagit oss och börjat lev oss ofta vänder sig utåt till andra. Det är inte intressant att se inåt. Där är den gamla människan med sina drifter. Utåt finns däremot frihet, rymd, en tendens att hjälpa andra.

- Det låter lite som ett altruistiskt projekt, att liksom vända sig utåt till andra.
- Jo men ändå är det inte så heller, säger Lukka och skrattar lite förläget. Intresset är verkligen riktat till Honom som tar plats i mig och som inte är jag själv. Det är också något kontraintuitivt att "lämna över" till den Andre, trots att det är välgörande. Det är så självklart att "jag" ska leva mitt liv, ha mina erfarenheter, vara den som tar emot gillat och ogillat i det som händer. Även i andliga sammanhang är det så.
- Ja, en afrikansk predikant jag tycker mycket om hävdar att det är oss själva vi kommer till när vi tar emot det nya livet i Kristus, att först då hittar vi verkligen oss själva.
- Det låter bra. Men för mig är det den Andre som lever, inte ett moget eller uppvaknat jag. Det är likt situationen då du hellre ser på ditt barns reaktioner på filmen än på filmen. En sorts förflyttning av fokus till någon annan. Men samtidigt ett annat sorts fokus, ett som slappnar av livet till att inte begära min egen erfarenhet.
- Du avstår från att själv erfara något rikt till förmån för den Andres närvaro. Kan det vara så du menar?
- Precis. Du blir på ett sätt tom. När denna "förflyttning" pågår finner vi dock en egenartad lycka. Den är svår att beskriva. Den faller bort när vi åter distraheras av den gamla jagvärlden, även dess religiösa aspekt. Att ha Namnet på sina läppar eller tyst i hjärta är mycket praktiskt, om inte

- nödvändigt, faktiskt. Sägandet av Namnet eller frasen är till för att hålla glöden levande, men ibland behövs det inte.
- Kristen meditation? John Main?
 - Ja och många andra, Cassianus till exempel. Men poängen är att den Andre är det intressanta, inte jag och min andliga upplysning eller upplevelse. Många blir andligt och religiöst intresserade och håller samtidigt Gud på "trons avstånd" många år, ja hela sina liv ibland. De har tanken att söka Gud, göra saker som söker Gud eller gör sig själva bättre inför Gud eller inför kyrkan. För mig kraschade detta efter en entusiastisk första tid i kyrkan. Då fann jag efter en tid hur Gud redan etablerat sig i mig. Min uppmärksamhet behövde endast vända sig till det "färdiga" liv Han levde i mig. I början var det ovant och nästan blygt. Att ha den Högsta Personen så nära att mitt liv gick upp i Hans ! Skrämmande. Så kom jag att läsa psalm 24 en kväll där det står att var och en av oss är en tidlös port som bara behöver öppnas för att Herren ska komma in och etablera sin "kavod", sin form av överglödande liv. Allt är redan klart för detta, bara vi lyssnar och öppnar porten. Men då försvinner samtidigt vårt intresse för oss själva.
 - Måste kännas ovant i början att rikta sig bort från sitt religiösa intressen, eller intresse för sin egen upplevelse av bibliska texter och så vidare.
 - Jo. Det är ovant. Det är osäkrare på något sätt. Vi vet inte riktigt vad det är. Men vi vänjer oss vid denna sortens närvaro. Till slut vågar vi öppna vår eviga port

- helt på vid gavel och låta det ske. Låta förföra sig av den störste av alla förförare. Då är det lättare att "be ständigt" som Paulus och Petrus talar om i sina brev. Vi vill leva ständigt och därför ber vi ständigt. Ändå är det inte vi utan Den Andre som gör livet.
- Den här afrikanska predikanten jag nämnde betonar ständigt att vi måste lämna världen, lämna det köttsliga livet. Är du med på det?
 - Jo. Som en följd av denna den Andres närvaro kommer att vi på sätt och vis lämnar världen. Hans rike i oss är inte av denna världen i betydelsen att vi inte kan vilja ha särskilt mycket som världen tycks erbjuda. Hus, hem, ägodelar, yrke, rikedom, och framgång - det blir allt föga central när Livets Person själv är vår främsta sysselsättning. Allt det där kan finnas eller inte finnas för vår tillfälliga överlevnad. Vår uppmärksamhet går dock till att härbärgera Den Andre. Samtidigt vänder Han sig till alla andra omkring oss på ett särskilt sätt.

Martin får telefon från Birgitta som säger att det är lite kris med barnen och Martin måste fara och hämta. Han skakar Lukke hand till adjö och de lovar att träffas snart igen. Lukke tar sig en påtår och sitter kvar och tittar på folk när Martin går till bilen sin.

En vecka före jul knackar det på dörren och Nikanor Marklund från Tornedalen står där försiktigt leende. Martin minns honom väl,

<p>denna unga komminister från Tornedalen som varit något år i Nigeria och lärt känna Olusola där. En kort man med pipskägg och mustasch och stora glasögon. De står och pratar i soleskenet på trappan innan Martin bjuder in honom. Han är på besök i grannstaden hos vänner, laestadianer uppifrån landet. Martin föreslår att han sover över i deras gästtrum i prästgården och Nikanor tackar genast ja till detta.</p> <p>När Birgitta kommer hem med barnen från jobb och skola har Nikanor lagat kvällsmat åt alla och Martin presenterar honom för Birgitta. Glatt överraskad blir hon när hon förstår att Nikanor känner Olusola och levt när hans församling i Nigeria. Hon börjar genast attackera honom med alla möjliga sorts frågor om Afrika och pastor Trevor.</p> <p>På kvällen berättar Nikanor om flera tillfällen i Nigeria.</p> <ul style="list-style-type: none"> - En gång började en äldre katolsk nunna som ofta hjälpte till i församlingen, att fråga vad pastor Trevor trodde om Jesu återkomst. Och han frågade henne genast vad hon tänkte om det som Jesus säger i Upp. att han kommer strax eller kommer mycket snart. Flera gånger upprepas detta i Johannes Uppenbarelse: jag kommer strax. Nunnan sa att hon gärna tänkte på att en dag är tusen år för Gud och det kan dröja några tusen år till och fortfarande kan sägas ske "strax". För det är ju tvåtusen år redan som vi väntat men Han har inte kommit. - Så tänker många tror jag, inflikar Birgitta. Jag har hört en svensk 	<p>biskop säga att Jesus helt enkelt trodde att det skulle ske ganska snart, inom några få år. Men att han misstog sig.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Ja, pastor Trevor, skakade i alla fall på huvudet åt henne. Ni läser fel, sa han och log mot henne. Ni tröstar er därefter med att en dag är tusen år för Gud. Det är något fundamental fel i detta sätt att läsa Skriften. Med en sådan läsning kommer vi inte i åtnjutande av Guds löften. Vi stannar utanför löfena och den härlighet som de ger oss. - Hur menade han då? undrar Martin. - Att det är sättet vi uppfattar det vi läser som är det avgörande. Att prata om dagar eller tusen år och om att vänta på Hans återkomst är inte andlig läsning av det andliga budskapet. Det är en ödesdiger felläsning. Vi missar vad Jesus säger. Vad vill Jesus säga när han säger: Jag kommer strax? Eller "snart" som det står ibland? Det är den viktiga frågan. <p>Martin tänker på hur sällan han använder sig av Johannes Uppenbarelse i sina predikningar. De tycks enbart ha med framtiden att göra, en framtid som är oviss och öppen för mycken spekulation. Och Jesu ord om att snart komma har alltid förbryllat honom. Men det Nikanor säger vänder upp och ner på det perspektivet, känner Martin.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Så vad handlar Jesu återkomst om då? säger Martin. - Jesu återkomst är inbjudan från Gud till min egen manifestation av Kristus. Det är inte en händelse i framtida tid och rum. Herren säger tydligt att vi 	<p>genom att hålla fast ordet ska vi transformeras till vår änglalika identitet i Riket, i den Nya Staden, med vårt Nya Namn. "Jag kommer strax" (Upp. 3:11) sker genom att vi fortsätter lyssna, fortsätter hålla fast det vi fått i ordet, fortsätter bekänna vår verkliga natur i Riket redan nu. Det är "Jag kommer strax" eller "Jag kommer snart". Det är ordet "tacho" på grekiska som betyder kvickt, lätt, utan dröjsmål. Det sker när vi tar emot ordet om Riket, det Nya livet, vår verkliga enhet med Fadern. "Jag kommer strax" (Upp. 3:11) betyder att följa detta Mig, vara detta Jag, gå den vägen som är Vägen, Sanningen och Livet. Det är Kristi vilja för oss, Hans inbjudan till oss. Johannes Uppenbarelser är något att ta emot, personligen och i vårt hjärta. Och ta emot genast, lätt, utan dröjsmål. Det är innebörden i "Jag kommer strax" (Upp. 3:11)</p> <ul style="list-style-type: none"> - Det här är klart nytt för mig, säger Martin. - Jag tycker det låter spännande, säger Birgitta och ser uppmärksamt på Nikanor. Jag får lite samma känsla som i somras när vi hörde pastor Trevor på olika platser i Europa. - Följde ni hans Europabesök i somras? Mycket intressant, jag skulle gärna ha gjort detsamma! Men jag har tjänstgjort hela sommaren. Vi har haft ont om filk senaste året däruppe hos oss sedan nyordningen.. - Så Kristi återkomst är inte en händelse i framtiden? - Kristi återkomst är varje människas fullkomlighets-blivande nu i denna stund.
---	---	--

- Oj ! Vilken omvandling av perspektivet, utbrister Martin. Men jag gillar det.
- Ja det är en aktualisering som kanske inte är så ny. Undrar om inte människor under de första seklerna kände det likadant. Att det handlar om att lämna det jordiska och världsliga tänkesättet. Hela Bibeln får gestalt ett celestialt projekt så att säga. Herren ropar på oss, ja bultar på vår dörr för att vi ska öppna och ta emot himlens glädje och identitet så fort vi kan, här och nu.
- Medan den eskatologi vi hållt på med snarare har varit ett humanistiskt projekt där väntetider och spekulationer om framtiden, The Rapture och den sista tiden osv.
- Exalt. Pastor Olusola kallar ofta det där för det köttsliga tänkandet inom religionen. Något som inte kommit till den andliga nivån än.
- Något typiskt för den moderna tiden, eller? säger Martin.
- Nej nej, säger Nikanor. Det gäller från första sidan i Bibeln. Som pastor Trevor ser det är Guds Ande inspirerande hela tiden i GT men de som skriver och sammanställer ser bara en jordisk frälsning för Israel. De är inte medvetna om att de skriver ner profetior om Jesus Kristus, om det himmelska som beretts för människan. Det celestialet projektet. De skriver omedvetet om Kristus, uppståndelsen och den andliga världen som blivit tillgänglig för oss alla att finna oss själva såsom Gud ser oss.
- Men menar han att vi moderna kan läsa GT på rätt sätt?

- Alldeles riktigt. Vi kan ta emot Kristi Ande och därmed ha en tillvaro i den himmelska världen här där vi är. Utifrån detta kan vi läsa allt från Genesis 1 med ljuset som Skaparen etablerar ända fram till Johannes Uppenbarelse 22 där det nya Jerusalem skildras. Allt detta finns tillgängligt när vi ger det jordiska och accepterar oss själva som himmelska varelser.
 - Så när vi träffar på de kända gestalterna i GT, Moses, Elia, Jesaja, Gideon, David i sina psalmer, osv. så vet vi mer om vad de skildrar och vad som skrivs än de själva?
 - Ja. Men inte för att vi är smartare eller kunnigare utan för att vi läser andligt, inte köttsligt, som pastor Olusola skulle säga. Likaså NT och Uppenbarelsen. Den som läser om apokalypten som ett jordiskt scenario, fortsätter sin identifikation med det jordiska och kan inte förstå det himmelska.
 - Afrika är lite tufft för mig, säger Martin och ler mot Birgitta som ler tillbaka och säger:
 - Du behöver det där Martin, det gör gott för din inramade tillvaro som präst i en jordisk kyrka !
- Nikanor ler lite bittert och skakar på huvudet.
- Jag kan berätta om ett och annat från mitt pastorat. Inte kan jag stå och predika pastor Trevors sätt att läsa rakt upp och ner inte. Tro inte det. Min biskop i Lule skulle genast ha allvarliga samtal med mig. Jag tror kanske du har en mildare chef här Martin, efter vad jag hör.
 - Han är mild och god, säger Martin. Han kom till och med hit när vi hade pastor Olusola här

- och ställde några vettiga frågor vad jag minns.
- Jag kämpar mer med hans hela himmelska syn, som är både underbar och lockande. Men börjar han med mitt eget erkännande av en ny identitet i Kristus eller börjar han med Guds Ande inför hela skapelsen?
 - Det senare, tror jag, svarar Nikanor och ser allvarig ut. Alltså dels säger han till alla: vakna upp till den himmelska tillvaro Gud genom Jesus skapat åt dig redan, färdig att kliva in i för dig och börja leva med resten av ditt jordeliv. Men dels säger han att detta är A och O med den totala verkligheten som Gud skapar. Jag vet inte vilken av dessa som kommer före den andra. Bibeln säger ju ofta: hör ! Och det säger han också. Det börjar med att du hör budskapet om det himmelska och sedan håller fast vi det, öppnar din port och håller fast vid det du ser. Men samtidigt betonar han ordet EN i den gamla judiska schema: Hör Israel, Gud är EN. Och denna enhet är från början, menar han. Den är evig och ursprunglig. Du har så att säga alltid redan varit EN med Fadern och detta är vad Jesu undervisning och uppståndelse går ut på för var och en av oss.
 - Detta är ju inte riktigt de stora världskyrkornas katekes, säger Martin och suckar lite.
 - Säg inte det. I Nigeria såg jag många katolska nunnor och präster lyssna på pastor Olusola och ha samtal med honom. Ofta yngre, ska jag kanske tillägga.
 - Underbart, säger Birgitta och försvinner upp i huset.

<ul style="list-style-type: none"> - Min fru är förtjust som du märker Nikanor, säger Martin och skrattar en stund. - Samma med min fru Marja, ska du veta. Jag träffade förresten henne just i Nigeria, hon gjorde volontärtjänst där med Caritas Nigeria. De höll på mycket med programmet One Human Family Food for All. Det var hon som drog med mig till hans kyrka första gången. - Hur var den kyrkan? undrar Martin. - En liten låg tegelbyggnad med plåttak, en skolgård strax utanför, skrik och skratt från alla barnen där under gudstjänsterna. Enkelt med hjärtligt. Men faktum är att Olusola talar klart bättre till mindre grupper. Till hans gudstjänster kommer tusentals nigerianer och mikrofonerna måste vara på hög volym. Det blir lätt skrikigt och otydligt. - Men förstår de hans budskap? - Knivig fråga Martin. Jag tror det men vad vet en tornedaling om nigerianer? Många av de närvarande börjar ofta be i tungor och dansa omkring. Det är karismatiskt. <p>Birgitta kommer tillbaka efter en tur till barnen som gått till sängs däruppe. Hon hör det sista och tar några danssteg inför Martin:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Helt klart något för våra pantertanter på gudstjänsterna Martin. Du måste bara bli karismatisk. Vi behöver det ! skrattar hon, <p>De pratar en liten stund till och sedan blir det släckt i huset och den milda midvintertidens mörker råder kring prästgården denna julenatt.</p>	<p>Julgudstjänsterna går fint, lite folk men allt flyter på. Nikanor får predika annandagen hos Martin och juldagen i en annan av pastoratets kyrkor. Elizabeth kommer ut och träffar honom i prästgården på annandagens eftermiddag.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Jag skulle vilja mer om hur du Nikanor lever efter det pastor Olusola tänker? säger Elizabeth när de tar en promenad i solen. - Ja nu är jag ju inte direkt någon elev till honom, säger Nikanor. Jag känner väl egentligen bara till hur han tänker om Bibeln och Faderns kommunikation som han säger. - Jo men du är den av oss som vet mest och säkerligen försöker leva det himmelska livet, infogar Birgitta och puffar honom lite i midjan. - Instämmer, säger Martin. Vi lyssnar på dig nu Nikanor. Det hördes i din predikan i förmiddags att du är mycket påverkad av honom. - Ja som jag sa i predikan handlar till exempel julens evangelium om oss själva. Varje biblisk skrift är ett brev från Gud till var och en av oss. Det handlar om vår identifikation. Med vad identifierar vi oss? Med det jordiska? Eller någon liten del av det jordiska? Eller låter vi Kristus förkroppsliga oss -- det vill säga inte att Kristus blir jordisk, som vissa tror, utan du blir himmelsk. - Jag tror många tänker sig att Paulus menar att Kristus blir människa i oss, säger Martin. - Ja men Paulus tillägger i Gal. 4:20 att han önskar han var hos dem han skriver till för att slå an rätta tonen. Det är så lätt att 	<p>missförstå. Kristi förkroppsligande i oss är inte en återgång till det köttsliga utan att vi får ny identitet i det himmelska. Det är den tonen pastor Trevor också har. Aldrig säger han, aldrig kan vi förstå det bibliska budskapet med det jordiska sinnelaget. Ande kan aldrig bli kött och kött aldrig ande. Det är i själva verket en enorm frihet. Du behöver inte göra din kropp vare sig vältränad eller utmärklad för Guds skull. Det köttsliga bir ingenting annat än köttsligt. Det handlar bara om att du från morgon till kväll tänker på dig som himmelsk, som ett barn av uppståndelsens ljus, som pastor Trevor uttrycker det ibland.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Inte bön alltså? säger Elizabeth. - Bön eller inte bön spelar inte någon roll. Sakrament i kyrkan eller inte, spelar ingen roll. Vad som spelar roll är att du är den nya varelsen i Kristus, den himmelska identiteten som är du själv egentligen. Som Paulus säger: det nuvarande Jerusalem lever i slaveri -- det är vårt jordiska liv. Men det Jerusalem som finns i himlen är fritt -- det är du själv som Guds barn i Hans Rike, här och nu och i evig tid. - Så jag ska tänka på mig själv som himmelsk hela tiden? säger Birgitta och skrattar lätt och lyckligt. Jag är en ängel vid mina patients sida på sjukhuset ! - Alldeles så Birgitta, säger Nikanor mjukt och lite blygt. För det är det sannaste du kan hitta i livet. Den du verkligen är. - Och i detta finns frihet? säger Martin lite mer allvarligt. - Ja vi är slavar till dess.
--	--	---

- Slavar under det jordiska? svarar Martin.
- Ja eller det yttre. All religion hör till detta yttre, men också alla föreställningar, tankar, känslor som är kopplade till det jordiska.
- Men hur kan man undvika detta?
- Nej Martin, du ska inte undvika utan bara vända dig till det himmelska, till din natur i Gud och i Kristus. Då brukar det jordiska falla undan och bli följsamt det himmelska. Som Birgitta säger, lev som ängel. Tekniskt sett är vi inte änglar för de är avundsjuka på oss som går från kropp till himmelskt barn hos Gud. Men vi kan kalla våra verkliga natur änglalik ändå. Du lämnar det jordiska för din verkliga änglatillvaro varje morgon och sedan hela dagen tills dess du somnar igen.
- Esoteriskt ! utbrister Martin.
- Nej du är kallad till frihet, som Paulus säger. Du får aldrig någon frihet i det köttsliga. Pch när du smakar den himmelska friheten finns risken att du går tillbaka till identifikation med det jordiska för att applicera friheten på köttet. Det varnar Paulus för och pastor Olusola gör ofta detsamma. Vi blir så glada i vår himmelska natur att vi tror det köttsliga på något sätt kan få del av denna glädje. Och så går vi tillbaka till köttet och vänder ryggen åt vår himmelska varelse. Ungefär som fjärligen försöker krypa tillbaka in i kokongen och bli larv igen. Bakvänt.
- Det gäller att verkligen tro på att vi redan är fjärlilar, skrattar Birgitta och tar några danssteg.
- Och tjäna varandra i just denna himmelska natur, säger Nikanor.

- Om vi har ett andligt liv låt oss då följa en andlig väg, säger Paulus. Vad är den andliga vägen enligt Olusola?
 - Just det jag sa -- att uppsöka sin himmelska identitet som Kristus gett oss. Börja dagen med att medvetet uppsöka det du är i Gud och sedan hålla kvar denna frihet dagen ut. Glädjen kommer och går men vara kvar i denna frihet är det väsentiga.
 - Och ta dagens bestyr just i denna frihet, säger Elizabeth.
 - Just så. Men kanske inte hitta på mer bestyr än nödvändigt, säger Nikanor. Tänk på Marta och Maria. Gör som Maria!
- De kommer hem till prästgården efter sin tur i solskenet och Birgitta tar fram färdig mat i kylskåpet och värmer i mikron. Birgitta vänder sig sedan till Nikanor.
- Jag tänker på det gamla uttrycket "domedagspredikan", som ju är portförbudet i vår tid. På ett sätt är ju pastor Trevor ute och gör något sådant, fast med lycklig och fri mening.
 - Jo. Ett minne kommer direkt nu från Nigeria. En biskop i anglikanska kyrkan kom med något förslag till samarbete med Olusola. Han kunde få använda sig av en bättre kyrka och det var många fördelar för honom. Men han avvisade allt efter mogen eftertanke och sa: Jag berömmar mig inte av något annat än Kristi kors. Världen och dess religioner är korsfäst och död för mig och jag för världen.
 - Paulus igen, ler Martin. Han sa inte följande ord också: "I fortsättningen får ingen ställa till besvär för mig"?

- Nej men lustigt nog är det inte så många jordiska bekymmer i pastor Trevors församling. Han får också alltfler vänner i Europa. Ja ni märkte säkert det i somras.
 - Men, säger Elizabeth, hur kan vi här som jobbar i den jordiska kyrkan följa detta tänkande? Vi borde ju säga upp oss allihopa? Inte jobba kvar i en väldigt världslig religiös organisation? Vet ni vad min kyrkoherde vill börja med på lördagsmorgnarna i församlingshuset? Yoga och Qigong !! För att locka den bildade medelklassen säger han.
- Birgitta skrattar hjärtligt.
- Häng med din tid nu, Elizabeth.
 - Jag tror Olusola ser det som Paulus gör, att vi måste arbeta för vårt levebröd i världen och även vara närvarande bland vanligt folk hela tiden. Om vi identifierar oss med vår himmelska status kommer vi att sprida glädje och frid, även om vi på ett sätt är helt döda för världen.
 - Känner du det själv så? frågar Martin.
 - Nja. Jag har problem hemma i Tornedalen. Jag är lite avundsjuk på Lars Levi Laestadius när han var kyrkoherde i Kengis. Det fanns ingen mobiltelefoni eller epost eller messande eller nätverkande. Det tog lång tid för klagomålen ifrån Lule att komma fram. Nu finns det alltid nån som messa till biskopen om vad jag sa på predikan på förmiddan. Och han gillar inte det himmelska. Kyrkan ska vara världstillvänd och effektivt närvarande på facebook och twitter och instagram.
 - Men du står ut? säger Elizabeth.

- Jadå. Det går. Som jag ser det är det himmelska Jerusalem inte någon annanstans än här där jag är redan. Religion och kyrka som jordiska företeelser har ingen betydelse, de är som den gamla omskärelsen och buden. Liv i Gud är en ny skapelse, en himmelsk. Och den som sköter detta celestiala projekt är Gud själv, så jag kan vila i denna process känner jag.

Dagend därpå åker Nikanor norrut och nyårshelgen blir stormig och snöig. Familjen är hemma och går och lägger sig innan nyårsslaget kommer. I en vecka snöar och blåser det som sällan förr vid denna tid.

Lagin till sportlovet får Martin epost om att pastor Olusola ska vara i London några dagar. De frågar barnen om de är sugna på en vecka i London, men det är de inte alls. De har siktat på fjällstuga. Birgitta säger att hon kan ta dem dit och ha sin syster med familj i fjällstugan. Det har de önskat länge. Martin kan ta några dagar i London och höra på pastor Trevor.

- Du behöver det mer än jag. För mig är hans budskap solklart och jag älskar det. Men du är inte säker. Jag märker det. Far du och fråga dina många frågor Martin!

Martin ler åt sin fru. Alltid är hon före honom i utvecklingen. Han vet hur hon omsätter evangeliet i sin dagliga tjänst på sjukhuset. Kristus är hennes chefsläkare.

Martin bokar ett rum i Bayswater, ett hotell de använt förut när de rest till London. Han kommer dit och går den smala vindlande trappar upp till ett bekvämt vindsrum med duschen en halvtrappa upp i rummet.

Resten av dagen tillbringar han på Tate Gallery och ringer pastor Trevor på kvällen. Afrikanen blir glad och fnittrig över att han är där och frågar efter Birgitta. Martin förklarar barnens sug efter fjällen på sitt sportlov. Pastor Olusola bara skrattar till svar.

Nästa förmiddag går Martin till den anglikanska kyrka pastor Trevor ska besöka. Han öppnar sin predikan med att läsa en text ur Johannes Uppenbarelse:

”11 Och jag såg en stor vit tron och honom som satt på den. För hans ansikte flydde jord och himmel, och det fanns ingen plats för dem. 12 Och jag såg de döda, både stora och små, stå inför tronen. Och böcker öppnades, och ännu en bok öppnades, livets bok. Och de döda blev dömda efter sina gärningar, efter vad som stod skrivet i böckerna. 13 Och havet gav igen de döda som fanns i det, och döden och helvetet gav igen de döda som fanns i dem, och var och en dömdes efter sina gärningar. 14 Döden och helvetet kastades i eldsjön. Detta, det vill säga eldsjön, är den andra döden. 15 Om någon inte fanns skriven i livets bok kastades han i eldsjön.”

- Detta är Guds kommunikation till oss, säger pastor Oluhola. Det är inte något främmande, någon visionärs fantasier på en liten ö i Medelhavet. Det är andliga begrepp. Det handlar om att vi inte är dödliga människor längre, vi är inte varelser i tid och rum

som föds och dör. Födelse och död är här något som Gud kastar i en brinnande sjö -- det förintas. Likaså förintas din egen jordiska identitet. Du som är troende är inte längre en jordisk varelse, en slav i köttet som föds och dör. Du är fri i Kristus. Det är livets bok du nu läser och lever. Ni måste förstå att denna text handlar om oss, Gud talar till oss. Det är inte en fantasibok som vi ska gissa oss fram till med lärda tolkningar.

Martin ser hur två präster som sitter nära koret och lyssnar ler med sina hela ansikten. Tydligt har Trevor Olusola vänner i denna församling. Martin blir glad över detta.

- Det gäller för oss att inför en text som denna förstå att Gud är osynlig. Han är Herren över allt som sker, han är allsmäktig och allförbarmande, han älskar oss som vi verkligen är i Hans syn. Det handlar om livets bok för just mig och dig. Du är inte lokaliserad till London i en dödlig kropp. Allt det är det synliga, det jordiska, det dödliga. Just detta synliga och dödliga är det som kastas i den brinnande sjön till förintelse av Herren själv. Du och jag är andliga nya liv i det nya Jerusalem, inte synliga för jordiska ögon. Halleluja och prisa Herren !

Några afrikanska kvinnor och män ropar amen någonstans i den propra anglikanska kyrkan och prästerna därframme ler igen.

- Gud är osynlig men här just nu. Likaså är ni egentligen himmelska barn, osynliga och här nu i er verkliga identitet och andliga form. Ni är som änglar, levande och osynliga i Kristi Ande. Vi är levande andliga varelser.

- Vår jordiska kropp med sin död är förintade i den brinnande sjön. Vi kan alltså inte identifiera oss med det dödliga och jordiska, för det är helt enkelt inte sant. Om vi ändå försöker känner vi snart sorg. Livet blir ett elände även om vi försöker få det att skina på ytan.

- Livets träd som nämns i texten är Kristi liv och när vi lever i detta liv, har vi vårt nya jag, Kristus sitter på tronen vilket betyder att Han är centrum för vårt liv. Allt som identifierar sig med dödligt liv, synligt och jordiskt liv, det köttsliga livet, döms efter livets bok och förintas. Det är frihetens förintelse. Var glad över denna förintelse, denna nåderika brinnande sjö som får ta bort all död och allt mörker från oss. Kvar är vi med Kristus i det levande nya livet. Redan här idag sker detta om vi öppnar hjärtats port vidöppen för det. Att höra denna text på riktigt är att öppna hjärtat. Att se och förstå detta Kristi mysterium är att ta emot tron och livet.

Olusola gör en lång paus och ser uppmärksamhet på den nästan tomma kyrkan. Martin hinner tänka på de bilder han såg i en engelsk tidning för ett tag sedan: en bild på en nästan tom kyrka under gudstjänst som den här idag, och under den en bild på en öppen plats utanför en moské i London under fredagsbönen, fylld av bedjande män då moskén redan var fullsatt av troende. Rubriken var något i stil med: Religion in England today?

Pastor Trevor slår upp sin bibel och läser ur 1 Kor. 15:

- *"Den första människan, Adam, blev en levande varelse. Men den*

siste Adam blev en livgivande ande. 46 Men det andliga är inte det första utan det jordiska. Därefter kommer det andliga. 47 Den första människan var av jord, jordisk. Den andra människan kom från himlen. 48 Som den jordiska människan var, så är också de jordiska. Och som den himmelska människan är, så är också de himmelska. 49 Och liksom vi har burit den jordiska människans bild, skall vi också bära den himmelska människans bild. 50 Men det säger jag er, bröder, att kött och blod inte kan ärva Guds rike. Inte heller ärver det förgängliga det oförgängliga. 51 Se, jag säger er en hemlighet: Vi skall inte alla insomna, men vi skall alla förvandlas, 52 i ett nu, på ett ögonblick, vid den sista basunens ljud. Ty basunen skall ljuda och de döda skall uppstå odödliga, och vi skall förvandlas. 53 Ty detta förgängliga måste kläs i oförgänglighet och detta dödliga kläs i odödlighet. 54 Men när detta förgängliga har klätts i oförgänglighet och detta dödliga klätts i odödlighet, då skall det ord fullbordas som står skrivet: Döden är uppslukad och segern vunnen.* 55 Du död, var är din seger? Du död, var är din udd? 56 Dödens udd är synden, och syndens makt kommer av lagen. 57 Men Gud vare tack, som ger oss segern genom vår Herre Jesus Kristus. 58 Var därför fasta och orubbliga, mina älskade bröder, och arbeta alltid hängivet för Herren, eftersom ni vet att ert arbete i Herren inte är förgäves."

- Vad handlar detta om? Om dig och mig i denna stund. Ni får inte tro att Gud är på avstånd. Gud är närvarande nu med en himmelsk domän där du blir dig själv, du blir verklig i Kristus och

vinner seger över all död, all jordisk identifikation. Din himmelska kropp har en glans som ingen jordisk kropp kan få, hur vacker och fulländad den än verkar. Din himmelska lycka är av ett slag som ingen jordisk lycka någonsin kan härma eller spegla. Hör och ta emot kära londonbor ! Amen i Herren Jesu Namn.

Och de fåtaliga londonborna nickar och tar emot. När gudstjänsten är slut efter kommunion där endast tre besökare kommer fram, troppar de ut i trafiken utanför som hörts tydligt och väl. Martin har hunnit tänka flera gånger hur stilla det är i hans egen kyrka hemma i Sverige.

Martin inbjuds till kaffe med de anglikanska prästerna och pastor Trevor och några afrikanska kvinnliga diakoner. Under kaffet framkommer att både prästerna och en av diakonerna varit i Nigeria och där lärt känna Olusola och hans församling. En av diakonerna berättar att pastor Trevor var advokat innan han blev prästvigd i anglikanska kyrkan och att hon känt honom sedan den tiden.

En av prästerna frågar Olusola om något och han svarar:

- Döden är ett andlig begrepp, glöm inte det. Döden betyder uppstigning, förvandling, uppståndelse. Tänk inte på döden som något annat. Döden är befrielse som förintar det överkliga och ställer fram det verkliga. Död är uppståndelse, precis som vår Herre visat med korset och uppståndelsen. Det är inte lidandet och blodet som är det väsentliga. Det är i buddhismen som lidande är det viktiga. Nej det är uppståndelsen. Halleluja !

<p>Diakonerna applåderar glatt och prästerna nickar leende. Martin känner sig märkligt lätt om hjärtat. Han är så glad att han kommit hit och känner sig riktigt hemma i denna grupp troende.</p> <p>En av de engelska prästerna talar om Johannes uppenbarelse som en nyckeltext till övriga Nya Testamentet.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Javisst, säger pastor Trevor. Om du förstår 1 Kor 15 utifrån slutet på Uppenbarelseboken blir Guds kommunikation så tydlig för dig. Vi kan se det femtonde kapitlet av 1 Kor. som en liten sammanfattning av Guds hela budskap till oss i Bibeln. I ett enda ord: uppståndelse ! Detta är det aktuella himmelska tillstånd vi alla redan befinner oss i om vi låter hjärtat öppna sig för det. Men för många i den kristna kyrkan är tron död. Gud är på avstånd och tron är död. Ni ser ju själva hur få som kommer till gudstjänst ! - Du har säkert fler i din lilla kyrka i Ibibioland Nigeria. - Ja både protestanter och katoliker kommer faktiskt till oss i Port Harcourt och folk överallt från kustlandet kommer också. Jag tackar Gud för denna väckelse. Men vi räknas som synkretistisk kyrka av någon anledning. Jag bryr mig inte om beteckningar av det slaget. - Men du är anglikansk präst ändå, skrattar en av diakonerna. Och du är respekterad som advokat, det vet vi. <p>Pastor Trevor skrattar hjärtligt och lyssnar på fler frågor från de anglikanska prästerna. Han svarar dem ivrigt:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Men glöm de teologiska detaljerna. Använd inte ordet apokalyptisk eller eskatologi. Det 	<p>är termer som bara det köttsliga intellektet använder i sin enbart jordiska läsning av texter. Tänk så här: <i>endast Guds liv är verkligt liv</i>. Vad handlar uppståndelsen om? Det verkliga livet. Det övriga, alltså det dödliga jordiska livet, är inte ens verkligt. Det är överkligt. Det är som en dödens skugga. Folk som lever enbart jordiskt vandrar i dödsskuggans dal. Det jordiska humana livet, det enbart mänskliga livet är denna dödsskuggans dal. Kristu kommer för att låta mökrets förintas av ljuset. Det betyder att du inte är verklig längre som jordevarelse. Det är som en djup suggestion att du skulle vara kvar som jordisk varelse efter Kristi uppståndelse.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Det är svårt att inte gå omkring i den suggestionen. - Bara om du lyssnar på nyhetsmedia hela tiden, skrattar pastor Trevor. Om du har Bibeln i handen och i hjärtat, så att du håller fast vid ordet, blir det lätt. Orden i förkunnelsen är till för att hålla fast vid, leva med, leva ut i din uppfattning om dig själv. Som Paulus säger: orden i min förkunnelse - den håller ni väl fast vid? - Men gudstjänst, liturgi, bön, mediation? Är det endast adiafora, yttre ting? - Ja endast yttre ting, oftast motiverade endast av mänskliga behov efter andakt och tystnad. Visst är det välgörande med tystnad och andakt. Men det väsentliga är förkunnelsens ord och att hålla fast vid dem i sitt hjärta, identifiera sig med den himmelska kropp du fått i nåd av Gud från allra första början. För jordevarelser är förkunnelse endast åsikter och teorier, men för den som lever himmelskt är det själva näringen, själva 	<p>identiteten i vårt liv dag efter dag.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Att tänka på människors sätt...säger Martin och funderar. Prästerna nickar åt honom. - Precis Martin, det är viktigt att vi dör bort från det mänskliga sättet att tänka. Det kan aldrig bli andligt, det förblir jordiskt och humanistiskt. Som Paulus säger: Om jag bara hade tänkt på människors sätt när jag kämpade mot vilddjuren i Efesos, vad hade det då tjänat till? Alltså: det mänskliga tänkesättet för er bara vilse i dödsskuggans dal. Låt det vara nog med död, kom till livets form istället, er verkliga himmelska kropp. - Glöm inte att det enda liv som existerar är Guds liv och det livet har vi genom Kristus fått del i och kan leva med varje dag vi har kvar på jorden. Varje gång ni delar ut nattvarden och säger: Kristi kropp utgiven för dig ! så handlar det om detta eviga liv som är vårt verkliga liv. Det är inte så att ni får det genom oblaten eller vinet eller den eukaristiska liturgin. Nej ni får det av Gud hela tiden. Kristi kropp utdelas hela tiden åt er genom Guds ord och att ni håller fast vid förkunnelsen och identifierar er på rätt sätt. - Jag älskar eukaristin för den är bortom alla orden, säger en av prästerna. Men genom det du säger förstår jag att orden är Guds förkunnelse, snarare än mänskliga ord. Det blir något helt annorlunda då. Min igeckänning av mig själv som levande i himmelsk form hos Kristus, gör att förkunnelsen blir en sorts pågående kärlek från Gud till mig själv. - Precis så Anthony ! Det heliga evangeliet är din livsnäring.

- Ja annars blir det lätt att alla ord i skrifterna och i predikningarna bara blir betraktade som språk och prat. Och då längtar man efter tystnaden och det ordlösa brödet och vinet. Så var det för mig förr i tiden.
- Man längtar efter meditation och stillhet. Men i själva verket är detta fortfarande sysslor i dödsskugans dal, det är rent mänskliga religiösa motiv som leder till döden och inte till livet. Livet finns i Guds förkunnelse om vår himmelska verklighet redan här och och inte på ett bekvämt avstånd i någon framtid som blir lite osäker och föremål för tvivel.
- Så förkunnelse och liv blir samma sak? undrar Martin.
- Ja evangelium och förkunnelsen är samma sak och det är din identifikation med vad du är i Kristus. Medan jordisk religiös förkunnelse är endast beskrivning och lovprisning på avstånd utan att låta sitt hjärta ta del av det gudomliga livet vi fått. En sorts humanistisk eller lagisk andlighet, det som Paulus kalla omskärelse och förhud. Den döda tjänsten till en avlägsen Kristus.
- Som kyrkan är full av, antar jag, säger den ena anglikanska prästen.
- Alla gör så gott de kan men den döda tron är naturligtvis lockande med sin organiserade form och falska trygghet. Att tillhöra rätt kyrka, vara något respektabelt i sin kommunitet eller i sin församling. Den rent mänskliga svaghetens religion är populär överallt, hemma i Nigeria likaväl som här i England. Världslig vishet är ofta mer attraktiv än Guds nåd. Så är det i dödsskugans dal.

- Men kan det vara så att vi kallas till olika vägar, olika funktioner i Kristus, så att kyrkorna behövs för vissa kallelser? undrar Martin.
- Nej, Gud är en och det finns en kallelse, att komma till honom och finna sitt verkliga jag i den himmelska verkligheten. I jordiska sammanhang är vi olika som personer men i himmelsk identitet är vi kallade till samma verklighet. Vad vi än tänker, var och en av oss, är Gud samma heliga och eviga och oföränderliga kärlek. Våra skillnader upphör helt i Gud, liksom vår visdom som är köttslig och separerar oss från varandra. Att vara människa är att vara en väg från det köttliga till det himmelska och andliga. Det är inte att etablera religiös visdom under någon kyrka eller andlig väg och praxis.
- Det som jag trodde så många år, säger Anthony. Jag trodde jag var munk i en kontemplativ orden och att den kristna identiteten passade just mig, att jag var kallad till just det livet. Som du beskriver det var detta endast ett köttsligt och jordiskt välbefinnande som kallade mig. Jag hade inte en aning om att upphöra med det.
- Just det. Och först när du börjar förstå att du kan ge upp och avsluta det jordiska intresset och den köttliga föreställningen om Gud, kan du verkligen ta till dig förkunnelsen, evangeliet, det nya förbundet i Kristus. Dessförinnan är det endast mer kristen humanism.
- Hela min svenska kyrka är i så fall kristen humanism.
- Vår också, skrattar den andra engelska prästen.

- Ja men det hindrar inte att ni kan höra Gud kallelse fast ni lever och arbetar inom ramen för dessa kyrkor. Det yttre spelar ingen roll för anden kan aldrig bli berörd av jordiska anordningar, religiösa eller inte. Gud har skrivit ett långt brev till er: det börjar med Genesis och slutar med Uppenbarelseboken. Läs och ta emot ! Det sanna förbundet är redan rest av Herren Jesus själv och berett att ta emot er alla. Men observera åter igen att detta tält inte är rest av människor. Det är inte som det gamla judiska templet. Det är inte som en historisk kyrka. Det är inte tänkt med jordiskt tänkande, inte föreställt med mänskliga känslor och förväntningar. Det är himmelsk, det är nytt, det är rent andligt. Och där kan ni leva resten av era år på jorden. Det är ert arv från Kristus som givit det åt er.
 - Du sa i somras att alla jordiska kyrkor är skuggbilder. Vad menade du?
 - Om Jesus var här på jorden skulle han inte ens platsa som präst. Han är ren ande och kan inte spela rollen av en köttslig präst. Allt som äger rum i kyrkorna runt om i världen är ett tjänande av skuggbilder av de himmelska tingen. Detta säger Gud i sitt långa brev till er. Läs och se !
 - Kan vi säga som Hebreerbrevet att det nya förbundet är vida överlägset det gamla? frågar en av diakonerna.
- Olusola skrattar varmt. Han skakar på huvudet.
- Ja det står så i Hebr. 8 men det blir en eufemism. Det himmelska är det enda verkliga. Våra gudstjänster som tjänar skuggbilderna är inte verkliga.

<ul style="list-style-type: none"> - Talar vi om det gamla och det nya förbundet nu? säger Martin. Eller talar vi om jordiskt och himmelskt. För det är väl inte samma sak? - Det är samma sak genom att Kristus etablerar våra himmelska identiteter, säger pastor Trevor. Kom ihåg hur Herren säger att han ska lägga det nya förbundet i våra sinnen, så att vi kan ta emot förkunnelsen. Han ska rista in det i våra hjärtan, inte simulera en extern religiositet, en humanism med skuggbilder av Gud som objekt för tjänandet. Tvärtom ska allt sådant dö som ett korn måste dö först i jorden för att spira upp igen. Det som blir sått förgämligt kommer att uppstå oförgämligt. Vi har det jordiska livet för att lämna det och ta emot det himmelska. Det är det celestia projektet som Bibeln i sin helhet handlar om ! - Men vi är präster här och bärare av ett apostoliskt ämbete. Behövs inte det menar du? - När vi öppnar oss för det himmelska och ger upp det jordiska skuggspelet kommer ingen att behöva undervisning av sin landsman, som Hebreerbrevet säger, och ingen kan säga till någon annan: så här ska du lära dig. Det beror på att vi är oss själva som Gud vill ha oss. Vi är rena i Herren och tar del av det himmelska. Endast i en jordekyrka undervisar en landsman någon annan i troslära. - Där rök min konfirmand-undervisning, skattar Martin och de andra stämmer in. - Och vår katekesundervisning, säger Anthony. - Bara ni berättar om det <i>verkliga</i> evangeliet kan ni fortsätta med 	<p>era former för undervisning, skrattar pastor Olusola. Istället för jordisk undervisning kan ni låta människor ta emot Guds omfamning, den som inte lämnar någon utanför. I denna himmelska kontakt bränns allt ofullkomligt bort, kastas i den brinnande sjön. Alla skuggbilder bränns bort och all ignorans i det jordiska tänkandet kastas också i denna befriande sjö och till sist kastas även all död i den brinnande sjön. Döden dör i förintelsen. Halleluja !</p> <ul style="list-style-type: none"> - Så den andra döden som omtalas i Uppenbarelsen är egentligen evangelium i en ny formulering, frågar den andra anglikanska prästen. - Just så. Den andra döden är när döden själv, det vill säga vårt jordiska tänkande och vår köttsliga identifikation förintas i den brinnande sjön, befrielsens sjö. <p>Det börjar bli dags att avrunda och de skiljs snart åt med byten av epostadresser och adresser på nätet för sidor och bloggar, samt Facebookuppgifter. Pastor Trevor ska besöka släktingar i Londons ytterområden men onsdag kväll predikar han i en evangelisk kyrka i London och Martin säger på återseende.</p> <p>Två dagar ägnar Martin åt British Museum och vandringar i Green Park som ligger nära hotellet. Han möter en svensk som är där för att meditera på WCCM, World Community for Christian Meditation. Svensken, en pensionerad professor med vitt skägg, ber honom följa med och pröva på. Martin har ingenting emot det, tvärtom lite nyfiken. Han stämmer träff i parken och de båda går till ett stort tegelhus på Kensington Road. Där befinner sig några katolska nunnor och andra lekmän. Man sitter ner längs</p>	<p>väggarna i en sal för meditation. En klocka klingar och Martin försöker under en halvtimme fokusera på endast ett ord, han har valt Kyrie, det grekiska ordet för Herre. Ett skönt lugn infinner sig efter en kvart och när klockan ringer igen med ett mjuk gong-ljud, blir han förvånad att halvtimmen gått så fort.</p> <p>Efteråt är det lite samtal i ett närliggande bibliotek. Martin pratar lite med svensken, han heter Örjan.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Var det ok med meditationen, frågar Örjan. - Ja absolut, säger Martin, Skönt efter stund av lite surrande tankar. En behaglig känsla, men lite stel i ryggen tror jag. Kanske sängen på hotellet. - Låter perfekt. jag bryr mig inte riktigt om vad jag känner. Jag har mediterat i många år och märkt att om jag oroar oss för vad vi känner under bönestunden, tappar jag snart lusten att fortsätta. Många inbillar sig att det måste "kännas skönt", annars får det vara. Men detta är inte bättre än att vi känner oss miserabla. Bönen är densamma i vilket tillstånd vi än erfar. Visst är det svårare att sitta med böneordet när vi har tandvärk. Självklart. Men det går. Visst är det underbart när allt känns lätt och ledigt. Men meditationen är vad den är oavsett tillstånd. - Jag förstår, säger Martin. Man kommer väl alltid att känna olika saker vid olika tillfällen. - Ja Gud bryr sig nog mer om din närvaro hos Honom, inte vad du känner för stunden. Din generositet att ge Kristus all uppmärksamhet under en tyst halvtimme är mest värt av allt.
--	---	---

<p>De tar en promenad tillsammans i Green Park. Örjan berättar att han minste en gång om året åker hit för att meditera varje dag i WCCM's hus på Kensington Road. Ofta är det föredrag av Laurence Freeman, ledaren för komuniteten.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Är det en katolsk rörelse? - Nej det kan man inte säga. Grundaren John Main var katolsk benediktiner och det är också Laurence Freeman, men många grupper runt om i världen är allkyrkliga snarare än katolska. Det är öppet för alla och mycket ekumeniskt. Dalai Lama och Freeman har ibland konferenser och folk från alla väderstreck är intresserade. - Men just att fokusera på en kort fras eller ord är ju en gammal kristen kontemplativ tradition om jag inte misstar mig, säger Martin och minns att Ragnar hemmavid har berättat om Johannes Cassianus på 300-talet som besökte egyptiska munkar med just denna kontemplativa inriktning. - Alldeles riktigt, säger Örjan och lyser upp när han märker att Martin är påläst. Men jag tror att det hela gick i stå på 1800-talet och halva 1900-talet. Sedan har bland andra John Main vitaliserat denna kontemplativa tradition. - Intressant, säger Martin. De skiljs åt och går åt varsitt håll efter att ha delat epostadresser och några sidadresser på nätet. <p>Onsdag kväll tar sig Martin till en liten modern tegelkyrka nära Hampstead Heath och där möter många afrikaner upp till gudstjänsten. Kyrkan fylls nästan av alla besökare och man sjunger spontana psalmer som</p>	<p>uppvärmning. Så börjar pastor Trevor predika.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Det finns en mörk dimension i människans värld. Det är när vi begränsar oss till det köttsliga tänkandet, det jordiska tänkesättet. När vi gör det förmörkas vi och vårt liv bjuder på många bittra erfarenheter. Det är en avgrund som drar oss djupare in i sig. Vi tror att vi endast pratar om fakta, men i själva verket skapar vi en gudlös och fattig verklighet som ger oss mer och mer smärta och död. - När vi vänder oss till evangeliet händer något intressant. Mörkret besegras, vi får känna att nytt liv äger rum i oss. Men det sker endast när vi vänder det köttsliga tänkandet ryggen. Om vi försöker bygga in Jesu ord och göra det till en kristen etik, kommer vi inte att skingra mörkret. Vi kanske får en bättre moral, men smärtorna och fattigdomen i vårt liv fortsätter. Vi kan inte ta del av gudomlig glädje. Låter vi däremot evangeliet tränga in i vårt hjärta, inge genom böneövningar eller gå flitigt i mässan, utan genom att ta in förkunnelsen i oss så att vi identifierar oss med det himmelska -- ja då blir vi segrare i Kristus. Halleluja ! - Om ni har läst Dantes Inferno så ser ni hur smärtsamt människor tänker sig livet. Det är en bild av mörkret utan Gud. All religion som inte lämnar detta möker utan fortsätter i ett jordiskt tänkande kommer att bli tjänande av falska skuggbilder av Gud. Den verkliga Gud vi kallas till varje dag är ren ande, där finns ingenting av jordiskt tänkande, ingenting av tid och rum och växling och död. Allt det lämnar vi när hjärtat får öppna sig för det heliga evangeliet. 	<p>Flera afrikaner ropar Amen vid dessa ord och pastor Trevor ler åt dem och nickar.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Tänk på Gud som en förtärande eld som förtär mörkret i det jordiska livet, mörkret i det mänskliga tänkandet som aldrig kan förstå Kristi mysterium. Denna förtärande eld befriar oss om vi låter Herren tända den inom oss. Den bereder rum för ljuset som fyller oss när vi låter det jordiska ersättas av det himmelska. Lova Herren ! - Lova Herren, ropar flera av afrikanerna. - Det betyder att ni håller er till förkunnelsen varje dag, till de ord som finns i förkunnelsen. Håll er borta från det gudlösa pratet i media och på Facebook och i alla populära spelfilmer, alla teveserier och underhållningsprogram. Ni behöver dem inte ! De kan roa en stund men ni behöver dem inte. Det himmelska och upplyftande evangeliet kan ersätta alla sådana onödigheter. Tänk på att världen lever av sina onödigheter, sina kostsamma onödigheter som ofta skapar ångest och tristess, vid sidan av den korta distraktion vi kan få ut av dem. Ha förkunnelsen om det himmelska i ditt sinne vid alla tidpunkter. När du är på arbetet, när du är hemma, när du ligger i din säng på nätterna -- jubla över evangeliet. <p>Martin tänker att detta skulle Birgita höra, hon skulle bli glad av det. Han tänker på hemfärden nästa dag och att han längtar till familjen. Han lyssnar åter på pastor Olusola.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Evangeliet och förkunnelsen fungerar som Guds andliga eld som tar bort alla jordiska spår inom oss. Det är så ordet renar.
---	---	---

Flera av de närvarande har ställt sig upp med händerna i luften. När pastor Olusola ser det skrattar han. Men så blir han allvarlig igen.

- Evangeliet är inte en text eller en kyrklig ritual som ni ska lyssna på vid gudstjänsterna. Tänk på det ! Istället ska ni ha Bibeln uppslagen hemma hos er, titta i den ständigt och jämt och låta hjärtat glädjas åt själva kärnan i budskapet -- Guds kallande på dig. Han har redan berett en plats åt dig där du kan bli dig själv på riktigt. Så länge du lever jordiskt är du inte dig själv. Ni känner det i form av oro och behov av underhållning eller information eller roande omväxling eller ständigt mer kunskap eller berusning med droger, alkohol, spänning och sexuella njutningar av olika slag. Ni märker att glädjen inte är tydlig och stark. Det finns ingen rast eller ro eller vila. Det är Gud som kallar dig. För när du avidentifierar dig från det jordiska och köttsliga perspektivet kan du känna glädje, frid, stabilitet i den du verkligen är. Detta är Kristi död för dig och hans uppståndelse för dig. Du har fått det uppståndna livet, det himmelska livet. Ta emot det ! Halleluja !

Martin skrattar åt den muntra stämning som råder i den lilla tegelkyrkan. Folk ropar och skrattar utan att det går till överdrift i skrik och kaos. Pastor Trevor får höja rösten och blir snart hes. Då avslutar han predikan och allmän sång tar vid.

Efteråt är det nästan ett partyliknande kaffe i ett angränsade rum där inte alla får plats. Martin delar några ord med pastor Trevor och ger sig sedan hem till hotellet. Morgonen därpå tar han flyget till Arlanda och är snart hemma hos familjen.

Våren kommer och vissa förändringar i pastoratet. En manlig diakon, Matti Leinonen, får tjänsten de utlyst och han visar sig vara finlandssvensk från Kaskö, tidigare finsk-ortodox som lämnat sin kyrka för Svenska kyrkan.

- Egentligen lämnade jag nog en kyrkokristendom för en friare och individuell tro och då verkade det helt ok att vara inom Svenska kyrkan.

- Och detta är din första tjänst?

- Just så.

Martin hjälper honom in i arbetet i de olika kyrkorna i pastoratet. Det är ett geografiskt ganska stort område och lokalkännedom betyder mycket. Han får listor med telefonnummer och adresser till syföreningar, catering som kyrkan använder, till alla jämna kommande födelsedagar över 80. De går igenom planering för andaktsstunder på vårdhemmen i pastoratet, sinnesrogudstjänster, för sorgegrupperna och samtalsgrupperna, soppluncher och kyrkkaffet. Matti blir lätt överraskad över mängden olika sysslor. Martin lugnar honom och säger att bara man tar det med ro brukar det mesta flyta.

De pratar sedan en hel del om ortodoxin och dess syn på kyrka som enda möjligheten till det heliga i liturgin. Martin berättar om pastor Olusola och det intryck hans predikningar har gjort på honom och Birgitta. Matti blir genast intresserad. Martin blir glad över att inför sin kollega få formulera det han tänker för en som inte har mött denna

afrikanska version av evangeliet. Han undviker att ge några sidor på nätet för att istället få reflektera högt med Matti kring denna andlighet.

- Det här känns så friskt, säger Matti. Jag har liksom stannat av känner jag i min andlighet. Jag slapp ut ur den heliga liturgin men vet inte riktigt var jag står idag. Det du säger kan vara intressant för mig.

- Vad betyder Bibeln för dig? frågar Martin.

- Den är så klart viktigaste boken i livet men jag måste säga att jag har svårt att sitta någon längre stund med texterna. Jag läser de som är för dagens läsningar, men inte mycket mer ska jag erkänna.

- Känner igen det, säger Martin. Det blir en arbetsbok mer än något annat. Jag kände länge hur Kristus lever i mig och då blev den boken nästan irrelevant även om den var grunden för mitt liv som präst. Men sedan jag börjat lyssna på pastor Trevor läser jag den på ett annat sätt.

- Hur då?

- Jag ser hela verket som ett brev från Gud till mig där min verkliga identitet i det himmelska ljuset är det centrala. Gud vil få oss att vakna till detta ljus, denna uppståndelse.

- Oj, det var annorlunda måste jag säga.

- Jag plötsligt får begreppet andlig läsning en helt annan dimension för mig. Och även att bevara genom den helige ande som bor i oss, som 2 Tim talar om. Nu är Ordet en direkt näring för att vara den som Gud ser mig såsom.

<p>Matti går omkring i pastors-expeditionen och blir allvarlig. Han ser ut genom fönstret över sjön som blänker i vårsolen.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Du vet Martin för mig är det syndaförlåtelsen som är centrum för min tro. Att Jesus dog för mina synder och jag är helt rentvådd trots alla mina svagheter och tokiga impulser. Inom ortodoxin hade vi fokus mer på den heliga liturgin och askesen. Denna askes är inte bara för munkar utan för alla. Egentligen är alla munkar inom ortodoxin. Men jag längtade till en mer personlig förlåtelse, en där jag känner Herren Jesus just inför mig och mina problem. - Det är fint tycker jag, säger Martin. Så ska det vara. Det är så lätt att skapa religiösa system som ska ta hand om allt och så glömmer vi att Jesus är en gudomlig Person inför oss som personer. - Precis, säger Matti. Vad säger din afrikan om just syndaförlåtelsen? - Han nämner den sällan faktiskt. - Vad? Det förvånar mig ! Varför? - Därför att han ser det som vår jordiska humanism där vi vill ha det bra som människor. Att ha det bra mänskligt i det religiösa livet betyder att söka syndaförlåtelsen. Att gå till bikt, ta emot absolutionen som du väl gjort minst en gång om året i din förra kyrka, att försöka förbättra sitt moraliska liv, att se sina synder som problem, att se Kristi kors som huvudsakligen en lösning på mitt eget syndaproblem, ja ungefär som Luther -- det är humanism, säger pastor Olusola. Det är den 	<p>jordiska kyrkans kristna humanism.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Oj, det var en saftig salva !! - Nja, men han menar det inte som kritik utan som att vi måste höra förkunnelsen på ett mer andligt sätt. Vår verkliga person är redan hos Gud i den himmelska tillvaron och där kommer inte synden upp som problem längre. Den saken är redan avklarad, som Hebreerbrevet säger, en gång för alla är all synd försonad på korset. Men nu är det uppståndelsens tid, det nya Jerusalems tid. Vi har redan ett liv i den nya himlen och den nya jorden. Det är det han menar. - Det är ett annat perspektiv må jag säga. - Jag vet. I början visste jag inte riktigt vad han pratade om. Jag trodde det var eskatologisk och karismatisk evangelisk predikan. Men ju mer jag följer med i texterna ser jag att Gud kallar mig till detta. Som Paulus säger: "Detta är ett ord att lita på. Ty har vi dött med honom, skall vi också leva med honom; härdar vi ut, skall vi också härska med honom." Endast genom att vi tar emot den andliga osynliga och himmelska gestalt vi har var och en av oss, kan vi segra över det mörker som allt jordiskt ändå lever med. Liksom synden är död genom uppståndelsen är även allt jordiskt dött och kommer att förintas. Denna förintelse är i själva verket frihet och Guds gåva -- även om den brinande sjön låter lite häftigt. - Ja du menar i Uppenbarelseboken. Har använts ofta av domedags-predikanter i Finland ! 	<ul style="list-style-type: none"> - Ja i Sverige också. Men nu läser jag hela Johannes Uppenbarelse på ett nytt sätt. - Ja det är svårt för mig att bedöma det du säger. Men intressant är det. <p>Matti far iväg på någon syssla i arbetet och de ses inte mer den veckan. När de ses igen är Matti lite reserverad och de pratar endast tjänsteärenden. En dag ringer Elizabeth.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Hej Martin, hur är det? - Bara fint. Själv då? Det var ett tag sen ! - Jo men visst. Jag undrade om det blir några möten med Ragnar snart? - Han har varit i Spanien och kom just hem, tror jag. Men jag kan stöta på lite. Han var inte i kyrkan i söndags men så fort jag ser honom kan jag fråga. - Hur går det för den nya diakonen? Hette han Leinonen? - Just så. Matti Leinonen. Trevlig och intresserad av allt. - Ja han nämnde för mig att du predikade afrikansk eskatologi, skrattar Elizabeth. - Oj då. Ja då förstår jag att han varit reserverad när vi sågs senast. Jag gick väl på väl hårt kanske, det blir så när man är upp i det. - Jo. Ta det lilla lugna. Låt honom fråga först. <p>Nästa söndag kommer Ragnar i högmässan och efteråt frågar Martin när man kunde ha en liten samtalsgrupp igen som de brukat.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Gärna onsdag kväll om det funkar, säger Ragnar och ler.
---	---	--

På onsdagen strömmar ovanligt mycket folk till, över 60 personer kommer för samtalskväll med Ragnar. Martin ler förtjust och Elizabeth medger att hon pluggat bra nog för denna kväll. Martin inleder med att fråga de besökande om Ragnar ska berätta lite om sin syn på evangeliet först. De verkar alla vilja, de är nya för detta och vill gärna lyssna på en inledning. Ragnar ler lite förvånat och tar till orda.

- Ok. Så jag skulle vilja börja med att vi ska titta lite på mekaniken i Gal. 2:20 Det första jag vill säga att detta är det centrala budskapet i Nya Testamentet, själva kärnan, enligt min uppfattning. Detta gör att samma budskap blir det centrala för hela Bibeln. Guds syfte med skapelsen och med att sända sin Son för att ge oss nytt liv efter att ha raderat bort adamsnaturen, var inte att vi skulle få spendera trillioner zillioner år sittande i himlen med ögonen på Gud för att säga till Honom hur fantastisk han är.

- Här kanske jag trampar på en hel hög känsliga tår hos er och jag är ledsen för det. Många har den visionen men jag har aldrig haft den. Jag har aldrig sett något högre värde i den visionen. Låt mig berätta varför. En hel del kunskap om Gud kan vi erhålla genom vårt naturliga liv. Låt mig fråga detta: vilken normal mor eller far som inte har en väldigt narcissistisk

psykologi, skulle vilja ha sina barn sittande inomhus hela dagen, betraktande sina föräldrar för att upprepa hur fantastiska de är? Nej det kan inte vara meningen med fortplantningen att föräldrarna ska bli prisade nonstop av sina barn. Meningen är att barnen ska ta med sig allt vi ger dem i form av vanor, värden, utbildning för att utveckla sina egna liv med hjälp av detta. Vi vill att de ska lyckas med sina liv och inte bara det, vi vill att deras barn i sin tur också ska ut i världen och bli lyckliga i sin egen verksamhet. Vi vill inte att de ska stanna hemma och säga till oss "åh mamma och pappa ni är så goda, så underbara". Vi svarar i så fall "Ut med er, ger er iväg, ut och gör något av era liv !" Det är bara på så sätt ni visar att jag är god förälder som gjort ett bra jobb med familjelivet. Ni gör ett bra liv själva. Och det är vad Gud vill med oss. Gud har denna drivkraft av kärlek till oss som går ut på uppmaningen i Genesis om att vi ska fortplanta oss, vara fruktsamma och sprida oss över planeten. Det är det första han säger till människorna. Han vill att vi bildar ett folk åt Honom, att vi blir fler och fler i det folket, ett folk som visar fram Hans liv, ett liv som är kärlek därför att Gud är kärlek.

- Denna kärlek är en kraft som går utåt till andra, som möter behov som andra har, som ser till att andra får det bra och som om det är nödvändigt kan dö för andra. Så när Kristus reprodueras i oss, när Kristus kommer till liv inom oss och som oss, då lever vi det liv vi lever. Vi är inte intresserade av att skaffa lärjungar till oss som sitter runt oss och beundrar vår visdom, som är med oss för att beundra vår helighet och vår skönhet.

Istället vill vi att de människor som samlas kring oss växer upp till mogna människor och lever sina egna liv i kärlek till andra. Som Paulus säger till Timoteus: Det jag har gett dig ska du ge till andra som ska ge det vidare till andra. Det här livet är ett kontinuerligt flöde ut ifrån oss själva. Som det sägs i Hebreerbrevet är Kristus en utströmning av gudomlighet. Och detta är meningen med livet vi fått. Kristus ska formas i oss och genom den formningen i oss ska Kristus reproduceras i andra. Målet med Gud skapelse är att det till slut skapas ett helt folk av döttrar och söner till Gud som går ut och kontinuerligt skapar Guds liv på jorden. Detta är vad kärlek är. Den reproducerar sig, den är fruktbar bland människor. Kärlek drar inte inåt, suger inte inåt för den egna välfärden eller fördelen. Kärlek går hela väge ut och dör till slut för någon annan. Johannes uppenbarelse skildrar hur det i centrum av den gudomliga tronen, i centrum av all uppenbarelse, av all makt, finns ett litet lamm som slaktas innan universum skapas. Det finns en synd där och ett lamm som slaktats som syndaoffer. Detta är kärlekens ursprungliga princip att ge sitt liv för att liv ska växa fram och bli möjligt.

- Man kan se solen på himlen som ett exempel på detta. Värmen och ljuset kommer från vätefusion. Atomer dör så att säga för att ge ut ljus och värme. Vi får allt liv på jorden genom denna utstrålning som kommer från solen 167 miljoner km bort från oss. Vilken hetta ! Vilket ljus ! Ett utmärkt exempel på Guds utgående kraft i form av livgivande kärlek som reproducerar sig själv i livet på jorden.

<p>Många bland åhörarna ler förtjust och ser roade ut. En del nickar åt Elizabeth och Martin är väldigt nöjd med kvällen. Matti Leinonen ser också fascinerad ut där han sitter en bit bak i salen. Kanske detta budskap tilltalar honom mer än när Martin refererar afrikansk existentiell eskatologi. Samtidigt känner Martin att Ragnar hela tiden är i vad Olusola skulle kalla humanism. Kristus i mig blir ändå en upplyft jordisk form för liv medan pastor Trevor vill få oss att se till den himmelska Sonens verklighet som inte är denna jordiska form.</p> <p>Ragnar tycks komma i form och ser frågande på Martin för grönt ljus att fortsätta sin utläggning av Galaterbrevet 2:20.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Den mänskliga rasen föll genom det som skildras i Genesis 1. Det är ett helt annat ämne som vi kan tala om en annan gång. Men resultatet av det som hände betydde att den mänskliga rasen blev fylld av Guds vrede. Men märk att Gud inte är missnöjd med oss för att vi begår dåliga handlingar i våra liv. Vad som händer är att vi har blivit invaderade av en felaktig herre, en felaktig kraft. Vi har så att säga fel kung som regerar över oss. Vi är delaktiga i detta fallna släkte. Genom Adam kom döden till alla människor. Detta berodde på att det var fel gud i den frukt de tog från trädet. Det var inte fel att ta en frukt men i denna frukt fanns en felaktig herre över livet, så kan vi uttrycka det. Det var guden "mig själv", alltså att leva endast för sig själv, jag själv är min gud. De "åt" denna frukt, vilket är en liknelse för att invaderas, få in i sig själv, den felaktiga guden, "mig själv" som gud. De tog in frukten i sig själva och vi kan säga att inne i frukten fanns en mask som vi fick i oss. 	<p>Denna mask blev ett med dem och de förlorade det medvetande de tidigare haft. Det var kanske ett omedvetet tillstånd de hade tidigare, eftersom de inte var helt medvetna om vilka de var. De gick omkring i Guds ljus. De hade ingen aning om ett liv utan försyn och ljus, skönhet och glädje. De hade ingen idé att något kunde vara negativt, de hade ingen skillnad på hetta och köld, de kände inte till sorg. Därför kände de inte till glädje – för vi måste känna till sorg för att känna till glädje.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Så någon form av erfarenhet behövde dyka upp för att de skulle mogna i medvetenhet. Mänskligheten behövde något för att kunna bli medvetna söner och döttrar till Fadern. Vi behövde bli medvetna om vilka vi är, varför vi är och vad vi är menade att bli. Det måste till en utbildningsprocess för oss där vi lär oss skillnaden på sorg och glädje, där vi inser skillnaden mellan liv och död. Det enda sättet att lära oss detta är genom att erfara det i någon mån i våra egna liv. Livet med Gud är inte något vi förstår genom någon bok eller genom undervisning i söndagsskolan eller genom att höra kyrkliga predikningar. Det är något jag själv måste erfara, något jag måste leva själv. Jag måste bli ett med denna sanning för att lära känna sanningen. Guds sanning måste välvas in i dig så att du lär känna den du är i Gud. Denna inlärning är hela syftet med livet i Gud. Det är hela syftet med denna upprättelse i Gud som Kristus har åstadkommit för oss. - För att gå tillbaka till hur det var tidigare — hela den mänskliga rasen var fången. Någon 	<p>behövde dyka upp för att befria mänskligheten från detta fångna tillstånd. Vi behövde någon som återknöt oss till den verkliga källan för livet. Resultatet av att vi åt av kunskapens träd var att vi blev som gudar, vilket djävulen sa till Eva. Vi blir som gudar som vet skillnaden på gott och ont.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Men vad är en gud? Det är en varelse som är full tillräcklig som den är, den beror inte av något annat. Den är inte orsakad av något annat. Den är utan orsak och fullständig i sig. En gud fordrar lovprisning och adoration av alla andra varelser. Detta är vad som hände i syndafallet: varje människa som föddes trodde snart att de var en gud, en oberoende varelse som kräver beundran och lovprisning. Detta blev den enskilda människans självmedvetande. Kanske de inte alltid tänkte på sig själva som gudar och gudinnor men den mentaliteten fanns i dem. Det blev en mentalitet av ensamhet och oberoende. - Denna mentalitet gör att vi ser oss själva som ensamma celler, inte celler som är förenade med andra och bildar liv på det sättet. Från början fanns en enhet, en gemensamhet. Gud andas liv in i Adam så att han lever av Guds Ande tillsammans med Gud. Adams liv var alltså från början en enhetsliv, ett liv i förening med Gud. Han var inte skapad som en solitär varelse på jorden, oberoende och ensam människa. Adam uppfattade inte Gud som "däruppe" och sig själv som "här nere" som så många människor gör idag. Adam sprang inte omkring på jorden för att vara någon till lags som finns "däruppe". <p>Vi de orden ler Ragnar och pekar</p>
--	---	--

<p>tyst och allvarligt upp mot altartavlans topp där den berömda triangeln med det allseende ögat, med rötter i den egyptiska Horus-dyrkan. Martin och de andra nickar med skämtsam respekt. Martin passar på att fråga de närvarande om de har bråttom eller om Ragnar kan fortsätta, så får de skjuta upp diskussionen till nästa onsdag. De flesta ropar ja och nickar glatt.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Men så blev det i fallet. Plötsligt blev de ensamma, rädda, fick anfall av blygsel för de märkte att de i flera betydelser var "nakna". Den omedelbara effekten var separation, de gömde sig, de kände sig skyldiga. Skulden var tecken på separation och de var inte medvetna om att de tidigare varit förenade med Gud. Faderns liv hade varit det liv som de själva levde. - Allt förändrades genom att ta den frukt som Lucifer tidigare tagit — den som får en att tro att man är gud. I Jesaja 14 tänker det rebelliska hjärtat att han ska bli den som stiger ovan stjärnorna och intar det högsta och blir likvärdig den Högste . I Hesekiel 28 ser den separerade människan sin egen skönhet och intelligens och tillber sin egen visdom. Hon tänker på sig själv som en gud. Det är tanken att jag är enorm, jag är stor, se på min skönhet, på mina juveler, mina smycken, min intelligens. - Men allt kommer från Gud ! Detta tillstånd i hjärtat efter fallet är som om månen var en levande varelse och säger: Jag behöver faktiskt inte solen för jag är lysande i mig själv. Se på mitt otroliga ljus som jag låter skina över jorden varje natt. Det är ett underbart ljus jag har, eller hur? Skulle vi avskilja solens ljus 	<p>från månen visar det sig att den inte har något eget ljus. Månen är en mörk massa och får allt ljus från solen. Den reflekterar endast.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Detta visar vad Gud är. Han är ljus och manifesterar sitt ljus när han skiner på något. Ljuset förenar sig med det som belyses. Vi ser månen och säger: tittar månen lyser. Men vi vet att det är solen som lyser. Förening med Guds ljus sker i oss och vi glömmer att det är från Gud, vi tror att vi har ljuset, att vi är lysande varelser. - Vi tänder en lampa och vi säger att lampan lyser. Men det är faktiskt en förening, en kraft som förenar sig med lystrådarna i glasbubblan och genom föreningen manifesteras ljus. Det är inte lampan som lyser, noga räknat. Vi ser på månen och vi ser solen och månen i en förening. Detta är vårt liv. Vi är från början menade att vara en förening av Gud och oss. Inte att vi manifesterar Gud och som vi sa i början sitter runt Gud och prisar honom för hans storhet och skönhet. Nej hans ljus lever i oss, frambringar vårt liv, vill som en förälder att vi blir lyckliga och framgångsrika i våra egna liv med Guds ljus i oss. Vi ska manifesteras genom att vara oss själva. Det är vad förening är. Ljuset skiner i oss och förenar sig med oss i vårt liv. - Men Satans tänkesätt är att jag är min egen oberoende varelse, jag skiner med mitt eget ljus och behöver inte bry mig så mycket om Gud. Jag behöver faktiskt inte Gud till något. Men vi vet att detta val leder till mörker och eftersom Satan var en evig varelse är hans val oåterkalleligt och det blir ett evigt mörker att leva så. 	<ul style="list-style-type: none"> - Vår val som är Adams och Evas val, är gjort på ett temporärt sätt eftersom vi är temporära varelser. Detta val kan alltså återkallas, det kan bli omgjort. förvandlat på ett visst sätt. Människheten valde och fick bli vad vi kallar den Gamla Människan, vilket NT kallar henne. Det typiska för denna gamla människa är att leva av egen kraft och makt, tvinga sig själv till fördelar gentemot andra. Jag är för mig, jag är nummer sett och ser till dessa mina behov först. Sedan kommer du och andra människor. Gud är ute efter dig och åt helvete med mig. Tänk på detta, det är vad Jesus gjorde. - Ett medvetande om ett oberoende individuellt själv uppstod i fallet. En varelse som tänker och betar sig som om den är oberoende av Gud kommer ur detta oberoende själv. Men Paulus säger till atenarna som tillbad stenstatyer och filosofer och fantasigudar att det är i Gud vi lever och rör oss. När Paulus sa till atenarna att Gud är den de alla lever och rör sig i, så syftade han inte på människor som kände Kristus eller tagit emot Kristi Ande, han talade om alla varelser i universum. Allt lever och är i livets rörelse i Gud — var annars kan det ske? Gud är grunden till all existens. - En del tror att den relativt fria viljan vi har att göra vad vi vill skulle innebära att vi inte längre lever och rör oss i Gud. De tror att ett enskilt liv är lite oberoende av Gud. De ser inte Gud, de lever i ett mörker. Det är som att de vänt sig runt och fått ryggen mot Gud.
---	--	--

- Det individuella självet, idén att vi är små oberoende gudar, fanns kanske inte helt medvetet, är denna attityd: jag är för mig själv, här kommer Nummer Ett i mitt liv. Denna attityd har inte tillkommit först nyligen i historien. Den finns där sedan Adam och Eva. Det är tämligen enkelt att se den följdenliga historiska utvecklingen där väpnade arméer och strävan efter dominans över andra har varit de allra främsta intressena. De starka förtrycker de svaga, den nobla överklassen i alla länder går samman emot den tarvliga massan, som får tjäna som slavar och stå för försörjningen. Detta är motsatsen till vad Gud är.

- Därmed uppstod det en gud för denna värld som styr det mesta. Vår verkliga Gud är var motsatsen till detta. I Johannes första brev sägs det också att hela världen ligger i knät på den onde. Jag vill dock inte gör alltför stor affär av detta faktum att den onde styr världen eftersom Gud befinner sig ovanför den onde och hans värld, Gud är över allt, i allt och handlar genom allt.

- Även om den onde driver denna världens intressen, finns Fadern över allt och ser allt och verkar genom allt. I Efes. 1:11 sägs att Han sköter allt i universum efter sin egen vilja och sitt behag. Gud låter varje varelse välja sitt liv efter sitt eget medvetande och ta konsekvenserna av dessa val. Han låter allting som sker leda till det bästa möjliga utifrån omständigheterna. Även det onda arbetar Han in i sin goda plan.

- Det är som i Genesis där Josefs bröder kommer till honom i Egypten. De är klart rädda att Josef kommer att bestraffa dem, nu när fadern Jakob är död. De

hade kastat honom i en torr brunn och sålt honom till en förbipasserande karavan som slav. Men Josef, som kan sägas vara en Kristusprototyp i GT, förlåter dem och inte bara det, han säger: Det ni gjorde var ont men det var menat för gott. Och skälet ges: "För att många människoliv ska räddas".

- Allt Josef fick genomlida ledde till att de många Jakobs barn och barnbarn räddades. Abrahams avkommor räddades genom Josefs lidanden. De kom genom Josef till Egypten, bosatte sig där och växte för att så småningom blir ett folk, Israel. Under fyra sekler växer de sig starka och lämnar Egypten som nästan en miljon personer, kanske endast 600 000.

- Jag berättar allt detta för att komma till poängen som uttrycks i Gal. 2:20 – vi har blivit korsfästa med Kristus. Vad är det att bli korsfäst? Somliga säger att det är köttet som korsfästs. Ja. Men köttet är inte alls kroppen, som många tror. Det är detta medvetande om en oberoende existens, denna inställning att livet handlar om mig. Och att tron handlar om mig: om jag ska tro på en Gud så är det för att jag gör saker för den guden. Det är mig och mina handlingar tron handlar om, jag utför ett religiöst liv, jag gör offer av olika slag. Jag kastar en ung flicka i en ugn, jag offerar mynt, jag utför brännoffer, jag kan offra mig själv på olika sätt. Dessa mina handlingar som jag väljer, kommer att göra guden benägen att välsigna minn skörd, min familj, min ekonom. Det är köttets tro. Det är nu köttet som blir korsfäst med Kristus enligt Paulus.

- Vi är alla födda med detta medvetande. Vi tar med oss det in i det kristna livet. I Rom. 6:6 ff

sägs det: "Vi vet att vår gamla människa har blivit korsfäst med Kristus, för att syndens kropp skall berövas sin makt, så att vi inte längre är slavar under synden. Ty den som är död är friad från synd. Har vi nu dött med Kristus, tror vi att vi också skall leva med honom. Vi vet att Kristus aldrig mer dör, sedan han blivit uppväckt från de döda. Döden har inte längre någon makt över honom. Ty hans död var en död från synden en gång för alla, men det liv han lever, det lever han för Gud. Så skall också ni se på er själva: ni är döda från synden och lever för Gud i Kristus Jesus."

- När vi först kommer till Kristus vet vi inte om att vi har den gamla människan medfödd inom oss. Vi kanske går i någon undervisning och hör det läras ut. Men det går förbi oss, vi tar inte in det. Våra synder är fullständigt förlåtna, vi är återställda i Gud. Men fortfarande är vi inte medvetna om köttet, den gamla människan. Det är en process som Herren tar oss igenom att inse den gamla människans korsfästelse.

- Denna process leder oss till att se vårt avslut i honom, så att vi ser hur hans liv i oss är det enda livet. Det ser vi inte när vi har den gamla människan. Det kräver lite omställning inom oss för att detta ska ske.

Ragnar ser sig omkring och han ser trött ut. Martin gör tecken till att avrunda. Ragnar nickar.

- Jag ska sluta med en personlig not. När jag kom till Kristus gjorde jag det med handlingsivver och mycket aktivitet, böner och helande och mirakel. Det fanns ingen mer engagerad och exalterad nyfrälst än jag.

- Men jag föll pladask från detta fina religiösa tillstånd. Det gick till så att en broder sa till mig att jag måste skärpa till vissa sidor av mig inför Herren. För att behaga Gud måste du faktiskt fixa till vissa sidor av ditt liv, sa han. Och jag gick på detta. Jag hade levt i denna underbara nåd där jag endast prisade Gud för allt som hände med mig. Halleluja halleluja jag är född på nytt !
- Jag hade kommit till Kristus, fått denna nya födelse och jag for omkring i en VW-buss, full med Jesus-dekaler och delade ut biblar åt folk. Jag gjorde många tokiga saker i denna glädje. Jag åkte t ex in på en yoga-ashram och delade ut NT åt alla som fanns där. Jag var inte rädd för någonting. Tills denna broder sa det där om att förbättra mig och jag föll för det.
- Jag föll pladask fast jag var långt inne i det kristna livet, kanske över ett år som lycklig och ivrig kristen. Brodern gjorde klart för mig att allt inte var som skulle inför Gud och att jag måste arbeta med det. Jag föll för det. Men detta är egentligen Anden som arbetar. Det har faktiskt inte alls med mig att göra. Det gäller alla. Vi har inte alla exakt samma rutt men Gud tar in oss alla till Sig enligt samma princip. Vi faller alla ner i illusionen att vi är "någon" som måste vara välbehaglig inför Gud.
- Jag ser detta i GT, när folket tar emot budorden då Moses kommer ned från berget med andra gången. Han läser buden för dem och säger vad som är välsignelser och vad som är förbannelser. Om du följer buden välsignas du, om du inte gör det förbannas du. Folket tar emot buden och ropar: Allt som Herren har påbjudit ska vi göra !

Detta säger de i kör. Vi ska utföra detta inför Herren !!

- Precis detsamma sa jag när jag föll. Jag ska göra dessa förbättringar inför Herren så att Han blir nöjdd med mig. Jag ska be mer. Jag ska älska Gud och människor mer. Jag ska gå på kurser för självutveckling. Jag ska lyssna bättre på andra, jag ska uppskatta andra mer än jag gör nu. Alla bud i Nya Testamentet blir nu saker jag måste göra, måste utföra.
- En del människor lyckas passera förbi denna process, jag tror er präst Martin här är en av dem. Men de flesta gör det inte. De flesta inser sina begränsningar och vill förbättra sig moraliskt och andligt, de känner att de borde och behöver göra något åt det, bli något bättre, reformera sig. Och där startar en process. Jag kallar detta vildmarken. Så småningom kommer vi ut ur vildmarken till ett medvetande om att vi redan dött med Kristus på korset, det som Rom. 6:6 säger. Vi börjar förstå vad det gamla självet är för något — en falsk tendens att tro att vi kan förbättra oss och bör förbättra oss. Anden visar nu något motsatt för oss: Oj ! Jag är inte någon som ska förbättras ! Oj ! Jag är inte den där gamla människan som följer bud.
- Den gamla människan är just detta att tro att Gud ska belöna mig om jag betar mig på ett visst sätt. Att Gud ska förändra mig till något annat om jag gör vissa saker, förbättrar vissa saker och göra detta synligt för andra. Vi känner ju oss nämligen som vi alltid har känt oss — i behov av något bättre. Alltså tror vi felaktigt att vi är den gamla människan. "Jag har ju fortfarande själviska tankar, jag har fortfarande felaktiga tankar, syndiga tankar. Jag har

fortfarande erotiska känslor och lystna tankar. Jag har begär som jag inte tycker jag borde ha." Osv.

- Allt detta finns i mig och därför tänker jag felaktigt att jag är fel sorts själv. Jag måste göra något åt det. Det är fallet. Det är den gamla människan. Jag borde ju inte ha allt detta inom mig om Kristus verkligen förlåtit och dött för mina synder. Alltså har det kanske inte skett när allt kommer omkring. Mycket av det jag gör är faktiskt inte särskilt perfekt. Ingenting jag gör är riktigt som det ska vara. Det är uppenbart, tänker vi. Och så börjar förbannelsen och fördömsen av oss själva.
- Men det som sker en dag i Kristus är att vi kommer till en förståelse: detta gamla själv fanns egentligen aldrig till. Det fanns aldrig någon oberoende person, det fanns aldrig något avskilt jag som kunde bedöma saker och ting. Istället fanns något som denna världens gud drev inom oss, innan vi föddes i Anden. Och spåren av detta är kvar. När Anden vaknar i oss sparkas den gamla oberoende människan ut och istället kommer Gud för att bo i oss och leva våra liv. Den treeniga Guden kommer in i oss för att leva sina olika funktioner genom Fader, Son och Helig Ande. Vi har alltså ett himmelrike inom oss som vi inte riktigt vet om. Min önskan är slutligen att ni gör er medvetna om detta. Amen och lycka till.

En varm applåd sprider sig och allmänt ivrigt samtal mellan de närvarande börjar. Martin tackar Ragnar och skakar hans hand. Båda är överraskade över kvällen och lyckliga.

<p>Några dagar senare behöver Martin och Matti planera besök och andaktstunder och Matti talar genast om hur bra samtalskvällen med Ragnar var, fast de aldrig kom till någon diskussion.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Ja vi brukar vara mycket färre och Ragnar brukar bara inleda och sen följer diskussion. Men nu var det så många och förhoppningsvis kommer de igen. Jag tänkte att det kanske var bra att lyssna på Ragnar ordentligt. - Absolut. För mig var det fantastiskt. Tänk att ha en sådan man i sin församling – och som ställer upp på det där sättet. - Ja han är gammal lärare och ganska förtjust i att undervisa så jag tror han trivs med det. Han har lett samtalskvällar i många år här i församlingen. <p>Sedan övergår de till arbetetet och Martin förstår snart att Matti stortrivs med sin första tjänst som diakon. När de tar fikapaus börjar Matti prata om att så få kommer till gudstjänst.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Ja ibland är det under tio en vanlig söndag, säger Martin. - Men blir du inte upprörd? - Jo ibland. Men jag tror kanske det är ett tecken på att vi har en svag upplevelse av Bibeln. Vad tror du? - Jag tror det är sättet vi lägger upp en gudstjänst. Förordningen, som kyrkan har, stadgar att endast en av gudstjänsterna i pastoratet måste följa förordningen. Övriga kan faktiskt utformas fritt! - Det stämmer. Men hur vill du vi ska utforma den? Vi kanske kunde pröva något nytt? 	<ul style="list-style-type: none"> - Dopbefallningen innebär, att vi måste utveckla en fristående alternativ gudstjänst, dit människorna utanför kyrkan kan komma och känna sig berörda. Uppleva orden relevanta och begripliga. Kunna identifiera sig själva i sitt liv. <p>Matti blir lite röd av sitt engagemang. Men samtidigt verkar det vara skönt för honom att kunna prata om detta med Martin.</p> <ul style="list-style-type: none"> - När folk inte kommer till kyrkan så har de väl röstat med fötterna, säger Martin. När de inte kommer till gudstjänsten betyder det väl att det inte betyder något, det vi säger när vi predikar. Eller sättet vi läser Bibeln på. Jag känner själv att jag behöver en ny väg till de bibliska skrifterna och uttrycken. - När Ordets formulering inte längre stämmer med vetenskapens utveckling, är detta ett helt naturligt röstringsförfarande. Att inte gå i gudstjänst. Tron i Kristus kan inte vara beroende av vilka ord vi använder i gudstjänsten? - Nja, jag tror inte det har med relationen till vetenskapen att göra. Vetenskapen är ett mänsklig sätt att beskriva och analysera vissa händelser i materien. Bibelns språk är en andlig verklighet. Du kan aldrig ta emot en andlig betydelse med empiriska beskrivningar som vetenskapen sysslar med. - Ja men folk vill ha vetenskap även i kyrkan. Varför inte låta var och en tänka själv? Låta var och sitta i tyst meditation – likt målaren med sin pensel, poeten med sina ordkombinationer, skulpturskaparen med sina figurer och kompositören med sina melodifigurer – själv skapa sig en Guds bild. 	<ul style="list-style-type: none"> - Ja, lite som kväkarna kanske? Redan på 1600-talet hade de infört den utformningen på gudstjänsten ! skrattar Martin och Matti nickar och ler. - Jo, det finns mycket gott i vår långa tradition. Men har du hört mer om biskop Henry? - Nej bara att han har sökt en annan biskopstjänst och troligen får den. Då får vi se vad som händer. Kanske vi får någgon gammal ortodox biskop som chef? - Finns det några sådana kvar tro? säger Matti och tar på sig för att ge sig iväg. <p>Martin sitter kvar på expeditionen en stund till. Så mailar han sekreteraren på biskopsämbetet och hör sig för om eventuell ny biskop. Efter några minuter kommer svar: jodå, med all sannolikhet kommer Christoffer Jakobson in som ny biskop efter sommaren. Martin googlar Jakobsson och ser snart att det handlar om en skäggig gråhårig äldre man, två år till pensionen, med klart traditionella ortodoxa åsikter. han ser också att han arbetat som professor i filosofi och är född i Haparanda. Martin ler lite. Kanske Nikanor vet något mer om denne vitskägge filosof.</p> <p style="text-align: center;"></p> <p>Sommaren kommer och livet går sin gilla gång. Birgitta föreslår att se vad pastor Olusola har för sig i Europa denna sommar. De visar sig att han är på predikoresa i USA och de bestämmer sig för att avvakta och istället vara i sommarstugan under semestern, inte minst för att ekonomin blev så ansträngd förra sommaren. De har</p>
--	--	--

<p>normal längd på semestern och Martin ägnar sig mest åt flugfiske en bit från sommarstugan som ligger i gränslandet till fjällen. Värmen är stark denna sommar och myggen är på när Martin försöker stå stilla för fisken i älven.</p> <p>Första arbetsveckan i augusti får de besök av Nikanor från Tornedalen. Han är på väg till Afrika för ett kortare projekt. En god vän och kollgega har en barnstuga för föräldrarlösa barn i södra Nigeria och behöver fler händer.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Jag har väntat på det här ett tag, säger Nikanor. Angela, min fru skulle också följa med egentligen, men nu gick inte det. <p>Birgitta har satt fram middag som Nikanor kom lagom till. De äger och pratar om allt möjligt, mest med barnen. Sedan tar sig Martin, Birgitta och Nikanor en promenad i den varm augustikvällen. Birgitta börjar prata om hur olika hon nu för tiden läser och lyssnar på bibliska texter.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Ända sedan sommaren vi följde efter pastor Trevor, läser jag texterna som recept. - Recept? skratar Nikanor. Fattar inte alls. Hur menar du? - Jo pastor Trevor lärde mig att se hur mycket i de bibliska texterna talar om var vi är i denna stund. Särskilt gäller detta Johannes uppenbarelse. I början står "Detta är Jesu Kristi uppenbarelse som Gud gav honom för att visa sina tjänare vad som snart skall ske." -- och det handlar om mig själv i denna stund. - Ja det är pastor Trevor mitt i prick, säger Nikanor. - Ja och fortsättningen också: "Han sände sin ängel och lät sin 	<p>tjänare Johannes veta det, han som har vittnar om Guds ord och Jesu Kristi vittnesbörd, allt han har sett. Salig den som läser upp och saliga de som hör orden i denna profetia och bevarar det som står skrivet i den. Ty stunden är nära." Alla de orden gäller mig själv i denna stund, som jag nu läser texten.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Ja det finns ju ingen särskild tidpunkt förlagd för budskapet, så att säga, inflikar Martin och ser på Nikanor. - Precis. Det andliga gäller evigt och alltid. Just nu sker uppenbarelsen så att säga. Vår uppgift är att leva uppenbarelsen nu, inte ta texten som en profetia om någon annan tidpunkt, eller som en berättelse om vad som hände på Patmos. - Ja för de sista orden säger ju detta: Salig den som läser upp, salig den som lyssnar, salig den som bevarar det ! - Jo. Läsa, lyssna och bevara betyder ju enkelt uttryckt att vara mitt i uppenbarelsen. Stunden är nära kan omskrivas som: stunden är här för oss att bli saliga genom. - Jag tänker på Henric Schartau som under sin aktiva tid ofta talade om "salighetsverket", alltså Guds ständiga projekt att få oss alla saliga. Egentligen talar pastor Olusola om samma sak men mer direkt på än många andra. - Det vore intressant att kalla Olusola för en afrikansk Schartau, inte sant? Ja för pastor Trevor är det salighetsverket som är det centrala för evangeliet. Men han betonar att varje person måste finnas sin verkliga person i den änglakropp vi redan han i den himmelska verkligheten. Och 	<p>han tänker i särskilda andliga steg och utvecklingsstadier som kanske Schartau gärna ville göra. För Olusola är det just nu vi har en andlig kropp hos Jesus och bör igenkänna denna kropp, vara i den på det osynliga mystiska sättet.</p> <ul style="list-style-type: none"> - För mig är det mycket som i inledningen till Johannes uppenbarelse, säger Birgitta. Att läsa, lyssna och bevara det levande ordet som tar mig till min egen salighet. Alltså fatta Nikanor, jag har blivit religiös på ett helt nytt sätt !! Det trodde jag aldrig skulle ske. <p>Birgitta skrattar och kramar Martin som skakar glatt på huvudet och Nikanor ser förtjust ut. De går i tystnad en stund.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Jag minns en gång på Patmos, det var nog andra gången jag var där och jag hörde en mamma säga till sin tonåriga son: himlen är här att vara i hela tiden. Det var stort ! Jag stod utanför Johannes grotta och hör en vanlig mamma säga en sådan sanning till sin son. Sonen kanske hade frågat om Johannes himmelska visioner som guiden berättat om. - Ja men det var ju precis Olusola. Himlen är närvarande för oss att leva precis där vi är. - Jag fick faktiskt en bok sänd till mig häromdagen, från en flicka jag hade som konfirmerad för tio år sen ungefär. Boken hade titeln: "Heaven is now". Författaren hetter Farley, en pastor i Texas. - Det är en titel pastor Trevor skulle gilla. Men kanske inte allt i boken. Jag känner inte alls till Farley men jag vet att många moderna teologer vill humanisera teologin och då kan himlen plöstligt bli att vara trevlig.
--	---	--

Birgitta skrattar till. Hon tänker på alla sinnesrogudstjänster Martin haft. Ibland har det faktiskt verkat som om det andliga är den fridfulla mänskliga gemenskapen och inte så mycket mer.

- Nej, säger Martin, risken är alltså densamma, att ta ner evangeliet till något annat. Häromdagen kom en ekoteolog hit till pastoratet och ville få tala inför våra församlingar. Han menade att den globala uppvärmningen är vad Gud först och främst bryr sig om i vår tid. All vår kraft i gudstjänsterna måste syssla med klimatfrågan framför allt annat.

- Ja han kan stödja sig på orden i inledningen till Johannes uppenbarelse: "Se, han kommer med molnen och varje öga ska se honom..." skrattar Nikanor. Men det är klart att vår kunskap om klimat ingår i förnuftet och förnuftet strävar efter högsta möjliga etik i vår politik, där har han rätt tycker jag.

Birgitta ser på Nikanor och verkar fundera på något.

- Bryr sig din fru om pastor Trevor? Angela, hette hon så?

- Ja hon är lika förtjust som du. Hon går inte i kyrkan särskilt ofta men hon talar mycket om att leva i uppenbarelse istället för på jorden. Samtidigt jobbar hon som lågstadielärare så hon går inte omkring med näsan i molnen så att säga.

- Leva i uppenbarelse, det stämmer väldigt väl tycker jag. Leva med den som är A och O, den som älskar oss, han som gjort oss till ett kungadöme! Vad betyder förresten det Nikanor? Att han gjort oss till ett kungadöme?

- Fråga honom själv någon gång! Jag tror han menar att vi får en helt annan värdighet när vi lever i uppenbarelse, i det himmelska. Vi får kungavärdighet och drottningvärdighet eller hur vi ska uttrycka det. Vi slutar identifiera oss med tillfälliga fenomen i världen. Vi är segrare i Kristus. Ordet "eggys" på grekiska blir centralt, att stunden är här, stunden för vårt liv i uppenbarelse är omedelbar. Inte bara "nära" som vår bibelöversättning har det i början av Johannes uppenbarelse. Någoting sådant tror jag han skulle säga.

- Skulle vara trevligt att träffa din fru Nikanor. Kanske har vi något gemensamt. Birgitta ler mot Nikanor som nickar.

- Ja Angela har en intressant resa i kristendom, hon har samesläkt och de är alla fortfarande laestadianer. Sedan gör hon volontärbete i Nigeria där jag träffar henne och vi går tillsammans och lyssnar på pastor Trevor. Nu jobbar hon som lärare och försöker förtvivlat få andra i den laestadianska församlingen att förstå det himmelska. Hon vill starta kurser i att leva i uppenbarelse, men hittills har inte ledningen tyckt det är en bra idé. Vi får väl se. Allt kan ändra sig. Hon vill till och med starta en egen ny församling med pastor Olusola budskap.

- Oj då, vilken energi! Ja gör hon det så kommer säkert Martin upp och gästpredikar. Eller hur? Hon kramar Martin som nickar förtjust.

- Ja det är nog långt dit. Angela får inte ens ta hand om bibelklasser eller söndagsskola fast hon är villig.

- Ja kan tänka mig ett visst motstånd, säger Martin. När jag berättar för vissa här nere om att identifiera sig himmelskt och andligt, får jag ofta negativa reaktioner. Det upplevs som så ovärldligt och ojordiskt så att säga. Det äger liksom inte rum på jorden.

- Nej jag förstår, säger Nikanor. Jag tror det handlar om hur man presenterar det. I Afrika och särskilt Nigeria går det mycket lättare att tänka himmelskt därför att vardagen på jorden är så fruktansvärd för många. Ständiga våldsbrott, särskilt i norra delen. Fruktan, fattigdom, sjukdomar, klasskillnader som är värre än vi kan tänka oss här hemma i lilla Sverige. För många av dessa är det underbart att ta emot himmelska uppenbarelser och får en viss flykt från den obehagliga vardagen. Och det bibliska materialet är närmare dem. När psalmen talar om att gå ut på fältet och så med rinnande tårar, vet afrikanen att han sår själva maten de har för att få en ny skörd. De svälter alltså därhemma när han tar kornen och går ut för att så dem. Det förstår knappast en välfödd svensk.

De har kommit hem och efter lite fika drar sig Nikanor tillika till gästrummet och snart har prästgården gått till ro. Dafgen där på reser Nikanor vidare.

Under höstveckorna läser Martin flitigt Bibeln, inte bara för sina predikningar utan för att pröva det synsätt han får av Nikanor och pastor Trevor. 1 Johannes 3:11 och 3:14 säger "Ty detta är budskapet som ni har hört alltifrån början: att vi ska älska varandra."

Dessa rader har han läst och citerat hundratals gånger. Men nu får de en ny betydelse. "Älska varandra" är inte den allmänna sociala och humana uppmaning som Martin och andra alltid uppfattat vara betydelsen. Det är *något helt annat*. Det är att ta del av den himmelska identiteten som i sig själv är Guds kärlek redan. När författaren några verser längre fram säger: "Vi vet att vi gått över från döden till livet, ty vi älskar våra bröder." inser Martin att detta tidigare för honom varit en hyperbol, ett överdrivet uttryck för något gott och mänskligt. Att vi är genuint goda mot varandra. Men nu, i den nya läsningen, är det något faktiskt, något sakligt men helt annat. Det är, som han ofta hört pastor Olusola säga, att vi lämnar det jordiska. Vi lämnar det köttsliga helt och hållet, fast vi lever i kroppar ännu en tid.

Vad som då "händer med kärleksbegreppet" är uppenbart. Det handlar inte endast om mänsklig godhet, hur underbar den än är. Det handlar om att byta liv. Ja byta till liv från död, som Johannes säger. Kvar på dödens sida är våra mänskliga försök att vara goda mot varandra med växlande framgång. Det nya är det himmelska livet, Guds rike som vi tar del av just nu. För när det sker märker vi att *en annan sorts kärlek* fyller oss och blir detta "älska varandra". Det får effekt i våra mänskliga kommunikationer och samliv. Men det är väsentligen något annat. Vilket gör människan glad och fri till sinnes.

Detta sätt se har inte Martin upptäckt tidigare. Kristus har levt i honom och när det sker blir relationen till andra människor, särskilt familjen, varmare, godare än annars. Men nu handlar det om att kliva över i det himmelska livet. Allt det jordiska blir då "döden". Istället för metaforik och symbol blir det på riktigt. En realitet.

På kvällen berättar han denna upptäckt för Birgitta.

- Ja det stämmer med hur jag förstår vad pastor Olusola säger om vad som egentligen står i dessa texter. På arbetet märker jag det i att jag ständigt lämnar det jordiska fast jag befinner mig mitt i detta arbetet med patienter. Kvar blir då en kärlek som jag inte sett i mitt liv förut. Och jag har aldrig varit bra på att be, det vet du Martin. Ändå sker detta när min ande går till det himmelska och lämnar det jordiska.
- När du går över från död till liv, som brevöförfattaren uttrycker det. Martin blundar och begrundar.
- De orden blir bärare av något ganska annorlunda nu, det håller jag med om, säger Birgitta. Liksom många andra. Så fort jag hör eller läser om Babylon i uppenbarelsen får det mening genom att lämna det jordiska för det himmelska. T ex orden "Dra bort från henne, mitt folk, så att ni inte deltar i hennes synder och drabbas av hennes plågor. Ty hennes synder har tornat upp sig ända till himlen, och Gud har inte glömt det onda hon har gjort."
- Vad betyder det? säger Martin, fortfarande med slutna ögon.
- Det betyder samma sak, fast med lite andra ord. Lämna din jordiska identitet, för den tog slut med Kristus. Den tog slut för att den skadar oss, den ger oss plågor. Istället för att dessa ord ter sig överdrivna och dramatiska i en vision av en ganska överhettad apostlahjärna, blir de nu alldeles korrekta och inspirerande till himmelskt liv. Är det inte intressant?

- Jo det är både omtumlande och intressant, skrattar Martin innan han går och borstar tänderna och längtar efter sömn.

Fram emot jul startar en studiecirkel om just Uppenbarelsboken. Ledaren för cirkeln är en lärare från staden som också lett flera andra cirklar. Martin går med. Under första träffen går de med kursbokens hjälp genom de olika symboler som används i boken. Martin finner snart att nästan varje symbol pekar på hans egen identitet i sin himmelska form, och att alla andra tolkningar eller beskrivningar faller undan som rent akademiska. Han har flera samtal med kursledaren, som inte alls är på samma våglängd som Martin. Han kan över huvud taget inte se hur något personligt kan kopplas till denna vision som Johannes har. Det enda vi kan göra är inspireras av bilderna och försöka förstå lite av dem. Martin försöker i början få honom förstå att boken handlar om oss, inte om en plats eller tid bortanför oss. Den handlar om trons verkliga innebörd. De skiljs åt i vänlig oförståelse av varandra.

- Jag tycker bara kristen tro har blivit så mycket enklare. Förr hade jag respekt och sympati för den kristna tron. Men den är komplicerad. Birgitta sitter vid frukostbordet och pratar med Elizabeth som är på besök i prästgården. Det är februarilov för barna i huset.

<p>Det betyder sova halva dagarna och åka slalom på eftermiddagar och ibland kvällar. Slalombacken i byn liknar ett diskotek och alla ungdomar träffas och åker och fikar och pratar i sina telefoner.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Komplicerad kan det förstås bli om man gör den så, säger Elizabeth och dricker av sitt te. - Ja men det finns så många delar av teologin till exempel, och så många infallsvinklar. Mission utåt, kontemplation inåt, argumentation åt vänster och moralisk renhet åt höger. Läser jag evangeliet med hjälp av pastor Trevor blir det så enkelt. Det finns jordiskt och det finns himmelskt. Det jordiska är inte så verkligt som det himmelska, det är en upplevd verklighet för oss och det enda verkliga är det himmelska, Guds egen verklighet. Men vi kan praktiskt räkna med det jordiska, vi måste prata om det och utgå från det för att vända oss till det himmelska. - Och vad har förändrats genom pastor Trevor? undrar Elizabeth. - Jo att det bara handlar om en enda sak hela tiden: himlen ! Hela Johannes uppenbarelse handlar om att Lammet segrar, det himmelska segrar över det jordiska. Och hela Kristi passionshistoria är om samma sak. Gudamänniskan segrar över det jordiska genom sitt lidande för oss. Vi får himlen genom hans passionshistoria. Pingsten likaså. Det handlar om helig Ande som ska föra oss till vår himmelska och andliga identitet - som är ett faktum här och nu, inte senare. Alla faser av kristendomen är nu för tiden centrerade på det himmelska som det är i denna stund. Så har det aldrig varit för mig tidigare ! 	<ul style="list-style-type: none"> - Man brukar ju säga att kristendomen är mångfasseterad, säger Martin, som just stigit upp och kommit in i köket. Han ler mot sin fru. Men du är alltså fundamentalist i en himmelsk mening Birgitta ! Det handlar bara om en enda sak. Lite enkelspårigt, eller hur? - Ja så är det. Enkelspårigt rakt mot himlen! Var än jag läser i Bibeln pekar det i riktning mot min identitet i himlen, det himmelska, det andliga, det sanna och verkliga. Den plats Kristus berett för mig. Och ingen har sagt det så tydligt till mig som denna nigerianska predikant, hur märkligt det än verkar. Det spelar ju ingen roll var i världen någon kommer ifrån idag. Men säkerligen finns det i kristen historia många som sagt detsamma. Jag känner bara inte till det. - Jo men jag håller med dig, säger Martin och gäspar. Jag slogs av hur Olusola kunde använda väldigt disparata delar av Bibeln för samma himmelska ändamål. Alltifrån Adams fall till Babylons fall är det fråga om samma jordiska fall från <i>det himmelska</i>. - Nej precis, säger Birgitta ivrigt. Han lägger inga mellanled som de flesta andra predikanter och teologer gör. För honom handlar det om vårt himmelska liv här och nu, ett återvändande till tiden före fallet, den himmelska tiden som inte har med den jordiska att göra. - Men på något sätt känns det inte möjligt för mig som präst i den Svenska kyrkan att predika detta. Jag kan ha fel men de allra flesta uppfattar det som en sammanblandning av saker som bör vara åtskilda. - Ja så snart någon tänker att kristendom ska ha med jorden och det sociala livet att göra, det 	<p>kyrkliga och sociala och ekonomiska och politiska livet -- då blir ju pastor Trevor endast en drömmare. Särskilt borde ju han från Nigeria vilja sätta tron i socialt och politiskt sammanhang.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Nej så är det egentligen inte Martin, säger Birgitta. Jag ser i min vardag på sjukhuset att när min tro handlar om det himmelska, blir också min jordiska närvaro bättre för alla parter. Min sociala närvaro påverkas direkt av att jag orienterar mig till det himmelska. Det märks tydligt. Jag blir ingen drömmare fast mitt hjärta är i det himmelska. Tvärtom. Jag får större kontroll och energi med det jordiska. Det är därför jag tror på denna evangelisering. Allt blir bättre och mer spännande och starkare när jag fokuserar på vad min himmelska identitet i Kristus är, snarare än vad kristen tro kan få för effekter på mitt arbete med andra människor. - Intressant, säger Elizabeth. Du kanske är den av oss som bäst förstår Olusola och hans sätt att predika. Och du är inte ens anställd i någon kyrka ! - Kanske just därför skrattar Martin. <p>Birgitta skrattar.</p> <ul style="list-style-type: none"> - För mig är det makt och härlighet i mitt liv och jag vill säga Halleluja ! hela tiden, ungefär som han gör i sina predikningar. Mina kolleger och patienter skulle kanske bli glada av det ! Makten och segern och härligheten är direkt här i mitt liv och inte några stora teologiska ord och spekulationer om apokalypsen. - På sätt och vis är det just som att ta ut segern i förskott, säger Elizabeth. Men varför inte?
---	---	---

<p>Martin tänker på orden om att allt redan är berett av Kristus i Hebreerbrevet. Varför ska vi inte kunna ta ut segern redan nu?</p> <ul style="list-style-type: none"> - Du har egentligen rätt där, säger Elizabeth. Varför inte? - Tack så mycket. Men jag har ofta tänkt på orden i mässan: Saliga är de som är bjudna till Lammets måltid ! och så ser man en lång rad distraherade, mulna, trötta och slitna människor gå fram till nattvarden. Vadå?? Det är ju nästan en lögn. Vi måste väl verkligen tro på vår himmelska frihet och därmed känna hur vi vill jubla i glädje och ge Honom vår hyllning? Inte hålla på att mata oss själva med ett symboliskt bröd som vi aldrig tror riktigt på i alla fall. Jag är livets bröd, säger Jesus. Och han har redan segrat, han är ju Lammet och måltiden är redan ett faktum. Pastor Olusola säger hela tiden att bröllops- måltiden är redan dukad. Vi ska endast ta emot himlen och inte dröja. - Eukaristin får ju en mer direkt och spännande innebörd när man tänker på det himmelska som närvarande, säger Martin. Men samtidigt blir nattvarden kanske nästan ett onödigt sakrament - förutom att vara åminnese. Det himmelska är ju redan vår verkliga andliga form och då behöver vi inte försöka mana fram den genom någon liturgisk handling. - Den kan ju fortfarande, som du säger påminna och göras till "hans åminnese", eller hur? säger Elizabeth. - Jo men då är faran att många tror att den ska orsaka något som den inte alls orsakar. Man går fram för att åstadkomma något. - Vilket är magi förstås. 	<ul style="list-style-type: none"> - När nattvarden egentligen är just firandet av bröllopet som nu äger rum när vi finner våra sanna jag i det himmelska, säger Birgitta. Så som jorden ser ut idag finns ingen andledning att fira något men just därför måste vi finna våra verkliga identiteter i den andliga dimensionen, här och nu. Inte fortsätta med köttsligt tänkande som endast kan tänka på det jordiska och endast kan göra symbol och fantasi av den religiösa tron. - Det skulle du säga till alla mina biskopar och professorer på teologiska institutionen ! - De är nog bortom räddningen, skrattar Elizabeth. De pysslar med sina verbala myntsamlingar bara. - Ja fast de är engagerande och excentriska ibland. Jag hade en fin professor som skrivit sin doktorsavhandling om Meister Eckehart och gjort denna teolog till en modern symboliker. Det ledde professorn till zenbuddhismen så småningom. Förmodligen symboliskt intresse där också, fast han sa att hans oroliga mage fått honom intresserad av zenmeditation. - Ja det finns ju en sökare i alla och det är nog svårare när man är akademiker, säger Birgitta. Jag märker att mina läkarkunskaper försöker lägga sig i vägen för min nyvaknade tro på evangeliet. Oftast genom att göra om allt till symbolik och poesi. - Och en lite terapeutisk svans på det hela -- en holistisk syn, så att säga. Martin ler försiktigt och ser ut i vintermörkret. För att vara februari är det inte mycket ljus över snön. Martin går efter sin läsplatta och säger: 	<ul style="list-style-type: none"> - Här ska ni få höra vad pastor Trevor skriver om våra humaniserande kyrkor: "De flesta moderna förklaringar över den kristna tro är vad vi kan kalla humaniserande katekeser. Våra kyrkor har i regel tagit avstånd från det himmelska genom humanistiska mellanled och blivit fariseriska i den mening som Jesus varnade starkt för. Ett bra exempel är 2565 i den senaste versionen av katolska kyrkans katekes där det sägs att vår enhet med Kristus sker genom våra kyrkobruk, genom dopet som genomförs av en präst på ett visst sätt. Det mänskliga dopet blir villkor för Gud ! Detta är just humanisering, vi sätter Gud på plats. Naturligtvis är vi ett med Kristus långt före någon präst utför ett dop. - Känner igen det där från hans predikningar, säger Birgitta. - Ja han skriver: "På ett annat plan sker en humanisering när man som i paragraf 2563 påstår att hjärtat är det psykiska livets djupaste grund där människan fattar sina avgöranden, att det är sanningens plats där vi väljer mellan liv och död. Naturligtvis är Sanningen Gud och inte vårt fladdrande hjärta. Det psykiska livet är det jordiska livet och inte det andliga livet. Här ser vi i katekesen en effekt av att anpassa sig till världen och den psykologiska religiositeten. Kyrkan präster vill bli lika goda humanistiska terapeuter. Men vår himmelska identitet är något annat. Den hör till Gud som på ett obegripligt sätt omfamnar oss in i denna enhet som finns där från början. Vårt verkliga liv är i den andliga kropp vi har, inte den jordiska eller psykologiska som kan formulera katekeser." - Han sågar all kyrka? Birgitta ser
---	---	--

med stora ögon på Martin.

- Nej nej, säger Elizabeth. Kyrka är livet i Kristus. Och om det innebär att vi befinner oss på himmelska platser redan nu, så är just det själva hjärtat av kyrkan. Eller hur pastor Martin?
- Låt oss höra mer sågning: "Ännu djupare misstag begås i paragraf 2568 där det sägs att bönen är knuten till människans historia. Man tolkar syndafallet som en historisk händelse och humaniserar relationen till Gud så att det hela blir en jordisk och kyrklig verksamhet. Bönen är i verkligheten just frihet från tidslig och rumslig begränsning. Det är livets träd, inte kunskapen om gott och ont. Vi njuter Guds obergänsade kärlek och finner vår himmelska identitet i bönen. Genom sägandet av Hans Namn får vi direkt tillgång till varandet som Guds barn. Vi är enligt Jesus (Lukas 20:34-36) som änglar, vi gifter oss inte, vi dör inte. Bönen är ett uppvaknande till den enhet vi har med Fadern från allra första början. När man knyter bönen till människans historia, som den katolska katekesen gör och till historisk jordisk kyrka, blir det en annan Gud än den vi har genom Jesus Kristus.

Nikanor kommer förbi i mars månad, på väg hem från Afrika där han tjänstgjort och även träffat pastor Trevor. Martin ordnar en träff i församlingshemmet åt alla intresserade av pastor Trevors evangeliska budskap. Ragnar och några missionärer som träffat honom i Afrika kommer. Men inga andra församlingsmedlemmar

eller ungdomar dyker upp denna slaskiga vårväll.

- Vi har prata en del här om hur kyrkan blivit jordisk och humanistisk. Visst är det en kritik pastor Trevor ofta riktar mot många kyrkor?
- Det stämmer. När han pratar engelska säger han ofta "carnal mind religion" och när han pratar italienska säger han "mentalita carnal della religione". Denna humaniserande tendens gör också att man läser Bibeln fel, menar han. Text berättelsen om Noa brukar tolkas säga att det är hans rättfärdighet som räddar honom undan syndafloden. Men berättelsen är en andlig allegori för oss alla -- att vi lämnar det jordiska på den andliga identitetens båt, undan det jordiska vattnet och finner vårt verkliga liv i Gud. Enligt Johannes uppenbarelse finns inte längre något jordisk hav i det himmelska livet. Och "mitt rike är inte av denna världen", säger Jesus. När vi applicerar denna grundläggande sanning från Herrens mun, på berättelsen om Noa, ser vi den verkliga betydelsen. Detsamma gäller liknande allegorier i GT, alltifrån Adam och Eva. Humaniserande teologier grundar istället en del av sina läsningar i en begränsad mänsklig historia, vilket skymmer och förleder. Varför ska vi tro på detta? Det är inte frälsande, på sin höjd en väl menad psykologi med lite ritualer och en löst hållen mytologi.
- Ja här skriver pastor Olusola till mig i ett mail: "I paragraf 1066 i den katolska katekesen påstår man att Kristi mysterium är jordisk och mänsklig historia, vilket naturligtvis är absurt. Man

försöker tolka Pauli ord om planen med hemligheten i Efes. 3:9 som om det gällde en mänsklig institution, en av kyrkorna och en av människans religioner. Men mysteriet i Kristus är större än så, det är vår frälsning och frigörande till att se vår enhet i Gud, redan etablerad. Jesus visar oss vilka vi är från början, Faderns barn. Han demonstrerar detta för oss och låter oss ta del av det uppståndna livet. Det handlar inte om det köttsliga livet med våra mänskliga organisationer, världsliga eller religiösa. Vi lever och rör oss i Gud, inte i en mänsklig historia, som ju alltid är beskrivningar av segrare och framgångsrika mänskliga erövrare. Definitionen av liturgi i paragraf 1069 är felaktig. Ingen liturgi kan "fortsätta Kristus", själva föreställningen är befängd. Liturgi är alltid en mänsklig tempelverksamhet, hur gudomlig vi än benämmer den. Liturgi saknas hos de paulinska församlingarna även om man som judar ofta ber och sjunger och besöker templet. Jesus är ju den enda prästen nu i en kyrka som enligt hans egna ord inte längre har något endaste tempel byggt av människor. Men definitionen i §1069 lägger grunden för en humanisering av det kristna livet och bygger avstånd till Gud för Guds barn. För människor som söker sig till det kristna livet kan det verka som en praktisk välsignelse att ha en yttre struktur att hålla sig till. Många konvertiter har vittnat om detta. Men snart nog visar sig misstaget: liturgin och sakrament sätts i centrum och avståndet till Kristus är ett faktum. Där blev tryggheten fångelse istället."

- Ja han är misstrogen mot de flesta kyrkors trosundervisning.

Nikanor ser leende omkring sig i gruppen. De dricker kaffe medan de pratar. Birgitta har bakat tre sockerkakor men de är allt för få där för att göra vackert väder på dem.

- Ja han skriver så här om det säger Martin och vispar på sin iPad: "Det som kallas "liturgisk trosundervisning" i katekesens paragraf 1075 är en själv motsägelse. En människa som kommer till livet i Kristus kan endast undervisas av Kristus, inte av någon liturgi gjord av människor eller någon undervisning byggd på sådan liturgi. Däremot kan förstås Paulus och de andra bland de församlade berätta om sin erfarenhet av Jesus i sina egna liv och detta är det naturliga och friska sättet att introducera andra. Som missionär har jag många gånger tagit hand om människor på väg in i tron. Det sker då helst genom att peka på Jesus i mitt liv, inte i en kateketisk eller liturgisk formell undervisning. Jesus tar oss ut ur världen, han förenar sig med oss. Han ser inte till att vi förblir i mänskliga tempel med sina liturgier och sin undervisning.

Nikanor nickar och säger:

- Paulus säger i 1 Kor. 11:26 "tills dess att Han kommer" och innebörden är att vi ska komma till Kristi liv i oss redan nu, alldeles strax, ja omedelbart. Det är innebörden. Jesus lever i oss från början och det finns ingen "mellantid" i vilken vi måste ha sakrament och liturgi för att "fylla upp" denna osäkra tid. Hela detta sätt att föreställa sig Kristi mysterium är humanistiskt och jordiskt och inte det som sker i den tidiga kristna församlingen där man lever i Kristus. Om denna situation

handlar Jeremias profetiska ord i 31:34 "Då skall de inte mer behöva undervisa varandra, inte den ene brodern den andre, och säga: "Lär känna Herren ! ty de skall alla känna mig, från den minste bland dem till den störste, säger Herren." Genom uppståndelsen är Kristus i våra bröst, inte i en extern liturgi eller liturgisk trosundervisning.

- Men vad är då anledningen till att vi har så många kyrkor? säger av de äldre kring bordet. Och att de fortsätter växa upp, trots sekulariseringen?

- De behövs av andra skäl, säger Nikanor. Nere i Afrika beövr folk kyrkorna för att lösgöra sig från sina omständigheter där pengar och tradition bestämmer allt. Kyrkan ger frihet. Jag upplever alltid samma befriande känsla när vi får mura upp ett nytt hus för bostad eller sjukstuga. Behovet är oändligt. Men detta har inte med frälsning att göra, detta är inte evangelium utan praktisk välgörenhet och hjälpsamhet, solidaritet med de som lever i nöd. Samma solidaritet som gör att vi tar emot måna flyktingar i vårt land här i Norden. Frälsning handlar om vad Jesus är i våra liv just nu och det är en andlig verklighet, inte en ekonomisk.

- Så kyrkor beövs av andra skäl. Är de lika med kloster och kommuniteter som idag tycks locka många unga till böneliv och stillhet? Vad säger pastor Trevor om de kontemplativa ordnarna? Inget för honom väl? Samma missionär frågar och ler intresserat mot Nikanor.

- Han är klart kontemplativ själv i sitt liv, säger Nikanor. När ingenting annat ska göras sitter han med radbandet och ber Jesusbönen och andra böner. Men ordnarna betraktar han som

samma självförbättring som de många kyrkliga bruken och liturgierna. Att i organiserad form följa scheman och kalendrar menar Olusola vara flykt undan Gud till en viss del. En sorts försäkran om Gud som inte är sann. Han citerade Hesekiel 36 en gång när han talade till munkar i Egypten. Hesekiel skriver: "Jag skall stänka rent vatten på er, så att ni blir rena. Jag skall rena er från all er orenhet och från alla era avgudar. 26 Jag skall ge er ett nytt hjärta och låta en ny ande komma in i er. Jag skall ta bort stenhjärtat ur er kropp och ge er ett hjärta av kött. 27 Jag skall låta min Ande komma in i er och göra så att ni vandrar efter mina stadgar och håller mina lagar och följer dem. 28 Så skall ni få bo i det land som jag gav åt era fäder, och ni skall vara mitt folk och jag skall vara er Gud. 29 Jag skall frälsa er från all er orenhet." Observera att Herren själv gör detta. Inte någon kommunitet eller något kyrkligt sakrament.

- Ja, säger Martin, men samtidigt vet jag att Olusola själv lever kontemplativt i perioder, som vi sa tidigare. Jag tror inte han menar att stillhet och bön måste vara teknik eller försök att mana fram Gud. Risken finns att det alltid blir så, givet hur vi som människor är genom synden. Men gränsen mellan kontemplativt och aktivt försvinner i hans perspektiv. Vi har en andlig och himmelsk identitet och kroppen vi har är ett underbar böneinstrument. Tystnad och recitation av Jesu namn till exempel, är att helga denna kropp, detta börens instrument.

De talar vidare en timme och skiljs sedan åt. Nikanor är gladare än Martin sett honom på länge. Dagen därpå flyger han norrut.

<p>Innan de skiljs blir de överens om att Martin med familj kommer upp och hälsar på i Pajala framåt våren, kanske under påsklovet.</p> <p>Den nya biskopen efter Henry, Christoffer Jakobsson bjuder in till samtal i Uppsala och Martin åker ner tillsammans med sin nya diakon Matti.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Vad vet du om Jakobsson? frågar Martin på tåget ner. - Ja jag googlade på honom och ser att han är engagerad i kristen meditation i WCCM. Det verkar trevligt och lite radikalt. De använder ett "mantra". - Låter indiskt ! Martin skrattar till. - Ja fast de hänvisar strikt till våra egna kristna ökenfäder och till Johannes Cassianus i synnerhet. Och så den där Tystnades Moln som någon engelsk munk skrev på 1400-talet. - Ok. Ja vi får väl lyssna och se vad som händer idag. <p>De möter biskopen tillsammans med herdar och präster från halva Norrland. Jakobsson visar sig vara en mjuk slätrakad munliknande man, med vare sig skägg eller huvudhår. Han ler ofta när han pratar med alla och snart kommer man in på lönesättning i de nya storpastoraten. Mellan kyrkoherdarna i dessa nya</p>	<p>storpastorat finns löneskillnader som varken kan förklaras med skillnader i befattningar, lokala förutsättningar eller personlig kompetens, menar många i diskussionen.</p> <p>Jakobsson försöker låta alla komma till tals. Flera menar att i vissa sammanhang är kyrkoherdarna och prästerna de högst betalda och tillhör i realiteten en ekonomisk överklass. Det är inte bra för kyrkan, för gemenskapen mellan människor och kyrkans trovärdighet i samhället. I områden med dyra bostadskostnader och hög generell lönenivå är kyrkoherdarnas och andra chefers löner däremot inte så orimliga.</p> <p>Diskussion pågår länge och Martin känner sig snart trött. Många faktorer behöver vägas in när lönerna bedöms, tänker han: befattningens krav, ansvar, arbetstider och belastning, kompetens, kostnadsläge. Alla tycks vara överens om att lönebildningen i Svenska kyrkan inte fungerar på ett bra sätt. Ser vi på löneutvecklingen sedan år 2000 finns stora skillnader mellan olika grupper, oförklarliga skillnader mellan anställda i samma kategori, och ibland oförsvarbara nivåer i förhållande till det samhälle som kyrkan är en del av.</p> <p>På kvällen har de ett mindre samkväm med biskopen där endast en handfull personer deltar. Någon frågar strax om meditation och Jakobsson skrattar vänligt.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Ja ända sedan jag hade cancer och var väldigt dålig har den här dagliga tysta meditationen betytt 	<p>mycket för mig. Den ger lugn och stabilitet och jag känner att jag möter Gud på detta enkla sätt faktiskt.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Men är det enkelt? Jag tycker det svårt att vara tyst inom sig, säger en ung kvinnlig präst och ser nyfiket på Jakobsson. - Ja så är det. Många människors vardag är typiskt ett enda flöde av snabba reaktioner, många uppmaningar och repliker, mobilen som signalerar olika saker, folk som ringer, tider som ska passas, deadlines, saker som ska beställas, flyg som ska passas, datorn som signalerar om 50 mail i inboxen, sms som droppar in under hela dagen --- stunden i stilla bön förefaller otroligt enkel ! Har man ett rum i källaren för meditation är det bra. <p>Den kvinnliga prästen nickar och säger:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Annars gäller det ju att stänga av alla våra apparater eller gå ut i skogen eller en park utan dem. Bor man i en stad med öppna kyrkor är det otroligt praktiskt att bara slinka in i den kanske tomma kyrkan och stänga av mobilen. - Precis. Att vara ensam med Kristus en stund, är vad jag menar med meditation, universums centrum av kärlek. Vi sysslar egentligen inte med att "lugna ner oss" eller "slappna av" utan med att möta den Levande. - Men behöver man sitta formellt still? undrar en äldre präst.

Det blir tyst när denna fråga ställs och Jakobsson tycks fundera.

- Jag vet inte. Kanske det går lika bra att promenera lugnt, eller stp stilla någonstans. Jag tycker om att sätta timern på en halvtimme och verkligen använda den stunden till att säga böneordet. Även människor utan någon särskild tro vet att ta sig en tyst vilostund. Den kristna böneform jag kallar meditation är som en inre kyrka med stor tystnad och stor enkelhet. Vill ni pröva? Jag ställer gärna upp som introduktör i era församlingar om det finns tid och intresse.

Den unga kvinnan svarar efter en stund:

- Men vad gör man alltså med alla tankar som flyger och far? Jag känner mig faktiskt lugnast under högmässan, måste jag erkänna.

Biskop Jakobsson nickar och förklarar:

- Ni får ursäkta om jag låter lite som en lärare nu. Men det här är intressant och viktigt för oss i kyrkan tror jag. Vår hjärna älskar att tänka och känna i en enda lång ström. Det är så naturligt att det pågår utan att vi medvetet behöver välja. När du sitter i stillhet med böneordet kommer hjärnan att förse dig med allehanda känslor, tankar och associationer. Låt det vara så. Du ägnar dig åt den lugna andningen och ordet och tankar får komma och gå. De lämnar oss mer och mer ifred ju mindre vi bryr oss. Jag minns en gång i

London, efter att jag suttit morgonmeditationen på WCCM i Kensington och inte kunnat sluta distraheras av vilda tankar. Jag gick in i en liten katolsk kyrka på vägen till hotellet och såg genast en liten bok på ett bokbord. Titeln glömmet jag aldrig: "The spiritual significance of distractions" !! Jag fick en trevlig läsestund i kyrkan. Kontentan var att om vi låter tankarna och känslorna komma och gå så störde oss inte nämvärt. Så svaret på frågan i titeln till detta inlägg blir: ingenting särskilt. Vi ägnar oss åt tystnaden och ordet som regelbundet hörs i tystnaden. Snart nog bli vi så tilltalade av själva stillheten att den drar oss till sig och vi mår allt bättre av att vara i den. Läser vi Nya Testamentet en stund senare får ofta Jesus själv en ny och djupare betydelse för oss. Det är inte informationen eller bibelkunskapen som intresserar oss utan Han själv, själva oändligheten och kärleken i Hans närvaro hos oss. En författare på 1300-talet som ägnade sig åt denna enkla bön påpekar att vi kanske börjar tänka kring det ord vi använder, det namn vi använder eller den fras vi valt att använda. Det är ju inget ont i det. Men bäst är, säger han, att vi påminner oss om själva enkelheten i ordet eller namnet. Inte den intellektuella innebörden utan själva enkelheten i bönen.

Morgonen därpå åker Martin och Matti hemöver men de har fått med sig en ung kvinnlig präst, Joni Chang, som är född i Kina, ny komminister nära Martins stad. Och hon är väldigt pratglad. Hon berättar om sin barndom.

- Jag är född och uppvuxen i ett väldigt religiöst hem och när jag kom till Sverige tyckte jag det var hemskt. Nästan inga går i kyrkan. Jag skrev många emails hem och klagade.
- Utom våra trettio stadiga panteranter ! skrattar Matti och Joni skrattar också.
- Ja de är toppen. Lagar så goda bullar till kaffet också !
- Men var ni protestanter eller katoliker eller vad? frågar Martin.
- Nej nej, vi är buddhister och Amitabha är vår buddha.
- Är det som vår Gud? undrar Matti.
- Ja det kan man säga. Rent teologiskt är det skillnader men för oss i praktiken finns inga sådana. Amitabha är det som Kristus är för mig, frälsaren som tar oss till riket med gränslöst ljus och liv. Amitabha betyder bara det: obegränsat ljus och liv.
- Så du konverterade till kristendomen när du kom till Sverige? undrar Matti.
- Nej där i vår hemstad i västra Kina, för det kom många kristna missionärer dit och jag blev väldigt intresserad redan som tonåring. Jag kom till Sverige när jag var 22 och hade jag länge varit kristen.
- Så du är inte buddhist längre, säger Martin.
- Jodå, buddhist är inte någon religion som man slutar tillhöra, skrattar Joni. Det är bara att man förstår lidande och frälsning och att livet är osäkert och obeständigt. Buddhi betyder förstånd. Det är sanskrit.

<p>De kommer in i en kraftig regnskur och samtalet tystnar en stund. Matti ler med hela ansiktet.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Jag älskar det här regnet. Det är som om det sköljer bort allt mentalt damm inne i skallen. - Jag tycker detsamma säger Joni från baksätet med hög röst för att överrösta regnets smatter. Alla dammiga tankar och minnen försvinner och bara det här är levande. <p>När regnet tystnar lite säger Martin till Joni:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Men vad tyckte du om biskopen och hans enkla meditation? Det är väl lite buddhistiskt? - Jo det kanske det är, skrattar Joni. Vi sjunger "om namo amitabha ya" om och om igen hemma i Kina och det är väl som en enkel bön, bara det att vi sjunger. Vi kunde lika gärna säga det tyst. Min mamma viskade Amitabhas namn hela dagarna, till och med när hon pratade med någon. Ibland blev folk förvirrade. - Men ni behöver inte sitta stilla och ta tiden och så där? - Nej inte alls, men i templet satt vi vissa tider med präster som ledde sjungandet och så hade vi cymbaler och annat. <p>Martin säger efter en stund:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Men Joni, är inte den kristna tron väldigt annorlunda? - Nej inte för mig, svarar Joni och funderar lite. För mig är Kristus en ännu starkare Amitabha, som genom att han varit människa och uppstått för oss kommit oss mycket närmare. För mig är Kristus en Amitabha inom mig, han har kommit för att leva som mig. Men det är fortfarande 	<p>samma obegränsade ljus och liv, samma oändliga medkänsla och kärlek. Det finns inte två sanningar eller två olika frälsningar. Det är samma kärlek, det känner jag.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Men är inte den buddhistiska läran annorlunda än den judiska som bildar bakgrund till den kristna tron? - Bara på ett abstrakt och teoretiskt sätt. Det väsentliga med buddhism är att du vill bli frälst undan lidande. Det är universellt. Och den judiska läran har jag allvarligt talat inte brytt mig mycket om. Jag tror att allt är nytt med Jesu uppståndelse. Det ljus som Han ger oss genom sitt lidande och sin uppståndelse är det befriande obegränsade ljuset och livet. Det räcker för mig. <p>Martin ser intresserat på den glada kinesiska kvinnan och undrar hur denna mix av kultur och religion fungerar. Inte bara för henne personligt men också i en församlingstjänst i norrländska Sverige. Hon lyssnar på regnet och säger ingenting på en stund. Martin frågar:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Men upplever du att ditt sätt att tänka får genklang i församlingen och bland kollegor? - Nja, rätt många av de kristna jag möter verkar inte vara inriktade på att bli fri från lidande. De verkar syssla mer med sina synder är med uppståndelsens ljus och jag förstår inte varför. Finns det i luthersk tradition? - Jo, det är nog så. Det moraliska intresset för ens egna och andras handlingar har blivit det enda viktiga. - Ja detta är tråkigt och det är som att inte lita på Kristi 	<p>uppståndelse. Litar man på den och det löfte om nytt liv som den för med sig bryr man sig väl inte så mycket om sina synder, de är ju en gång för alla borta genom Kristus.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Så sant Joni. Men hur trivs du Joni på din nya komministertjänst? Är det första? - Nej det är den tredje tjänsten jag har faktiskt. Men jag vet inte ännu hur jag trivs. Så långt är allting väldigt bra. Det är ju först på längre sikt man vet hur det egentligen är. <p>Martin tänker för sig själv att det varit lite problem på just den församlingen men sådant ändrar sig tämligen snabbt med ny personal. Matti säger:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Jag är nyfiken på hur mission i Kina går till nu för tiden. Jag har hört flera föredrag av den där engelska kvinnan som arbetat i Hong Kong, i den där stadsdelen bakom väggarna, The Walled City. - Ja du menar Jackie Pullinger. Ett fantastiskt arbete hon gjorde där. Men för oss var det mer ordnat, det var en katolsk kommunitet med en liten kyrka och en skola där jag gick. Systrarna gav mig undervisning och en bikt fader tog upp mig i kyrkan när jag var mogen för det. Han trodde själv på Amitabha som en tidigare Kristusgestalt och hade inga problem med att jag och min familj sjöng Amitabhas namn och samtidigt var i kyrkan. Jag fick av honom en bok om Rena Landets historia skriven av Henri de Lubac, en fransk präst. Den var bättre än allt annat jag läst. Fader Paillard som prästen hette menade att Shakyamuni mot slutet av sitt liv fick en vision som vittnade framåt mot Kristus. Det

var en vision om Guds rike som på sanskrit fick namnet Sukhavati. Ett annat namn är det Rena Landet. I Japan lär det vara en stor rörelse idag.

Martin ler för sig själv och koncentrerar sig på körningen. Han tänker att den kristna världen är stor och innehållsrik. Komminister Joni Chang vidgar det kristna rummet ännu en bit. Själv tänker han att man kanske skulle titta i de Lubacs bok. Och kanske gå och lyssna på Joni när hon predikar.

En vecka senare är Martin på högmässa och lyssnar på den lilla kinesiskan. Hon har stark och tydlig röst, bra skolad tänker Martin. Hon predikar över texten om att ha sina skatter i himmelriket, inte på jorden.

- Vad betyder himmelriket? Det betyder något som redan har givits till oss av Jesus i hans uppståndelse. Det är ett rike av obegränsat ljus och liv och redan idag kan vi ta emot och tacka för detta rike. Att vara kristen, tänker jag, är just detta tackande medvetande. Det är en visshet om att i tron redan ha fått tillgång till detta himmelrike. Vi behöver inte vänta eller uppfylla vissa krav för att få tillgång. Vi har fått det alldeles gratis.

- Nyligen läste jag en predikan om att vi inte får vila förrän vi utfört missionsbefallningen. Gå ut och gör alla människor till mina lärjungar ! Jag blev ledsen när jag läste genom denna predikan, för jag insåg att det var den gamla lagen igen, ni vet den mosaiska lagen som vi aldrig kan uppfylla. Så är inte den uppståndne Kristus för mig. Han har givit mig det nya riket inom mig och jag har inga

uppdrag eller plikter utan kan vila i det ljus Han ger oss. Jag kan sjunga hans namn i tacksamhet och göra det som min vardag behöver mig till i familjen och på mitt arbete..

- När vi återgår till lagen är vi arroganta, även om vi försöker dölja med att vara duktiga kristna som fullföljer det kristna uppdraget. Varje försök till egen frälsning eller förbättring är en form av stolthet över den egna kraften. Det är att missa nåden och barmhärtigheten från Jesus Kristus i oss, ja till och med att ignorera den för att fullfölja sitt eget kristna uppdrag. Det är frälsaren som gör allt, som verkar allt i alla. Vi kan endast tacka och vila i denna tacksamhet.

Under kyrkkaffet efteråt märker Martin att Joni är lite främmande för medlemmarna i församlingen, de flesta över 70. Alla sitter lite på sin kant och dricker sitt kaffe och talar lågmält med grannen. Martin sätter sig hos Joni Chang och de pratar om lite olika saker men efter någon halvtimme bryter Martin upp och åker hemåt.

Han funderar i bilen över komminister Changs predikan och känner sig glad över den. Han tänker på den vackra melodi hon sjungit om och om igen under utdelandet av nattvarden, en nyordning som kanske de gamla stamkunderna inte skulle gilla. Normalt spelar ju organisten något stillsamt under kommunionen. Hon hade i sången upprepat orden: "Det finns ett paradiset och ett löfte att födas där, genom vår Frälsare Herren Jesus Kristus." Martin ler vid minnet. Detta tyckte han verkligen om.

Några dagar senare möter han Joni på parkeringen till sjukhuset. De pratar glatt och Martin frågar varför hon valt dessa ord som hon

sjöng vid eukaristin och hon skrattade.

- Jo min pater och biktfader sjöng alltid de orden och han syftade på episoden med rövaren på korset. Och jag tänker också så. Vi människor är i denna rövares situation. Vi kan inte göra oss heliga eller duktiga. Vi kan inte frälsa oss genom våra religioner eller kyrkor. Endast Gud är god och han är obegränsat god i allt som sker. Alltså kan vi bara säga till Kristus: Tänk på mig ! Och som svar får vi: Du ska vara med mig i paradiset idag ! Det är det stora löftet och mitt stora hopp. Det är allt som gäller för mig. Och min respons är att tacksamt sjunga de där raderna. Du vet väl förresten att Tack på grekiska är eukaristo?

Martin nickar och ler åt den lilla glada kinesiska komministern. Birgitta kommer ut från sjukhuset och Martin presenterar Joni för henne. De pratar en stund och skiljs sedan. På vägen hem berättar Martin om den nya komministern i grannförsamlingen och hon ler åt denna nyordning.

Efter en tid prövar Martin att sjunga om paradiset och löftet att födas där genom frälsaren. Han känner sig egendomligt lätt och måste ifrågasätta en hel del om sin tro. Skulle denna löftestro kunna bära till en ny dimension av lätthet och glädje? Han tänker på pastor Trevors tal om den himmelska identiteten. Här i Joni Changs sätt att endast tacka för paradiset finner Martin ett utflöde av de insikter han fått av Olusola.

Han mailar Joni om ett samtal och hon ber honom komma till kyrkan där hon jobbar. De ses samma dag i sakristian där hon sitter med ett radband och sjunger när

<p>Martin kliver på. Hon skrattar och håller upp radbandet.</p> <p>- Katolsk påverkan Martin, eller hur? Inte använder väl du radband?</p> <p>- Nej jag har faktiskt aldrig provat. Har nog alltid tänkt på det som katolsk och ortodox och inget för mig. Men jag tror jag köpte något på en semestervecka i Grekland för några år sedan. Vet dock inte var jag har det. Menar du att du använder det varje dag?</p> <p>- Ja när jag inte behöver händerna till något annat. Det är så lätt att sjunga tack till Kristus när jag har radbandet och går genom det ett antal varv. Men det är absolut ingen disciplin eller övning jag håller på med. Du vet i mitt hemlands religion räknar vissa det som andlig merit att säga Amitabhas namn ett stort antal gånger. De räknar hur många tusen gånger de gör det. Det tror jag inte alls på.</p> <p>- Det finns liknande bruk inom kristendomen. "En rysk pilgrims berättelse" nämner hur hand får uppgiften att be Jesusbönen 12 000 gånger om dygnet !</p> <p>- Oj oj oj. Då måste han hålla på kontinuerligt utan nattsömn tror jag. Nej för mig är det att tacka hela tiden så gott det går utan att räkna eller tro sig om meriter och liknande.</p> <p>De är tysta en stund. Martin ser sig om i sakristian och konstaterar hur tråkig den är. En liten buddhabild syns bland kors och Mariabilder. Han ler när han ser det.</p> <p>- Men Joni, jag vill fråga om några saker. När jag provar att tacksamt sjunga de där orden som du sjunger under nattvarden, känner jag mig otroligt lätt om hjärtat. Är det en viss sorts glädje som detta</p>	<p>sätt att fokusera leder till enligt din erfarenhet? Eller är det bara en tillfällighet?</p> <p>- Nej det är en sådan glädje som löftesförtröstan ger. Jag tror många kristna känt detsamma när de förlitat sig på Herrens försyn och löften om det nya livet. Men för mig är det också en sorts maktlöshet i detta</p> <p>- Maktlöshet?</p> <p>- Ja en god sådan. Alltså du ger upp inför hans löfte att födas i Guds rike. Du endast tar emot och tackar. Du inser att du ingenting kan göra själv. Ungefär som i Johannes 15:5 där Jesus säger att vi kan ingenting göra utan Honom. Vi inser vår maktlöshet i det som är det viktigaste, vår själs frälsning för evigheten. Så fort vi tror oss om att vara andliga eller goda eller på rätt väg eller rättfärdiga, har vi gått in i arrogans igen. Det är bara som helt maktlösa inför Honom som denna lätthet och glada frihet uppstår som du har känt.</p> <p>- Ok. Jag tar emot nåden medveten om min oförmåga.</p> <p>- Just det. Och du medger att Han gör allt och du ingenting. Det är inte ens så att du sträcker upp en hand för att be om hjälp. Nej, det är Han som tar initiativet och omfamnar dig med sitt obegränsade ljus och liv. Det som vi hemma i Kina kallar Amitabha, eller Omifou. Det är Kristus som ger oss tacksamhetens yttrande av hans Namn, inte vi själva. Vi snarare försvinner i Hans handlande.</p> <p>- Det låter som en märklig bladning mellan att inse sin oförmåga och samtidigt få allt Gud ger oss, nämligen paradiset. Det är svårt att få ihop.</p> <p>- Ja det är den stora paradoxen i mitt liv också. När jag ger upp all</p>	<p>pretention på religiöst liv och andlig nivå kan jag låta Kristus ge mig uppståndelse och paradiset. Men jag tänker inte alls teologiskt, även om jag som präst borde det. Jag låter endast min förvissning om att Han håller sitt löfte motivera min bön och min sång. Bön och sång är detsamma för mig. Jag tackar. Det är allt. Att göra mer blir för mig pretention om egen kraft.</p> <p>- Detta är ganska olik den kristna etikens krav på att leva likt Kristus i det vardagliga livet. Du vet, det fromma livet.</p> <p>- Ja jag vet. Men jag har en helt annan utgångspunkt. Det fromma livet utgår från duktiga eller åtminstone viljemässigt beredda individer. Min utgångspunkt är att allt vi kan vilja eller försöka leder till egenrättfärdighet. Vi är verkligen som rövaren på korset. Det är över. Vårt liv ger ingenting och därför måste Krisi löfte vara det enda verkliga för oss. Vi litar på löftet, tar emot paradiset och tackar för det. Jag säger bara Tack Herren Jesus Kristus för paradiset ! Eller som min katolske pater bad: Ευχαριστώ Κύριε Ιησού Χριστού για τον παράδεισο. Det är den högsta gudstjänsten jag känner till.</p> <p>- Det är på sätt och vis mycket enkelt. Martin känner en underlig förtjusning inför det Joni säger och kan inte låta bli att skratta.</p> <p>- Javisst. Om nu alla synder, både passerade och aktuella och framtida alla redan är förlåtna i den uppståndnes ljus så vi är fria att endast ha tillit och tacksamhet. Finns det något enklare? Det finns ingen ytterligare uppgift.</p> <p>- Har du mött kritik för ditt sätt att se det kristna livet?</p> <p>- Nej alla är så artiga i Sverige ! Hela utbildningen igenom var alla</p>

artiga och snälla. Man fick tänka och tro som man ville. Jag tycker om den öppenheten i Svenska kyrkan.

- Många skulle säga att den är slapp och oklar och att kyrkan håller på att förtvina.

- Jag håller inte med. Den är öppen och det är fint. Jag har sett så många exempel på slutna församlingar både i Kina, i Tyskland och här. Se bara på mig ! Jag får skapa min gudstjänst som jag vill, i stort sett. Jag kan öppet tala om buddhism som grundförstånd i livet och Kristus som den verkliga frälsaren. Ingen hindrar mig. Det är stort !

- Jag har lyssnat mycket på en afrikansk predikant som insisterar på att vår verkliga identitet inte är köttslig eller jordisk, den är rent andlig och himmelsk. Han menar att det är detta som är viktigt: att veta var ens identitet är. Vad säger du om något sådant?

- Oj då. Vet inte alls. Jag vet inte ens vad "identitet" ska betyda. Jag är ingen filosof eller teolog du vet. Bara en löftestroende och en paradislängtande. Självt klarar jag ingenting. Jag har ingenting och kan ingenting, bara lita på vår Frälsare och sjunga tacksägelse dagarna i ända.

Joni skrattar och slår ut med händerna. Martin skrattar också och känner det barnligt befriande. Tänk om det alls inte spelar någon roll vilken identitet man tänker att man har? Att bara vaa maktlös inför det härliga löftet.

Han åker hem från deras samtal glad och förvirrad. Det är vår igen och löven har just spruckit ut. Vad månne denna vår bära med sig?

Endast några dagar senare möter han av en slump komminister Chang igen på en samgudstjänst med frikyrkorna i staden. Hon ger en betraktelse på kyrkkaffet i samband med kyrkoherdens presentation av henne som ny komminister.

- Hej, jag heter alltså Joni Chang och jag vill gärna tala lite om det som betyder mest för mig i den kristna tron, nämligen frälsningen i Jesus Kristus. Frälsningen ger oss födelse i det rena himmelska landet. Men detta blir därmed något som påverkar verkligheten här och nu. Jag kommer från Kina och där används ibland en term för denna vår värld på sanskrit: saha-loka-dhatu. Det betyder "världen med myriader av partikulära händelser och saker." Vi kan kanske säga fenomenvärlden med en vanlig filosofisk term. Himmelriket får i oss så att säga en ambassad i fenomenvärlden. Vi blir inte nödvändigtvis sinnliga och världsliga. Men samtidigt avvisar vi inte världen eller flyr från den. Om ni kommer ihåg en bok av Hermann Hesse, Siddharta, så ser vi hur huvudpersonen lär sig att ta världen som den är men ägna sin tro åt det himmelska bortom världen. Vi sprider Kristi uppståndels ljus över alla omständigheter.

Martin ser hur församlingen vid borden ser intresserat på Joni, men allvarligt och begründande, medan Martin själv inte kan låta bli att le. Joni fortsätter:

- Saichi, en välkänd japansk poet, menar att han går fram och tillbaka till det rena himmelska landet som vore det grannhuset, han kommer och går som han vill. Här är några tankar Saichi har. Jag är en lycklig människa, skriver han, för jag besöker himmelriket så ofta jag vill. Jag

är där en stund, sedan är jag tillbaka här på jorden. Ungefär så tänker jag mig den kristne när han verkligen litar på frälsningens löfte för oss alla.

Här gör Joni en paus och ser lyckligt ut över alla. Det verkar som om trivs och rodnar lite över att hon gör det. Hon fortsätter:

- När jag tänker på löftet om paradiset som vi alla fått, på samma sätt som rövaren på korset fick det, ser jag en ocean. Det är den stora trons ocean. Lite tro är misstänksam och tänker mest på våra egna synder. Men den stora tron ger upp inför vår maktlöshet att vara goda och litar på löftet om paradiset. Många tror ju att kristen tro handlar om moral och principer. Men den handlar om paradiset, vår födelse i paradiset. Det här är vår födelsedag helt enkelt ! Jag ser jag att denna tro inte väljer mellan det höga och det låga, mellan goda och onda, mellan präster och lekmän, påvar och präster. Inte heller skiljer den på män och kvinnor, eller gammal och ung. Hur många synder man har på sitt samvete räknas inte alls, och hur länge eller intensivt man praktiserat den kristna tron saknar betydelse." Detta betyder förstås inte endast en egalitär situation bland oss troende utan en djupare andlig inställning till allt mänskligt som görs i religionens tjänst. Kristi löfte övergår allt detta och därför ska vi inte skapa dessa skillnader som vi så gärna gör. Inte heller handlar det om vem som är syndfull och vem som är from -- för nu gäller endast löftets kraft och Guds nåd.

Joni sätter sig ner och man applåderar glatt och sedan fortsätter kaffepratet. Martin sätter sig efter en stund hos Joni och

<p>frågar henne:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Joni, det verlar som om du inte alls tänker i termer: hur länge har du övat eller praktiserat din kristna tro? Jag menar alla äldre kollegor säger till mig typ "Vänta bara tills du levt som kristen fyrtio år, inte tio som du. Då får du se att inte mycket håller av det du tror just nu." - Nej jag tror inte alls det handlar om hur mycket eller hur intensivt. Nej, vårt övande av tacksägande är inte löftets kraft. Löftet och medkänslan hos Jesus är det väsentliga, det vi litar till. Vi litar inte alls till egen kraft, vare sig den är bönen uthållighet år efter år, eller intensiteten i vad vi gör. Vi är inte görare, det är Gud endast som är görare. Vi tar endast emot och njuter av hans ljus. Så ser jag det. <p>Martin fortsätter efter en stund:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Inte heller om plötslig insikt? - Nej, inte alls. Vissa kan uppfatta att de får insikter plötsligt eller gradvis. Men det är en helt annan process som är mycket ostadig. Det stadiga är Kristi ljus, uppståndelsen ljus. <p>Folk börjar bryta upp från kyrkkaffet och Joni behöver också fara. Hon har två småtingar hemma och maken klarar det inte hela dagen själv menar hon och skrattar. Men innan hon reser sig ser hon på Martin.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Vi har så många religiösa älsklingstermer, både i buddhismen och alla andra religioner. I kristendomen vimlar det av dem. Inom mystiken i alla religioner pratar man på ett speciellt sätt. Många delar upp trons liv i en "kontemplativ" gren 	<p>och en "aktiv" gren. Hur praktiskt detta än kan te sig visar det på den inneboende svagheten -- vi gör oss märkvärdiga och stolta med dessa skillnader. Vi tror vi vet något. Vi accepterar inte vår fundamentala maktlöshet, den som gör jorden lucker och mottglig för himlens regn, om jag får vara lite poetisk.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Hur vill du göra istället då Joni? Inte prata alls om den? - Tron är obeskrivbar. Den är ofattbar. Den är alltför helig för att kunna behandlas i ord. Den är som medicinen för alla gifter vi får i oss i världen, den tunnar gifterna i både visdom och okunnighet. - Och rent praktiskt sjunger vi helt enkelt Guds namn i tacksamhet? Med radband? - Med eller utan ! Men javisst, det är en pilgrimssång det handlar om. Det är så lustigt att den psalm jag tycker kanske allra mest om används som begravningspsalm Den handlar om livet här och nu, vilket sista versen säger: "Änglarna sjöng den först för markens herdar. Skönt från själ till själ det ljud: Människa, gläd dig! Frälsarn är kommen, frid över jorden Herren bjöd." Och jag brukar använda några ord ur psalmen som böneord "Härlig är jorden, härlig är Guds himmel, nu går vi till paradiset med sång." För mig summerar detta det kristna livet. Och det skulle summera alla mina släktingars tro i Kina som lever i tron på Amitabhas löfte. Att sjungande gå till paradiset är en frihet och enkelhet i Kristus. 	<p>Sommaren närmar sig och Birgitta vill göra ännu en resa i pastor Trevors fotspår runt i Europa med husvagnen. Men Martin stannar hellre hemma. Han föreslår att hon reser med Nikanor och hans familj som ju har bjudit in dem båda till det. Hon kan ta husvagnen med barnen. Eller han stannar hemma med barnen och gör en fjälltur med dem alla. Birgitta bekänner för Martin att hon funderar på diakonutbildning i Svenska kyrkan och han blir glad och kramar om henne.</p> <p>I mitten av juni frågar Joni via mailen om Martin är intresserad av ett konfirmationsläger för lite äldre ungdomar som inte gått konfirmationen. Han tackar ja och de träffas norr om Sunne, på den gamla länsmanngården för att hålla läger en månad. Jonis man och barn är med och familjen bor i en närbelägen stuga och Martin får bo på andra våningen i länsmanngården. På gården finns flera gårdshus där 25 ungdomar huserar och en lektionssal för undervisningen.</p> <p>De har roligt under veckorna som kommer. De pratar och diskuterar, ofta med olika konstellationer av ungdomar. Ibland flickor för sig och pojkar för sig. Martin hör hur Joni beskriver kristendomen för ungdomarna:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Människor tror ibland att kristen tro handlar om att vi får personliga förmåner i himlen efter att ha lämnat kroppen, en sorts belöning för rätt tro. Men det är ett stort misstag. Det är inte kristen tro. Det är kanske olyckligt att undervisningen om kristendomen tidigare i historien betonar vad som händer när vi dör. Spekulationer om fördelar och graderingar uppstår då lätt.
--	--	--

- Men viktigare för mig är vår frälsning här och nu vårt nuvarande liv. När vi lever frälst, har vi Jesu kärlek levande inom oss. Ni kan känna den likaväl som jag. Den känns som en annan person i oss. Jag själv med mina problem och lustar och tokiga tankar är kvar men en Annan kraft är där också. Det blir en dynamik mellan token och Kristi ljus inom oss. En dubbelhet som inte kan tas bort. Vad säger du Martin?

- Jo. Detta är en undervisning om frälsningen. Det är erfarenhet av det liv vi lever just nu med Kristus i det livet. Inte att ni ska försöka vara som honom utan känna vad han inspirerar er till. Det spelar ingen roll om ni tror på Gud eller inte faktiskt. Det är mer om att känna efter och lita på.

- En del, säger Joni, hävdar att det är omöjligt att veta om det finns ett himmelrike eller inte. Först när vi dör och är nyfödda i himmelriket kan vi avgöra det. Men det är just nu, här och idag, som frälsningen äger rum i er och i mig och i Martin. Och vi kan ta del av den just här och nu.

En del av ungdomarna skrattar och ler stort åt dessa ord av deras konfirmationslärare första lektionen. De är blyga för varann och för lärarna.

- Men, säger en av killarna, varför ska vi tro på något som hände för tvåtusen år sen?

- Ja, säger Joni och skrattar, för mig handlar det om nuet. Om någon börjar prata historia somnar jag snart, jag lovar det !

Några skrattar till, även killen som frågade.

- Jesus frälser mig nu, inte i någon historia och detsamma gäller er. Visst kan vi prata historiskt om Jesus men för mig är det inte det viktiga. Jag lever här och jag vet att Jesus Kristus vill leva i mig här och som mig. Dessutom lovar han mig paradiset och jag vill lita på det löftet och tänka på det mest hela dagen.

- Men om man känner sig värdelös och som en nolla är det inte lätt att lita på något jäkla paradiset som ska komma. Eller hur? Jag har inget lätt liv, jättemycket problem hemma och i skolan.

- Ok, jag förstår vad du säger,. Joni nickar. Men även om vi kan uppleva oss som fullständigt värdelösa kan du lära dig lita på Kristus. Du kan lära dig att ta emot och själv bli den livskänsla Jesu uppståndelse är för oss. Vad säger du Martin?

- Jag håller med Joni. I själva verket är vår utsatthet och värdelöshet en ren vinst för tilliten. Ni som känner att ni mår dåligt och inte har något att vara stolta över kan faktiskt lättare finna den stora tillitens glädje. Och då får livet mening på ett annat sätt än ni trodde det skulle eller borde ha mening.

- Hur då? säger en smal flicka som verkar mycket blyg. Hon tittar ner i golvet när hon frågar.

- Jo du känner en tillit till något helt annat som alltid stöder dig. Rätt tillit till Kristus är att just du är centrum för hela universums oändliga medkänsla som är Gud. Det kan kanske verka egoistiskt men det är inte du i centrum utan Hans gränslösa ljus och liv som *fokuseras i ditt liv*. Det är en helt annan sorts mening, eller hur? Många tror att bra jobb, pengar, en partner man älskar, en bostad man har, ett utseende, bra betyg i

skolan -- alla de här formerna av bra liv. Även inte en enda av de infaller så kan du finna glädjen i Hans löfte om paradiset ändå. Vill du lägga till något Martin?

- Ja jag vill kanske lägga till att om inte jag litar på honom blir det bara en kristen teori eller en kristen filosofi om medkänsla. Det behöver bli sant för mig själv att detta mitt liv övervädigas av oceanen av medkänsla, just denna kropp, detta sinne, denna själ. Denna kärlek som är Kristi strålande medkänsla med alla levande varelser.

- Det är som i psalmen ni kanske känner igen där sista versen säger: "Människa gläd dig ! Frälsaren är kommen !

Joni och Martin lägger upp lägret så att lektionerna först handlar om frälsningen i en person och därefter hur de ska göra för att inbjuda Frälsaren till sig. Därefter lite biblisk historia. I övrigt planerar de utflykter och besök på olika värmländska kulturplatser, särskilt Mårbacka. Joni med sin goda sångröst lär dem en rad psalmer hon tycker om, särskilt psalmer och tonsatta dikter av Ingemann. En morgon börjar hon lektionen så:

- Du som viser dag og nat, sol och stjerner veie, livets underfulde skat gav du os i eie -- så skriver den danske poeten Ingemann. Visst är det fina rader, om ni förstår danska. Alltså: du som visar vägen för allt i naturen, solen och stjärnorna, galaxerna runt om oss, du gav just mig, just oss den mest underbara gåvan. För mig är dessa rader så viktiga. Den där gåvan finns här hos oss varje sekund, liksom hela universum rör sig kring denna gåva. Vad är det för gåva? Det är vad er konfirmation handlar om, att du upptäcker gåvan.

- Det handlar inte om att ni ska bli kristna och kyrkliga och så där. Det är också bra. Men nu handlar det om att du finner denna den underbaraste gåvan. Och när du finner den att du glädder dig och söker den varje dag, för även om den är här måste du ge dig till den. Annars dör den, som en boll som inte längre är i rörelse i spelet utan ligger still.

- Ingemann fortsätter i samma dikt: I hver barnesjæl paa jord har du lagt en kjærne til en blomst med himmelsk flor, herlig som en stjerne. Alltså i varje barnsjæl -- och tänk att vi alla människor är barn fortfarande, inför Gud är vi ständigt barn -- har Du lagt ett frø till en himmelsk blomma. Där ser ni löftet till alla levande varelser. Att leva i medvetande om detta löfte och aktivt sjunga tack och meditera på tack är liksom den kristna praktiken. Sen säger Ingemann: denna blomma är härlig som en stjärna. Alltså den lyser, den är oändligt vacker. Det är det viktiga. Du är inte en seriös kristen med åsikter hämtade ur katekesen eller teologin. Du är en strålande stjärna. Låt Jesus stråla i allt du gör, även när du är trött och bara vill vara ifred.

Efter lunch fortsätter de med frågestund. Någon har lagt en anonym lapp på katedern där det står: ni pratar hela tiden om Gud, men jag vet inte alls vad det är? Förklara det först ! Martin läser upp frågan och säger:

- Gud är de här. Ni känner, ser och hör redan det här, som är Gud. Alla kan på jorden komma fram till en exakt förståelse av Gud ! Det är det här som är Gud, Han själv är här. Hur kan det vara så enkelt undrar ni? Jo eftersom Gud är okomplicerad och lätt att förstå ! När ni släpper allt det "andra"

säger om Gud och slutar acceptera andra blint, blir Gud anmärkningsvärt uppenbar.

- Är det så himla enkelt borde ju alla vara troende?

Joni skrattar och svarar:

- Ja varför är de inte det? Jag tror som Martin säger att de litar på andra istället för att finns Gud hos sig själv. Vilket slags Gud skulle det vara som undanhåller sig själv? Undanhåller sig t ex från alla som inte lidit nog, studerat hårt nog, sökt flitigt nog eller bett enträget nog på precis rätt sätt? Vilken slags Gud skulle det vara? En gud som gör sig frånvarande från dem som inte har varit döpta i den eller den kyrkan, eller är inte medlem i en viss organisation? Vilken typ av kärlek skulle det vara att undanhålla sig själv från halva befolkningen i världen eftersom de inte är kristna eller muslimer?

Några av ungdomarna ler och ser glada ut. Det märks att de gillar budskapet nu efter en vecka på lägret. Martin tar vid:

- Ingen behöver vara bekant med den ena eller andra svårbegripliga teologiska termen eller någon religiös tradition. Vi ska studera några sådana här på lägret, men de är inte alls nödvändiga för tron. Var så säker, Gud vill inte undanhålla sig själv från någon. Gud är just här, just nu, närmare oss än halspulsådern som Koranen säger, närmare än fingrar och tår, närmare än dinandning. Det finns ingen distans eller separation mellan sig själv och Gud, psykiskt eller på annat sätt. Du kommer kanske att finna under detta konfirmationsläger att Gud är allt som är här, och som bibeln säger: "De skall alla känna mig från den minste bland dem till den störste, säger Herren."

Joni fortsätter efter en kort tystnad:

- Guds enkelhet är så stor, vet ni, den är helt häpnadsväckande. Det är just denna enkelhet som det pompösa mänskliga intellektet varken ser eller förstår. Vårt tänkande kämpar sig fram genom sin djungel av lärda föreställningar. Låt dessa dö bort för de är inte särskilt användbara. Släpp alla dina personliga åsikter. Du börjar på nytt, vänder dig inom till hjärtat.

- Sedan när du kommer till din egen verklighet, vilket betyder Guds verklighet, får du också upptäcka din egen riktiga identitet och dess barnsliga enkelhet.

Allteftersom lägret fortskrider blir ungdomarna alltmer förtjusta i Jonis sätt att vara kristen på. Martin ser det och känner sig också smittad av denna enkla barnsliga tilltro utan all doktrin förutom paradiset och löftets existens och verkan i människan. Han berättar för biskopen som är på några dagars besök och det leder till ett samtal om att Joni skulle skriva ner lite tankar. Det skulle kunna användas av både kyrkans personal och ungdomarna på kursen.

- Men jag kan ingen teologi, skrattar Joni.

- Det gör inte så mycket, vi vill gärna ha dina ord om ditt kristna sätt att tänka och känna, ju enklare desto bättre. Teologerna kan sköta komplicerandet av allting. Nu är det viktigt att fånga upp vad det är ungdomarna tycker så mycket om i det ni båda lär ut här på lägret. Jag har suttit i samtal med dem och har nog aldrig sett så seriöst förtjusta ungdomar. De brukar vara lite

skeptiska till kristendomsundervisningen annars på konfirmationskurserna. Jag vet ju inte hur länge det håller i, men dessa ungdomar här är övertygade om glädjen i det kristna budskapet, det kan jag se.

Mot slutet av konfirmandlägret beslutar sig Joni börja på en text som hon kallade "När jag lever i tron att jag redan är räddad!" och Martin hjälper henne med vissa formuleringar och bidrog med sådant han hört henne ta upp med ungdomarna. När ungdomarna åker hem åt varsina håll har de med sig texten i sina telefoner eller läsplattor.

"När jag lever i tron att jag redan är räddad!"

När jag lever i tron att jag redan är räddad av Kristi löfte, denna obegripliga kraft, och att vi alla därigenom kommer att födas i det gudsrrike Jesus talar om och ger oss, så uppstår djupt inom mig lusten att be ständigt. När detta sker omfamnas vi alla av Anden som ber åt oss och denna gåva är något vi aldrig kan förlora eller kasta bort.

Vi får inte glömma att Kristi löfte, det han ger innan Getsemane och som är samma löfte som han ger åt rövaren på korset nästa dag, är verksamt för oss och inom oss, alldeles oavsett vår ålder, ras, kön, bakgrund eller moraliska egenskaper. Unga och gamla, goda och onda - det enda nödvändiga är sann tro. Din kristna denomination spelar ingen roll för Kristi löfte. Löftet om paradiset gavs för att rädda alla levande varelser som bär på ond skuld och förbrännande lidelser och är maktlösa inför detta elände. Frälsaren kommer de sjukas skull, inte för de friska. När vi inser att han helar oss vill vi spontant säga Hans namn i ständig bön och meditation.

Har vi därför verklig tro på Faderns löfte i den uppståndne Kristus, är inga andra goda handlingar nödvändiga, det finns ingenting godare än ständig bön. Inte heller behöver vi ängslas för onda handlingar, egna eller andras, eftersom till slut ingenting ont kan påverka effekten av Guds ursprungliga löfte. Jag brukar säga att det finns ett stort löfte - det om vår födelse i paradiset som vi helt och hållet kan lita på. Men Jesus har också fem små löften. Inte små men en följd av hans stora medkänsla och i samband med det stora löftet. Han lovar oss en glädje över alla anna glädje, han lovar oss sin frid, han är sanningen och han lovar oss frihet som sanningen ger, han lovar oss vila och lättnad från alla bördor vi har och han lovar oss liv i överflöd. Frihet och frid, glädje och vila och liv i överflöd. Det är fantastiska löften men de sitter alla ihop med löftet om himmelriket. Att isolera dem och försöka göra dem till enbart mänskliga tillstånd fungerar inte.

Nu vill alla människor veta hur vi ska födas i det rena paradiset. Många är inte medvetna om det. De tror att lyckan finns i världen och att de vill veta hur man skaffar sig den. Men i vilket fall söker alla den högsta salighetens tillstånd. Se så mycket energi och pengar människor lägger på att söka på platser där ingen salighet alls finns! Och så många som lider av besvikelser. Ha medkänsla med dem ! Men jag vet inte om någon annan väg till födsel i paradiset än ständig bön. Inte heller tänker jag på några komplicerade läror eller teologiska ställningstaganden. Om ni tror det så misstar ni er grovt. Om ni söker andra vägar till lycka så res runt världen och besök några av de många distingerade lärarna och predikanterna som finns. På internet hittar ni en uppsjö. Lyssna

och se om något ger dig verklig lycka.

Jag kan bara vidarebefodra vad min vördade pater i Kina alltid sade: Säg bara Guds namn i ständig bön och låt dig räddas av den Uppståndnes löfte om paradiset. Lev i tron att du redan är räddad. Personligen vet jag inte huruvida bönen kommer att leda till att jag föds i det himmelska landet eller om det snarare leder till helvetet för mig. Men även om jag en dag inser att jag förletts evangeliet och jag på grund av den ständiga bönen hamnat i helvetet, kommer jag inte att känna någon ånger. Om det är möjligt för mig att bli frälst genom att utföra någon annan handling och att bönen leder till helvetet, då skulle jag nog ångra mig och beklaga mig. Men eftersom jag känner att jag inte är förmögen att leva ett religiöst liv, att ens utföra någon enda religiös handling över huvud taget så är väl helvetet i så fall mitt hem.

Om Andens löfte om Kristi liv i oss är verkligt så kan inte undervisningen i de paulinska breven vara felaktig. Om hans undervisning är riktig så kan inte min paters kristna liv vara oriktigt. Om hans råd till mig är riktiga, hur kan då livet i tron på att vi är räddade vara felaktigt? Detta är den tro som en enfaldig person som jag lever med. Om ni väljer att förlita er på ständig bön i tron på löftet om paradiset, eller avvisar den är helt och hållet upp till er själva.

Till och med en god människa kan födas i paradiset - hur mycket mer då en ond !

Fast i regel säger folk: Om till och med en ond människa kan födas i det rena landet, hur mycket mer då en god ! Detta låter förvisso förnuftigt men det är rakt emot intentionen hos den Andra Kraften i Kristi löfte om Guds rike.

<p>Anledningen till detta är kanske att de människor som anser sig ha förmågan till goda handlingar har sällan förmåga till överlåtelse och tillit till Krisus. De kan inte leva med Andens ursprungliga löfte om paradiset. Om de ger upp sin fixering vid den egna kraften och är lika maktlösa som rövaren på korset och litar på Kristi löftes kraft, föds de emellertid i det rena paradiset land där obegränsat liv och ljus ges åt oss. Hur underbart är inte detta löfte?</p> <p>Det var i sin medkänsla för de människor som är fulla av blinda lidelser som Jesus Kristus gav sitt liv och sin uppståndelse som ett löfte till oss att födas i paradiset. Detta är för dem som inte på egen hand kan bli fria från synd och död och som inte har någon stark vilja till religiös övning att lita till. Eftersom avsikten med uppståndelsen är att ge befrielse åt sådana som oss, är det särskilt onda personer med full tillit till löftet som når det himmelska landet och det obegränsade livet.</p> <p>Vad är medkänsla? Jag känner sympati för andra kännande varelser, både människor och djur, och jag bryr mig om dem. Men det är mycket svårt att hjälpa andra ur de svårigheter de har och kanske ständigt skapar för sig själv. På den kristna vägen ger vi också uttryck för medkänslan genom att leva i bönen till Jesus Kristus. Detta för att vårt inre födas i det rena himmelska paradiset han ger oss och sedan kunna ge medkänsla i överflöd åt varje levande varelse redan nu i jordelivet.</p> <p>I detta jordeliv är det svårt att rädda andra från smärtsamma effekter av orsak och verkan. Oavsett vår insats av kärlek och medkänsla för dem, går det ibland inte alls. Vårt engagemang blir begränsat och lättflyktigt. Bara genom den ständiga bönen kan vi</p>	<p>ge uttryck åt fullkomlig medkänsla. Endast i Kristi löfte om himmelriket finns den fullständiga medkänslan.</p> <p>Jag har aldrig bett förböner för mina döda föräldrar eller som en andlig tjänst åt dem. Detta beror på att i Kristus är alla levande varelser mina föräldrar. De är mina bröder och systrar under tallösa generationer av födelse och död. Kristus räddar dem alla genom sin död och uppståndelse och det gläder jag mig åt. Förböner behövs inte.</p> <p>Om den ständiga bönen var en god och effektiv handling som vi kunde utföra efter egen avsikt, skulle vi givetvis inrikta oss på att rädda våra föräldrar, våra vänner, alla sjuka och lidande. Men då detta inte är fallet så bör vi ta avstånd från våra egna goda avsikter att rädda andra och istället kvickt nå det paradisiska tillståndet, vår himmelska identitet vi redan fått av Gud. Därefter kan vi hjälpa alla levande varelser ur synd och lidande, och vi kan då börja med de som vi levt nära och varit beroende av. Vi kan hjälpa dem alldeles oavsett vilka bördor och skulder de bär på, för i Kristus försvinner alla bördor och vi når den lätta himmelska världen.</p> <p>Det är absurt för de som ständigt ber i Kristus att tala om en viss kristendom, en viss kyrka, en viss lärares elever eller ens om kyrkliga denominationer. Jesus Kristus har aldrig haft en enda elev eftersom han vänder sig till alla levande varelser i hela universum och gör allt gott för dem. Ingen kan göra någonting, säger Jesus, utan mig. Om jag kan hjälpa människor att säga Kristi heliga namn, då skulle jag kunna kalla dem mina elever. Men det vore förryckt att kalla någon för elev som ber enbart genom Kristi nåd, som ber enbart därför att Jesus dragit henne eller</p>	<p>honom till sig. Han kallar till sig de han vill.</p> <p>Om orsakade omständigheter för oss tillsammans så möts vi. Om orsakade omständigheter skiljer oss åt så möts vi inte mer. Ändå finns det de som säger att om någon vänder sig bort från en viss kyrka eller typ av kristendom och följer en annan, kan denna person inte nå det himmelska riket. Detta är nonsens. Hur kan de tro att de kan återta det som Gud givit i sin gränslösa nåd? Låt oss istället leva i kristen samstämmighet och känna tacksamhet för medkänslan hos Jesus Kristus och medkänslan hos alla våra lärare. Den som följer den ständiga bönen går den obehindrade enda vägen. Om vi frågar varför så kan vi säga: i tystnaden som finns genom bönen finner vi Guds eget ansikte. Bönen gör det möjligt för oss att vara utan hinder. Endast bönen är och Anden ber i oss. Dagligen, ja även natten för de som så kan, vilar vi i denna tystnad och renhet som är Hans Namn. De onda andarna och de som far med lögn och falskhet i vår omgivning kan inte skapa hinder. Synden och ondskan ger inga bördor och leder inte till dom för Jesus har tagit dem alla på sig en gång för alla. Då goda handlingar aldrig överstiger den ständiga bönen är detta den obehindrade enda vägen.</p> <p>Den som säger Frälsaren namn hela dagarna utför ingen religiös handling, inte heller är det en god handling. Vi ber inte namnet genom en egen medveten ansträngning, utom en stund på morgonen efter uppvaknandet då vi ännu inte är riktigt vakna. En kort stund behöver jag medvetet säga bönen men snart tar Anden över. Det handlar inte om vare sig en moraliskt god eller en religiös handling. Vi säger Guds namn helt och hållet genom den Andra Kraften, den som tillförsäkrar oss</p>
--	--	---

födelse i paradiset. Recitationen har ingenting att göra med egen kraft. Alltså är det inte religion eller god moral för den religiöst hängivne.

Jag vet att ni tycker detta är en svår punkt, därför att vi alla gärna vill känna oss fromma och seriösa i vårt trosliv. Jag gjorde också så i början av min katolska konversion när jag gick i katekesundervisning och åkte på retreat. Jag var duktig och fick beröm ! Sânt tycker vi alla om. Men när vi inbjuder Kristus genom att ständigt säga Hans namn i en kort och enkel bön försvinner snart jaget som vill vara duktigt. Det tunnas ut och försvinner. Och det är så skönt, äntligen kan vi vila.

Jag sa till min präst och lärare efter några år i den ständiga bönen och det inte kändes så bra: Trots att jag säger den enkla bönen ständigt så känner jag det inte precis som om jag ville dansa av glädje. Och jag har verkligen inte så bråttom till paradiset. Himlen kan vänta, känns det som. Hur kan det vara på de viset?

Då skrattade han och svarade han: Jag har också känt det så. Läs ökenfäderna. De har alla haft detta problem. Det kallas ibland "acedia" på latin. Jag har haft detta tvivel. Nu känner du på samma sätt. Men tänk så här: just för att du inte känner glädje när du borde dansa av lycka inför paradiset, kan du känna dig desto mer säker på din födelse i det himmelska landet hos Jesus Kristus och alla de heliga. För orsaken till att vi inte glädjer oss fast vi har all anledning till det är våra blinda passioner. I hjärtegroppen lever de tre djävlarne säger Lars Levi Laestadius, Norrbottens store lärare på 1800-talet. Han insisterade på att människans blinda passioner hindrar henne från glädje, trots att allt ont är besegrat på korset och i

uppståndelsen. Därför vet jag att Kristi löfte och medkänsla kom till för just sådana som oss, och jag är desto mer tillitsfull just tack vare detta faktum.

Om vi inte har så bråttom till Guds rike, om vi oroar oss för döden så fort vi blir lite sjuka så kan vi förstå att också detta beror på våra blinda passioner och våra begär. Det är inte jag som syndar, det är synden, säger Paulus och det kan vi ta till oss. Därför känns det svårt för oss att lämna detta gamla jordiska hem som är så fullt av övergrepp, besvikelser och många sorts lidanden, där vi nu har fötts. Vi längtar inte direkt efter den himmelska friden där vi aldrig förr har fötts - så starka är våra passioner.

Men hur motvilliga vi än är att lämna denna lidandets värld så kommer den tidpunkt då våra bindningar till världen genom orsak och verkan har slutat hålla fast oss här, när vårt världsliga liv når sitt slut genom ålder eller sjukdom eller olycka. Vad vi än försöker göra, så går vi alla till det himmelska landet. Jesus Kristus har särskild medkänsla med de som inte känner att de vill lämna denna värld. Tänker ni på detta känner ni snart en ännu större tillit till Guds stora löfte och till den medkänslans ocean Han är. Gud är den store allförbarmaren som muslimerna säger flera gånger om dagen. Då känner vi födelsen i det rena himmelriket som något nära och säkert.

En av de löften Jesus gav, friheten, innebär bland annat att vi är fria från all skuld. även skuld till den stora gåva Gud ger oss. Detta har många kristna svårt för. De tänker: Gud har gett mig denna fantastiska gåva, paradiset. Jag måste återgälda på något sätt. I kristna skolor och kyrkor kan lärare säga: Jesus har gjort så mycket för dig. Vad gör du för

Honom? Och så ligger det nära till hands att vi börjar göra "offer" för honom, börjar diciplinera oss för att göra något för Jesus. Men i Kol. 2:14 står det att Jesus Kristus drog ett streck över det skuldebrev som belastade oss. Det är alltså borta. Kvar är den obehindrade vägen: bönen. Som Heb. 13:14-15 säger, vi siktar på paradiset för på jorden finns inte vårt verkliga hem, och vägen dit är att prisa och tacka hans Namn kontinuerligt. Anden gör detta åt oss.

Meningen med detta kontinuerliga tackoffer i bönen är bortom logiken. Ibland hör man kristna ge psykologiska fördelar med att be. Vi låter hjärnan vila, vi stressar av i bönens enkelhet och tystnad. Vi kommer bort från vardagen. BBC har gjort flera serier om stressade människor i stadens vimmel som prövar på att leva i tystnad med någon katolsk orden. Men meningen med den ständiga tacksägelsen till Jesu Kristi Namn, den är bortom beräkning, bortom förklaring och bortom förståelse. Den är något större, ett mysterium.

Förr i tiden, tänker nog några delade alla kristna troende samma tro och de hade alla samma mål, alltså födelse i det kommande himmelriket. Men jag är inte så säker på det. Jag tycker jag ser i breven från Paulus att många gärna ville göra något annat, liksom kapa en ny judisk och lagisk religion. Bland de många troende, unga och gamla, sa man troligen saker som skiljde sig helt från Jesu eller Pauli undervisning. Vi behöver inte bry oss om detta. Men det kan vara viktigt att inte idyllisera vår historia.

Ett problem som säkert kom för många i början, liksom idag, är just att inbilla sig en ny skuld eller skyldighet på grund av nåden från

Kristus. Om någon ger oss en dyrbar gåva här på jorden börjar vi säkert undra hur vi ska kunna återgälda detta. Många vill inte ha presenter just på grund av denna komplikation. Så kände nog greker och syrier och persier som gick över till kristendomen. De började konstruera kyrkliga system för att återgälda Guds gåva. Man skapade en kyrkodicplin som ingick i detta återbetalningssystem. Vi har helt enkelt svårt att ta emot gåvor. När Kristus lovar oss paradiset blir en del av oss tokiga -- för hur ska vi kunna återgälda denna gåva? Åtminstone symboliskt måste vi väl hitta på något !

Men Gud äger allt -- hur kan vi ge Honom något han inte har? Vad Han vill är att vi tar emot med fri ande. Att vi tar emot löftet om paradiset utan att fundera på återbetalning. Att vi tackar och prisar i glädje just därför att det är underbart, inte som religiös skyldighet. När vi lever i tron att vi redan är räddade genom Kristi löfte, som rövaren på korset, så uppstår spontant glädjen i att säga Hans namn i ständig bön. Anden ber åt oss denna enkla bön.

När lever så infrias också Jesus fem löften, friden och friheten, glädjen och vilan, livet i överflöd. Vi kan välja klokt mellan alla de jordiska möjligheterna genom att vara disponerade av dessa löften. Oavsett hur vi väljer och hur det går, återkallas inte det stora löftet om paradiset och omfamningen fortsätter i evighet för Gud vill ha oss hos sig. För även om vi oklokt använder vår frihet för att synda och vara överdrivet sinnliga, kommer vi att bli besvikna och ännu en gång inse att vi är gjorda för den obehindrade vägen: den enkla bönen som tackar för löftet om paradiset. Varje fall in i synd skickar oss kvickt tillbaka till den

enkla bönen väg och Faderns omfamning.

En del kristna personer kommer att ser ner på er och säga: "Ni mumlar ständiga böner men ni vet ju inte varför ni gör det. Tror ni på Guds rena nåd och löfte? Eller tror ni på en magisk kraft i Jesu Namn?" När de säger så förklarar de inte vad de menar. På det hela taget förvillar de bara andra människor.

Det är genom den ofattbara kraften i Löftet som Jesus gav oss Namnet, som betyder "frälsning". Ängeln förklarar för Maria detta namn. Det är lätt att hålla i minnet, lätt att säga. Jesusbönen är lite längre men är också mycket lätt att säga och låta bli en del av oss, i sin kortaste form: "Jesus förbarma dig över mig". Genom den ofattbara kraften i Löftet lovar Guds Son rädda var och en som tror att vi redan är räddade till himlen och i tacksamhet ber eller sjunger Namnet såsom vårt enda *kontinuerliga* tackoffer som Heb. 13:15 uttrycker det.

Jesus sände oss Hjälparen och det är också hela tiden Anden som gör att vi vill säga Frälsarens Namn. Vi kan säga att Anden är den som säger Namnet i den enkla bönen och att vi har förtroende för att Löftets kraft räddar oss ur det köttsliga livets lidande, den gamla människans lidande. När vi förstår detta, när vi inser att våra egna förehavanden inte har det minsta att göra med Löftets kraft och vårt förtroende för det, då befinner vi oss i harmoni med det första ursprungliga Löfte, det som faktiskt en gång gav åt Abraham och förverkligas i Kristus när han uppstår.

När vi låter förtroendet för vår födelse i paradiset vara starkt och varmt inför denna ofattbara kraft hos Löftet, ungefär som rövaren

på korset, låter vi samtidigt tilliten leva för den ofattbara kraften i Namnet. De båda är ett, förtroendet för Löftet som Kristus är för oss, förtroendet för Namnet som Anden hjälper oss be. Det finns ingen skillnad alls mellan dem.

De som tänker att goda handlingar inför Gud eller människor hjälper dem till födelse i paradiset eller att syndiga handlingar kan förhindra det, försöker därför sträva och arbeta för sin frälsning med egen kraft. Det är den gamla människan under lagen. Även Jesus föddes under lagen men genom sin uppståndelse är det nya livet förverkligat för oss. De som gärna vill återvända till den gamla människan prestationer leds att tro på den mänskliga intelligensens förmåga till frälsning i kombination med tro. De leds till att använda bönen som en kyrklig liturgi i första hand och som en egen teknik. De litar inte på den ofattbara makten hos Kristi Löfte eller den ofattbara kraften i Namnet.

Men alla de som inte litar på Kristus och det han lovade rövaren på korset såsom gällande oss alla, kommer trots sin stolthet och likgiltighet till födelse i det rena himmelriket. Den obegripliga kraften i Namnet leder till denna födelse. Denna kraft är just Löftets kraft i Jesus Kristus. Namn och Löfte är detsamma. Kraften i denna frälsning är oövervinnerlig ! I löftet sammanfattas och förenas himmel och jord, som Efesierbrevet säger i början: att sammanfatta allting i Kristus, allt i himlen och allt på jorden. Paradiset är inte en destination utan en gudomlig relation mellan allt som lever och ber och aldrig upphör att tacka Gud.

Det finns de som säger att personer som inte läser och

studerar skrifterna inte heller kan vara säkra på relationen till Kristus och födsel i paradiset. Denna idé är inte ens värd att diskuteras. Alla de texter som visar oss sanningen i Andens kraft och förklarar betydelsen i allt sammanfattas i Kristus, påpekar tydligt att när vi litar på det ursprungliga Löftet och enkelt säger tacksägelsen, leder detta till att vi når de heligas samfund omedelbart.

Vad mer kan vi behöva veta för att nå födelse i paradiset? Om någon känner sig förvirrad inför denna undervisning och undrar om den är korrekt enligt teologer och exegeter, är det naturligtvis nyttigt att studera skrifterna för att inse innebörden i det ursprungliga Löftet i Kristi uppståndelse. Men det är verkligen synd om de som läser och studerar skrifterna men inte förstår deras fundamentala betydelse eller ser en mångfald tolkningsmöjligheter men inte vet vad som är det verkliga. Deras liv och tänkande blir bara mer komplicerade.

Att ständigt recitera namnet som tack för nåden att födas i paradiset, medan vi gör allt vi behöver i vår vardag, är enkelt även för den som inte ens kan läsa och som inte känner till skrifterna. De som försöker följa duktiga teologer sätter stor tilltro till skriftlärdom och deras väg blir svår. Många som engagerar sig i studier av de bibliska och teologiska skrifterna av helt fel skäl, gör det för att nå ära och framgång. Där finns ingen tro eller visshet om himlen.

Idag praktiserar många sin tro på ett exklusivt sätt. De är i strid med varandra, de disputerar och hävdar: "Min skola är överlägsen din". Det känns som rena fiender till sanningen framträder och gör långa tagningar för youtube och sina hemsidor. Men om vi själva disputerar läror, smutskastar vi då

inte själva sanningen? Det är som en journalist skrev efter ett besök på berget Athos: "Där råder absolut trosvisshet och man får inte diskutera någonting. Jämförelser och reflektioner betraktas som tvivel." Men vad han inte tänkte på var att de som lever där är fullt upptagna av glädjen i Kristi löfte och drivs av den helige Ande i sin bön. De behöver inte diskussioner.

Även om alla andra kristna skulle säga till mig: "Ständig bön i tacksamhet passar bara för enfaldiga typer. Dess teologi är mycket tunn och knappt ens värd förakt!" så skulle jag inte argumentera emot detta. Jag kan bara svara: "Jag litar på det jag lärt mig. Det är att även dumma personer som inte är särskilt läskunniga eller har någon teologisk utbildning, människor som inte duger till mycket, kan räddas till himmelriket genom att gå den ständiga och glädjefulla börens väg i förtroende för Gud.

Intelligenta och viljedrivna människor kan känna att denna väg är för simpel för dem, men för mig och många andra är denna lära den bästa möjliga. Andra kyrkor kan vara överlägsna på alla sätt, ha stora väckelser och enorma församlingar. Men de som är som jag kan inte tillägna oss dem. De kräver för mycket. Eftersom den djupaste viljan hos alla kristna borde vara att alla levande varelser ska bli befriade och frälsta till Guds rike, så bör ingen försöka hindra oss att följa den ständiga börens väg i tacksamhet för Löftet.

Om vi säger detta utan lystnad på argumentation och utan irritation eller vrede, vem vill då skada oss? Alla former av blinda begär uppstår i en diskussion. En vis person avstår från detta. Några av er litar på Löftet om paradiset men andra gör det inte

och en del föraktar den som allt för enkel form av kristendom. Så kommer det alltid att vara så min pater i Kina ibland. Eftersom jag har tillit till Löftet och den ständiga bönen medan andra föraktar denna väg såsom naiv, så tror jag det han sa är sant. Jag blir därför ännu mer säker på min räddning genom Kristi uppståndelse till det nya livet i det rena landet. Det vore nästan underligt om några satte sin tillit till ständig bön och ingen alls förnekade denna väg. Jesus utlovade förföljelser och martyrier. I vår tid har vi mer förföljelser av kristna än någonsin tidigare.

Jag menar inte att den kristna tron måste förföljas av någon sorts historisk nödvändighet. Men Jesus visste att några skulle tro och några skulle förneka tron. Han sa det i god tid så att ingen skulle förvånas och förvirras allt för mycket. Uppdraget att göra hela världen till hans efterföljare kommer alltid att väcka ont blod. Nu för tiden verkar det som många studerar och utbildar sig enbart för att kunna tysta andra och vinna debatter och diskussioner. Men om vi studerar för att bli mer uppmärksamma på det kristna budskapet om den Uppståndnes löfte om överflödande liv, kan vi förklara detta för mindre studerade människor. Då finns det en mening med vår kunskap och bildning.

Vi kan då med kunskap ge förtröstan till dem som tror att de är allt för värdelösa människor för att kunna nå räddning och frälsning. De stolta kan inte ta emot budskapet men de förkrossade och tyngda kan det ibland. Vi kan visa att det inte bara handlar om mänsklig godhet eller ondska, att det ursprungliga löftet från Jesus Kristus inte berörs av om en människa är ond eller god, ren eller oren. Det omfamnar alla

som tar emot.

Men om en intelligent människa använder sin bildning till att håna enkla människor som tror på Löftet och ständigt säger den Uppståndnes namn och kanske uppmanar dem: "Du ska studera och bilda dig lite!" så är han eller hon helt enkelt en demon som förhindrar sanningen. Sanningen gör oss fria, som Jesus säger, men den sortens uppmaningar stänger in oss. Att försöka ge oss känslan av mindrevärde är något ont. Så gör en fiende till medkänsla och upplysning. Inte bara saknar en sådan person tillit till den helige Andes kraft utan förvirrar dessutom andra människor. En sådan lärd person borde sörja djupt över att själv inte vara i harmoni med Frälsarens ursprungliga löfte.

En del människor kritiserar mig för att utnyttja nåden, synda på nåden. Jag är inte rädd för att handla fel, därför att jag litar på Kristi löfte och dess kraft att rädda onda människor. Men just detta har vissa präster sagt, är i själva verket att falskeligen utnyttja nåden. Och det är synd, menar man.

Denna åsikt tror jag visar en avsaknad av full tillit till Andens kraft och Kristi löfte. Jag kan inte förstå det på annat sätt. Många i våra kyrkor, både präster och förmsamlingsfolk, har detta bristande förtroende för Frälsaren, jag vet det för jag har sett det många gånger. De har även en bristande förståelse av hur bönen fungerar när vi ber ständigt. De tror att en kort stund då och då är nog och en del kanske inte ber alls när de inte gör det tillsammans med andra. En kollega bekände att han nästan aldrig ber när han är ensam, han kommer sig inte för. Hur ska man då kunna känna Gud? Men Frälsarens löfte och den ständiga

bönen sitter ihop. Jag tror att Jesus menade denna ständiga bön i glad tacksamhet när han sa sina sista ord till lärjungarna innan Getsemane i Joh. 17:3. Han säger att det eviga livet, alltså paradiset, är att känna Honom. Att känna honom är att ständigt be i tacksamt förtroende för löftet om det eviga livet. Åtminstone kan jag inte förstå det på annat sätt.

Goda tankar och känslor uppstår. Vi vet inte varför. Endast på grund av tidigare skeenden, som buddhister tror? Och som min familj hemma i Kina tror. Kanske. Men vi vet inte. Jesus säger ifrån här. Vi ska inte vara för snabba med att förklara ont med tidigare onda skeenden. Men vi vet att vi kan lita på Frälsaren och lovsjunga Hans löfte och då spelar onda och goda handlingar ingen roll längre. Vi väljer goda när vi kan. Så enkelt är det. När vi ber ständigt dagarna igenom är det som St Patrick skrev: Kristus framför mig, Kristus bakom mig, Kristus på alla sidor. Sömn, vakenhet och bön är nästan detsamma. Allt annat kommer utanför och blir extra. Då känner vi Gud. Inte nödvändigtvis när vi pratar om Honom eller ännu mindre när vi utför religiösa handlingar utan bön.

En av de gåvor Jesus ger oss är frihet i sanningen. Det betyder att vi inte lyder någon annan än Gud och är försiktiga med att lyda mänskliga auktoriteter. Många har lytt kristna kyrkor och döda tusentals människor under historiens gång. Många dödar i Guds namn varje dag på vår jord. Låt detta bli en läxa för oss. Gud ger oss frihet att inte lyda någon. När vi är fria att undvika ondska och skada, är det den helige Ande som hjälper oss.

Det är alltså inte är vår egen godhet som får en belöning genom att födas i paradiset som

många kristna felaktigt har tänkt. Det är endast Gud som är god. Vi tänker falskt om vi tror om oss själva att vi är goda och värda en belöning efter döden. Samma misstag gör vi om vi tror att vår egen ondska hindrar oss från födsel i himmelriket. Då inser vi inte det faktum att endast den ofattbara förmågan i Kristi löfte kan rädda oss. En del unga kristna i evangeliska rörelser har frågat mig: Är du frälst? De tycks ha lärt sig att präster i Svenska kyrkan inte är det. Jag svara alltid: Ja, jag är frälst och säker på att jag föds i paradiset och därför ber jag ständigt. Hur är det med dig? Ber du ständigt? Oftast blir de osäkra. Det visar sig att de kanske varken ber eller är säkra på paradislöftet från Frälsaren. Däremot har de haft en andlig och emotionell upplevelse och det kallar de frälsning. Men i själva verket är frälsning något mycket större och ger oss lusten att ständigt sjunga Hans namn. Vi är, som en granne till oss uppe i Norrbotten brukar säga "Om detta int är paradiset så är vi nokk i förstugan!" Och han betonar förstugan som ordet förvånad. Det låter så fint när han säger så. Han är troende på riktigt.

Paulus frågar sig: Ska vi då synda? Eftersom Kristus redan räddat oss onda människor till ett liv i paradiset, kan vi ju fritt begå onda handlingar. Men det är som att svälja gift bara därför att det finns medicin för det! I själva verket blir vi bara besvikna om vi försöker synda i medvetande om Frälsarens löfte. Ingenting hindrar Anden kraft, men varför skulle vi synda? Om det ändå sker, och det gör det förstås, är det synden själv som är aktiv, inte Kristus i oss, vårt verkliga liv.

Hur skulle vi kunna räddas genom vår egen förmåga att hålla löften och följa religiösa regler? Sanningen är att när så eländiga

<p>varelser som vi möter tanken på Kristi löfte till rövaren på korset och inser att det är riktat till oss, så försöker vi alltid glädjas åt detta löfte för vår egen räddning och så ber vi ständigt tacksamt. Men inte desto mindre gör vi onda handlingar. Varför? Kanske som mina släktingar i Kina säger, endast genom att vi disponeras till dem genom tidigare skeenden. Eller som Paulus säger, det är inte vi, det är synden.</p> <p>I vilket fall kan vi inte rädda oss genom förmåga. Tänk på de nya glada postulanterna och novserna i klostren, som just nu ökar dramatiskt, vilket är något att glädjas åt. Men hur många av dessa tror inte sig förmögna att förändra sig själva? Bitterligen kommer de att få inse hur mycket de behöver Jesus dagligen och stundligen. Och det är rätt väg. Evagrius, den antike kyrkofadern, skriver ofta i sina brev till vänner, att det väsentliga är att se hur djävulens mönster ser ut i oss, för i bönen är det alltid det vi möter. Detta är ingen pessimism utan en realism inför den ständiga bönen verklighet.</p> <p>Det är faktiskt extremt svårt att eliminera våra blinda lidelser och passioner, att ta bort de syndiga handlingarna ur detta liv i en jordisk kropp. Endast Kristi blod kan göra det !</p> <p>Det spelar ingen roll att vi saknar visdom och inte är starka nog att undvika synd och följa religiösa löften eller föresatser som ni kanske kommer fram till här på konfirmationslägret. Om vi går ombord på Andens fartyg kommer dock även sådana som vi att ta sig över lidandets ocean, hemsk som den är i sina cykler av ständiga återfall i tokiga handlingar, dag efter dag. Jesu blod renar oss utan att vi kan göra något åt det ! Så var glada mitt i eländet och sjung Hans namn !</p>	<p>Så snart vi når det himmelska landets stränder skingras de många mörka molnen som våra lidelser skapat och vi ser alla ting som de verkligen är i visdomens strålände ljus. Det är det ljus Jesus talar om när han säger att vår hela kropp ska vara fylld av ljus genom att ögat är fullt av ljus. När Han själv får vara våra ögon sker detta. Halleluja !</p> <p>I det ögonblicket förenas vi med Andens fria ljus utan hinder; vi strålar detta ljus över alla levande varelser i hela universum. Folk runt omkring oss kan inte låta bli att påverkas. Vi behöver inte säga mycket. Ljuset sköter sig själv. Vi själva endast vilar i Hans närvaro. Och det är först då vi kan tala om att vi är upplysta, inte förr. Detta är det eviga livet, att känna Gud.</p> <p>Strålar de som hävdar att de är upplysta med upplysningens ljus i denna jordiska kropp de har? Dessa självutnämnda eller kyrkovigda herdar? Knappast. Har de alla tecken på att Kristus lever i dem? Knappast. Kan de lära ut sanningen och rädda alla levande varelser som den uppståndne? Nej. Det är så vi ser om en person är upplyst i detta liv, om ödmjukhetens och enkelhetens ande finns där.</p> <p>I den stund när tilliten till helig Ande finns i oss som en stabil diamant, börjar den lysa inom oss och vi omfamnas av Kristi ocean av medkänsla och ljus och vi slipper lidandet för alltid. Som Joh 17:3 säger är evigt liv att känna Honom.</p> <p>Denna innebär att vi omhändertats för att aldrig överges igen. Observera detta -- omhändertats. Inte att vi gör något särskilt. Inte att vi är goda. Inte att vi är andligt ivriga. Som vi är omhändertats vi av medkänslans ljus i Kristus. I samma stund får vi en aboslut tillit till Hans löfte i våra hjärtan.</p>	<p>Därefter irrar vi inte längre i de ändlösa köttets kretsgångar. Vi slipper lidandet för alltid. Vi får inte blanda ihop detta med en upplysning av egen andlig eller intellektuell kraft. Vi överlåter oss till det ursprungliga löftet i detta liv och får ljus för evigt.</p> <p>Somliga hävdar att en person som utövar bön dessutom måste bikta sig och ångra sig och förändra sig i sitt hjärta. Så snart hon eller han varit arg eller gjort något otillåtet sexuellt eller grälat med någon kan inte be med rent hjärta, säger man. Detta är att inte förstå Kristi löfte och himmelska ljus inom oss.</p> <p>En person som helhjärtat säger Kristi namn har redan förändrat sitt hjärta en gång för alla, oavsett alla vanesynder som uppträder. Det är endast synden som härjar, inte vi själva. När en människa har insett betydelsen av det ursprungliga löftet från den Andre, inser hon också att en vanlig syndig person aldrig kan nå det rena landet i Gud. Vid denna upptäckt kastar hon av sig det gamla tänkesättet om självförbättring och överlämnar sig helt till det ursprungliga Kristi löfte. Då lever vi i full tillit till det. Detta är en transplantation av det nya hjärtat, utförd av den Store Läkaren en gång för alla.</p> <p>Om vi måste renas i hjärtat av en biktfader varje gång vi gjort något dumt för att en gång få tillgång till det himmelska riket, skulle vi behöva genomgå en hjärtats rening om och om igen, natt och dag igenom. Detta vore att förlöjligen Andens medkänsla som omfattar oss en gång för alla och inte sviker någon.</p> <p>Vårt liv kan ta slut mellan en inandning och en utandning. Om vi dör utan att ha genomgått en nödvändig förändring i hjärtat eller utan att ha tänkt goda tankar det sista vi gjorde - vad händer då?</p>
---	--	--

Vissa menar att de litar på Frälsarens löfte men tänker ändå att det gäller huvudsakligen goda människor, fastän löftet i princip ska gälla alla, även onda. På det sättet betvivlar de löftets kraft och litar inte egentligen på Gud.

Men när verklig tillit slår rot i vårt hjärta skänker oss Kristus födsel i det himmelska riket med Honom. Vi måste ge upp all egen kraft, all ansträngning för denna födsel. Vi kan endast bli uppblåsta av alla sådana ansträngningar, hur fromma och självutgivande de verkar utåt.

Även om vi ständigt begår synder så kommer vårt hjärta på ett naturligt sätt att växa i ödmjukhet och vishet, i tålmod och tillit inför det Ursprungliga löfte Jesus själv är för oss. Vi ska inte ägna oss åt smarta tankar på hur vi ska nå det rena himmelska landet. Istället bör vi ständigt be Hans namn vad som än händer, och påminna oss om Andens oändligt djupa medkänsla. Vi kan minnas alla de fäder och kontemplativa som gått före oss i historien med varm tacksamhet och vördnad. tänk bara på alla som talar till oss i skriften Filokalia ! Då märker vi att det faller sig naturligt för oss att göra som de, ständigt säga Jesu Kristi namn utan all strävan. Det är helt enkelt den helig Ande som säger ber åt oss.

Ändå har jag hört talas om folk som säger att det naturliga och spontana betyder något syndigt och regellöst. Det är sorgligt. Men de lagiska kommer alltid att finnas bland oss. Det är trist att folk som kallar sig kristna kan hävda förbättringsreligionen ännu idag. Hur läser de Paulus och de andra apostoliska breven?

De som inte har någon tillit till friheten i Kristus och som betvivlar det ursprungliga löftet om allas födelse i det himmelska

landet, behöver vi inte lyssna på eller tillrättvisa. De kommer att få upplysning i det rena landet, omsider.

Somliga hävdar i samma falska anda att storleken på en persons offer i livet, avgör huruvida man kommer att bli frälst. Detta påstående lämnar mig stum. Det är ren nonsens.

Till att börja med - hur kan en frälst vara större eller mindre? När storleken på en kyrkofader beskrivs så är det för att hänvisa till hans ödmjukhet, ingenting annat. En som som i enkel tillit ser alla ting som de är, befinner sig bortom alla kategorier som stor eller liten. Hon eller han har varken form, längd eller bredd, fyrkantig eller rund, saknar kvaliteter som blå, gul, röd, vit eller svart - inga färger. Det är bara Kristi ljus där.

Vi kan naturligtvis säga att de som ger sitt liv för religiöst arbete med fattiga och nödställda ger uttryck för den stora dygden generositet. Men det är poänglöst att ge allt om vi samtidigt saknar tillit och tro. Om vi istället överlämnar oss förtroendefullt till den Andra Kraften så spelar det ingen roll att vi kanske inte offerar ens ett pappersark. Vi följer helt Amidas löfte i alla fall.

Det verkar som vissa bara av egen girighet använder sig av Jesu missionsbefallning för att skrämma andra till generösa arbetsinsatser och gåvor.

Alla de problem jag diskuterat har uppstått genom skillnader i förståelsen av tron. Dessa skillnader började redan under den tid då Paulus rester runt i Grekland och skapade hemförsamlingar. Men vår tro överlever det mesta, till och med ateismen under första delen av 1900-talet.

Väldigt få av de som mötte Paulus hade samma tro som sin lärare. Detta ledde till en ständig diskussion inom den tidiga kyrkan. Men vad gäller min tro är den att jag kommer att födas i det rena himmelska landet genom Jesu Kristi löfte. I detta skiljer sig inte min tro från den tidiga kristna tron. Tron är densamma.

Min tro är en gåva från Jesus, jag bad honom om den. Paulus hade en tro som också var en gåva från Honom. På detta sätt är det fråga om samma tro. De som har en annan tro än denna som ges av Honom kommer inte att lita på födelse i himmelriket.

Trots att mina ord måste verka fulla av repetitioner så har jag ändå skrivit ner dem åt er alla här på lägret och även andra som vill läsa dem. Jag lyssnar dagligen till de frågor som ställs runt omkring mig av er och jag kan säga vad min pater lärde mig då jag blev kristen i Kina. Men jag är nog rädd att mycket förvirring ändå kommer att uppstå när olika människor läser det jag skrivit.”

När Martin åker hem från det avslutade lägret en vecka senare har han just läst genom Jonis lilla skrift och blivit starkt imponerad av den. Joni hade gått med på att sända ett ex till biskopen och Martin funderade med behag på vad han skulle säga - om han skulle säga något.

När han kommer hem till prästgården ser han fru Olsson kliva ur sin bil och gå honom till mötes. De pratar en stund om väder och vind. Men sedan kommer fru Olssons ärende.

- Jo Martin, jag undrar när den där afrikanske pastor kommer tillbaka.

<p>Martin ser roat på den gamla bondmoran. Han minns inte att hon visat entusiasm tidigare för någon gästpredikant. Hon brukar sitta stilla och sömning och följa med i gudstjänsterna.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Både jag och anda saknar hans budskap. Det var så uppfriskande. De dagarna lever jag på än, då den lille mannen från svartaste Afrika var här. - Det gläder mig verkligen. Nej vi har inte planerat något nytt besök ännu. Men Birgitta har närmare kontakt med honom via mailen. Du borde prata med henne. Hon kan säkert vilja ha någon grupp med Olusolas budskap i centrum. Det vore kanske något sålänge? <p>Fru Olsson plirar glatt på Martin.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Ja men absolut ! Du förstår Martin, just detta att vi redan har en andlig kropp, en ljuskropp, och att tro egentligen bara är att ta till sig detta och tänka på sig själv som denna ande, det är det som betyder så mycket för mig nu för tiden. Det var något helt annat, om du ursäktar, än det vanliga kristna pratet. - Ja jag förstår vad du menar och jag tycker själv att det är så djupgående och välgörande att tänka så. - Ja men jag är inte så djup, vet du vad. Men det är enkelt för mig att helt enkelt veta hur det står till med mig. Jag är inte den här gamla kroppen utan en lysande ande. Det passar mig så fint. <p>Hon såg gladare ut än Martin minns henne från alla symöten och gudstjänster. De skiljs åt och Martin tar upp saken med Birgitta samma eftermiddag. Hon tycker det är en bra idé, hon ringer Elizabeth och Ragnar och fru</p>	<p>Olsson som har några vänner och snart är de en grupp som möts på tisdagskvällar i församlingshemmet. Martin är med och även diakonen Matti. Men även flera okända ansikten.</p> <p>Birgitta inleder.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Välkomna alla goda vänner. Det är Märta Olsson här som tagit initiativet till denna samtalsgrupp som vi betitlat Olusola-gruppen med tanke på att vi lite grann ska ha hans budskap eller sätt att se på den kristna tron i centrum. Jag vet inte hur vi ska lägga upp våra kvällar. Ni får komma med förslag. Vi kan väl i alla fall börja med att vi säger lite om vad vi tycker är värdefullt i det vi uppfattat av vad pastor Trevor sagt. Som vi minns i alla fall. Märta, kan du inte säga något. <p>Märta Olsson ler mot alla och ser glad ut.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Ja jag är inte lärd eller kunnig så jag känner mig nog lite enkel här bland er utbildade människor. Men jag kan väl säga så här, att ända sen han var här har jag varit glad över vad Gud givit mig som mig själv. Inte kanske just det som händer i livet, även om det också är Guds försyn, utan mer vem jag är. Att jag får tänka på mig själv som en ren och hel andlig varelse. Det är det fina för mig. - Jag heter Johannes Ståhle, säger en ung man och ser runt på alla. Jag hörde genom en släkting om Olusola när han var här för en tid sedan. Det jag fastnade för är att vi redan är uppståndna. Jag är baptist och vi har aldrig sagt något sådant i vår kyrka, så vitt jag vet. - Berätta hur du tänker där, säger Birgitta. 	<ul style="list-style-type: none"> - Ja vi är i denna stund uppståndna och behöver inte vänta på ålderdom eller sjukdom och död och sedan eventuellt något sorts mellantillstånd och slutligen den nya himlen och den nya jorden som NT talar om i sista boken. Och jag tänker att denna sista bok i NT och allt som Jesus talar om är att vi redan är uppståndna. - Men lever vi inte i en sinnlig verklighet just nu? säger Elizabeth och tittar på Johannes Ståhl. Det är väl svårt att komma ifrån? - Jo det ter sig sinnligt. Men är det så? Jag tror Olusola har rätt i att det inte är sant. Vi kan alla här betvivla det eller hur? Vi måste inte tro på sinnenas vittnesbörd. Jag tänker att det inte är sant och istället är vi genom Jesus redan uppståndna med Honom och vi är redan hos Fadern i himlen. - Men är du kvar här ändå? undrar Birgitta. - Nej jag är inte kvar här. Jag kan animera en illusion av att jag är här och uppfattar allt sinnligt och mänskligt. Men då gör jag mig till. I sanning är det som Olusola säger och som NT säger, att jag är uppstånden med Kristus. <p>Fru Olsson ser med ett stort leende på den unge mannen med lite skägg och glasögon. Johannes fortsätter:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Ibland verkar livet fordra att jag animerar den här illusionen och låtsas vara någon. Det är inte svårt, vi har ju tränat sedan barnsben allihop. Inte sant? - Men det är ju med den illusionen vi söker Gud och även hittar sådana budskap som Olusolas? säger Martin och ser på Johannes.

<p>- Nej du finner inte Gud genom illusionen utan trots den, svarar Johannes. Och det är Jesus som hittar dig, inte du som hittar honom, menar jag.</p> <p>Martin tittar lite oförstående runt omkring sig, som för att finna stöd i gruppen. Birgitta säger:</p> <p>- Fortsätt Joahannes, det du säger är intressant.</p> <p>- Jag menar att Jesus söker upp var och en av oss och ger oss insikt om sig själv så att vi inser att vi redan är uppståndna med honom. Och vi är inte kvar här, hur mycket vi än försöker animera den illusionen. Vi lyckas ju heller aldrig riktigt bra med det för vi känner att det inte är sant. Det är alltid tveksamt det vi gör och vi erkänner många av oss att vi är förvirrade.</p> <p>- Du är inte här alltså, säger Elizabeth. Jag hör dig prata här men du är inte här?</p> <p>- Det stämmer. Och inte du heller. Så radikalt är faktiskt evangeliet, har jag insett. Vi är uppståndna med Jesus Kristus, vare sig vi tror det eller inte. Det hänger inte på vår tro att denna otroliga uppståndelse skett och att vi har en andlig identitet hos Gud just nu. Det är Gud i Jesus och genom Jesus som åstadkommer detta. Inte vi. Vi åstadkommer egentligen endast en illusion som vi kallar världen.</p> <p>En äldre man höjer sin röst och ser på Johannes. Martin känner igen honom från sporadiska besök på högmässan men vet inte hans namn.</p> <p>- Men vad gör vi med det här livet så länge då? Ska vi gå omkring som zombies? Vi är ju inte här? Och vad händer med all kärlek</p>	<p>till nästan? Spelar den ingen roll?</p> <p>Johannes skrattar men svarar inte och Birgitta skjuter in:</p> <p>- Jag tänker att det Johannes säger betyder att vi har vårt hjärta i det himmelska men fungerar här där vi är desto bättre just för det. Jag märker själv i min vardag på sjukhuset att jag njuter mer och fungerar på ett lugnt och effektivt sätt just genom att jag faktiskt inte är här längre utan är uppstånden med Jesus Kristus. Så tänker jag faktiskt. Jag är uppstånden med honom som Paulus säger.</p> <p>- Just så, säger Johannes och ler. Och det ligger mer i detta som Paulus säger. Fadern gör under dessa dagar ! Just nu pågår det. Han öppnar ögonen för oss som är blinda, han öppnar öronen på oss som är döva. Han ropar i mörkret just nu. Men otaliga själar går förlorade som varken hör eller ser. De förlorar sig genom att de tror att de är här, på vördande avstånd från Gud. De kan säga att de lever här och nu, det som ju är så populärt att säga idag.</p> <p>- Lev i nuet ! säger Martin och ler mot alla. Ingen ler tillbaka.</p> <p>Den äldre mannen harklar sig och säger:</p> <p>- Men jag vill återkomma till frågan om vad vi ska göra här i livet om vi i verkligheten inte är här? Ska vi gå omkring som visserligen effektiva men ändå zombies, som jag frågade förut? Om jag i verkligheten är uppstånden med Herren Jesus, vilket är en trevlig tanke, redan innan det skett, borde jag ju längta härifrån.</p> <p>- Ja Paulus gjorde ju det enligt vad han säger på något ställe, svarar Johannes. En god vän jag</p>	<p>har brukar säga att vi måste ha ett ben i himlen och ett på jorden. Själv tänker jag nog att min uppgift på jorden är att leva i vetskapen om min uppståndelse och låta dagen komma som den kommer.</p> <p>- Är du gift och har familj? frågar Birgitta.</p> <p>- Nej jag har inte hunnit dit. Jag har ansökt om novitiat i en katolsk kommunitet i Portugal. Jag tror att jag behöver leva mer ordnat i bön och tystnad med den här kunskapen. Jag vet inte alls om det kommer att fungera bra. Men jag vill ta reda på det.</p> <p>- Vet du hur pastor Olusola ser på klosterväsen och på livet som munk? undrar Martin.</p> <p>- Ja jag har hört via min kusin att han anser det helt onödigt. Jag förstår det, för vi är alla uppståndna oavsett hur vi lever. Men jag tänker att det är en praktisk form som kan passa för mig. Men jag kan ha fel där.</p> <p>- Tycker du ska pröva, säger Martin. Jag tror Olusola menar att vi kan leva sanningen var som helst, inte att det är fel med klosterliv i sig.</p> <p>- Så hur menar du alltså att vi ska leva som kristna i det här livet där vi egentligen inte hör hemma? frågar den äldre mannen igen.</p> <p>- Jag tror vi ska följa Jesus, höra hans ord bland de vi lever tillsammans med. Hjälpa andra, sprida sanningen så gott det går. Men sanningen är att vi inte längre är människor utan andliga varelser. Om vi tar denna sanning på allvar har vi lämnat jorden och den värld vi tror finns här.</p>

Mötet upplöses och Martin pratar med Ståhle en stund och får han epostadress. Han lovar honom att meddela nästa Olusola-träff.

Sedan måste Martin sitta och prata med Birgitta en stund när de kommer hem. För båda var det en överraskning med den unge Johannes Ståhle. De har båda sett honom på de ekumeniska gudstjänsterna, vill de minnas, där också Baptistkyrkan i staden varit inbjudna, särskilt pastorn Sven-Erik som de känner rätt väl. De har barn i samma klass.

- Jag ska fråga Sven-Erik till veckan, säger Birgitta.

Och det gör hon. Hon får veta av Sven-Erik att Ståhle är en omtyckt och duktig ungdomspastor i baptistförsamlingen men att han på sistone börjat söka sig vidare till andra denominationer. Han går ofta i katolska mässan i ett kapell utanför staden och har även besökt det finska Nya Valamo för retreat. Sven-Erik vet dock inte riktigt vad som lockar honom dit.

Birgitta mailar till Johannes Ståhle och ger honom Nikanors epost som Johannes tackar hjärtligt för i ett snabbt svar.

Martin går till högmässan för att lyssna på Joni nästföljande söndag. De ska planera konfirmationläger efteråt. Joni står framför de tjugo äldre besökarna och predikar bestämt men glatt.

- Att ständigt sjunga Hans namn i största förtroende för vad Han är i oss. Detta är den grundläggande uppfyllelsen av Vägen, den som leder till det

rena himmelska landet. Läser vi alla texter i NT på detta enkla sätt och alltid går tillbaka till Jesu egna undervisning, så som vi ser åtminstone väsentliga rester av den i evangelierna, kan vi förstå denna väg som "perfekt", vilket var vad både Jesus och Paulus kallade den.

- Vägen är också vår hemmahörighet. Många missförstår Jesu tal om att han ingenstans har att vila sitt huvud här i världen. Det är en referens till den omkringvandrande läraren, såsom alla grekiska filosofer känner till den. Galileen var starkt grekiskt påverkat och i denna miljö rör sig Jesus. Men i tilliten till Faderns närvaro och löfte kan vi vila mitt i steget så att säga.

- Faderns omfamnande av oss är också vår "tillflykt." Vi kommer utan Gud att förr eller senare vara uttråkade i en dynamik som omfattar allt vi gör. Som en kartusianmunk uttryckte det: Om vi inte lever med Gud, varför då leva över huvud taget? Och erfarenhet visar våra liv utan Gud, dåtid, nutid och framtid. I sägandet av Faderns namn blir vi omorienterade, får en ny dynamik. Vi blir inbjudna till stor medkänsla, den som Fadern ständigt visar sig som i oss.

- Den rena himmelska stigen leder in i framtiden mot ett liv efter detta. Men Jesus säger också: "Det är på frukterna man känner igen trädet." Varför? Eftersom denna insikt om Löftet sker helt och hållet genom Faderns kärlek och medkänsla. Den egna

kraften kan plantera församlingar, starta missioner, producera omfattande teologiska insatser. Men Inte perfekt upplysning, det som Jesus talade om när han sa att vi ska vara perfekta som Gud är perfekt."

Martin lyssnar och vid orden av att vara perfekt som Gud är perfekt, kan han inte låta bli att tänka på den unge Johannes Ståhle. Det vore synd om den mannen försvinner in i tystnaden i ett kloster i Portugal.

Några månader går då Johannes befinner sig i Portugal och när han dyker upp på en Olusola-träff blir han hjärtligt välkomnad av alla. Han har snaggat huvud och längre skägg, men är lika glad som vanligt. Efter träffen bjuder Birgitta in honom i köket i prästgården.

- Johannes, du måste berätta om tiden i klostret. Ska du återvända eller fick du nog?

- Jag vet faktiskt inte. Jag såg ju hur olikt Olusola de tänker. För många är bönenes liv ett intimt liv med Gud men fortfarande under illusionen av att vi är på avstånd från Gud och måste närma oss via bön och liturgi. Det som Herren har låtit oss se är ju mycket mer radikalt än så, kan jag känna.

<p>- Hur då, undrar Birgitta? Hur då mycket mer radikalt än så? Jag trodde kartusianerna var det mest radikala inom klostervärlden?</p> <p>- Jo de är raka och enkla i sin bönetillvaro och sin tystnad. Det gillade jag verkligen. Jag kan mycket väl hamna där igen. Men något saknas.</p> <p>- Vad? säger Martin och ler intresserat.</p> <p>- Jo, jag tänker på att omfattningen av den gudstjänst som Herren har låtit oss få genom apostlarna, särskilt Paulus, är att fungera som bevis på en sann och perfekt himmelsk närvaro här och nu, så att vi tänker på oss själva som uppståndna.</p> <p>- Men gör inte kartusianerna det?</p> <p>- Nej jag tror inte det. De ser att Gud förför dem med sin närvaro och de svarar på det på ett underbart sätt. Tystnad och bön är ett sådant svar. Men den gudomliga sanningen som demonstrerades i uppståndelsen är något för alla människor i alla olika situationer i livet, inte bara klosterlivet.</p> <p>- Alltså lekmanidealet? säger Martin. Men Johannes skakar på huvudet.</p>	<p>- Nej inte så tror jag. Varken lekman eller präst eller något annat. Bara människa som ser att hon är uppstånden med Kristus, sitter med honom på Faderns högra sida, så att säga. Och lever med denna insikt som också är en stark känsla, en livskänsla som slår allt annat. Den autentiska himmelska modellen, som egentligen hela Bibeln skildrar, är att allt ingår i Guds avkomma, som är du och jag och alla i Jesus Kristus. Det är nog tycker jag med att påpeka att det är i presens, som vi lever i Anden och inte enligt något yttre liturgisk form eller religiös identitet. Det liturgiska är endast mänskligt härledda roller eller etiketter - till exempel kartusianbroder som stiger upp vid midnatt och sjunger morgonens tideböner. För övrigt en praxis som jag älskade. Man sover en stund mellan åtta och midnatt, sen får man ägna sig åt Gud, helt ljuvligt, måste jag säga.</p> <p>- Jag tycker mig nästan höra Trevor Olusola nu, skrattar Birgitta. Det är så intressant att du har dykt upp Johannes. Mitt tips är att du inte väljer att gömma dig i klostret i Portugal.</p> <p>Johannes nickar leende och tar en bulle bland de nybakade på fatet. Han ser lugnare ut än tidigare och klostervistelsen har gjort honom gott. Han säger:</p> <p>- Om vi har en uppenbarelse av Kristus såsom Paulus visar, kommer vi att förstå att Han helt enkelt är LEVANDE -- Han kommer till uttryck i varje</p>	<p>levande form som han har valt att vara levande genom.</p> <p>- Eftersom alla skapelser är hans och hans njutning, fyller Martin i och skrattar.</p> <p>- Precis som Uppenbarelseboken 4:11 säger, svarar Johannes. Den goda nyheten från himlen som kallas "evangelium" syftar endast till att väcka människor till verkligheten i denna stund. Vi hör hemma i denna perfekta himmelska modell varje minut vi lever. Och vi kommer att förbli evigt delaktiga i det gudomliga.</p> <p>- Kan du använda Bibeln till denna uppenbarelse, tycker du? I alla stycken? Eller är det främst de paulinska breven?</p> <p>- Vi kan avkoda det mesta i Bibeln och se vår himmelska identitet i de olika berättelserna och visionerna, menar jag. Vissa texter är förstås tydligare än andra. T ex Andens möte med Daniel. Vi ser en man av himlen och vi får höra vad Gud försökte förmedla till oss genom detta möte. Det är så vi ska se alla möten med Gud -- det är riktat direkt till oss själva. Endast genom Guds Ande kan vi verkligen förstå djupet av Guds olika möten med människorna i Bibeln och växa i trons medvetande om de obegränsade andliga välsignelser som är tillgängliga för oss här och idag. En del måste förtydligas, så att vi upptäcker Herrens ljus i det som sker.</p>

- Jag tycker det är ett underbart sätt att se Bibeln -- inte som en lång tradition av olika berättelser ur den hebreiska kulturen utan som ett kärleksbrev till oss människor i alla kulturer. Visst är det så du menar? Birgitta ser på Johannes med ett frågande uttryck.

- Ja jag tror att vi överallt i Bibeln hittar bekräftelser på en rånågsidig och outgrundlig visdom. Och en konsekvens i Guds ord, många hundra år innan aposteln Johannes hade sitt möte med det himmelska Alfa och Omega. Profeten Daniel, för att ta ett exempel, hade sett detta och gav uttryck för det i sin skrift. Uppenbarelsen Johannes fick heter på grekiska egentligen "uppenbarelse av Jesus", och är en bok full av symboler som pekar på uppenbarelsen av det osynliga och omutliga i Guds Son, som gäller från evighet till evighet.

- Men skulle Daniel och Johannes se samma sak menar du? Martin ser förvånad ut.

- Ja jag tror det. Den levande gudomliga verkligheten är det som Jesus är. Han är det levande tempel som vi själva är i vår innersta identitet. Du kan omöjligt förstå att Daniel hade samma uppenbarelse, om dina ögon är ute efter Jesu fysiska person. Varje människa har att växa andligt och vakna upp till den verklighet som han eller hon verkligen är.

- Precis som Olusola tar du alltihop så direkt och existentiell, så att säga. Martin skakar glatt på huvudet.

- Jo. Men tänk efter. Du och jag är inte det vi finner genom släktforskning som refererar till den naturliga födseln av en jordisk moder, till namn och datum för födsel och död. Om du tror att du har någon synlig form med ett jordiskt namn då tror du bara på skapade idoler, inbillningar i ditt sinne, som inte på något sätt ger dig det liv som du är. Det är vad Bibeln säger till oss på många olika sätt och genom många olika berättelser.

- Ja jag ska villigt erkänna att jag inte kan läsa de bibliska skrifterna så fritt som du gör. Jag tycker de alla har en speciell kontext som ofta är väldigt avlägsen för oss idag. Jag är nog rätt låst, skrattar Martin. Jag har nog dessutom aldrig använt mig av Daniels bok i någon predikan.

- Vid tiden för Daniels levnad, var hans födelseland, Israel, som skulle vara en symbol för perfektion och glädje över alla folk på jorden, i spillror och dess invånare utspridda bland folken. Det är ju kontexten, som du säger. Att se ödeläggelsen av Israels land ledde Daniel till att han försökte i bön och åkallan förstå sin situation. Han försökte fråga Gud om meningen med och slutet på splittringen. Han försökte förstå hur och när Israel skulle återställas tillbaka till det land profeterna hade siat om -- vilket för mig är symbol för att

upptäcka vår egen verkliga identitet, det levande Guds tempel, som vi är. Daniel visste att Israel hade misslyckats i uppfyllandet av lagen. Den kan helt enkelt inte uppfyllas annat än genom Jesus som är vår egen gudomliga natur. Israel hade underlåtit att ägna någon uppmärksamhet åt de många profeter som skickas till dem för att varna dem för det världsliga livets konsekvenser, de förestående straffen. Detta är kontexten för Daniels möte med Herren.

- Så du menar att alla dessa berättelser egentligen handlar om vår egen inre himmelska identitet? säger Birgitta.

- Vad annars kan det handla om? svarar Johannes. Bibliska berättelser är ibland, tycks det, rent historiska, men i bakgrunden ligger hela tiden vår egen verklighet. Ta en bit ur Jeremia, t ex, något som säkert Daniel hade läst eller hört:

- "Jag har gång på gång talat till er, men ni har inte velat höra. Herren har gång på gång sänt till er alla sina tjänare profeterna, men ni har inte lyssnat eller vänt örat till för att höra, när de sade: "Vänd om, var och en från sin onda väg och sina onda gärningar, så skall ni för all framtid få bo kvar i det land som Herren har givit åt er och era fäder."

- Där betyder "det land som Herren har givit åt er" inte bara en geografisk remsa land vid östra

- kusten vid Medelhavet utan vår egen verkliga natur, som naturligtvis också är social, politisk, ekonomisk osv i sina konsekvenser då vi alla lever tillsammans i det medvetandet. Då blir det ett efterlängtat jordiskt land. Men det har inte skett hittills på jorden därför att vi måste först upptäcka vår himmelska natur. Först därefter kan något yttre gestaltande ske.
- Och detsamma gäller förstås när profeterna ständigt varna för polyteism? säger Martin.
- Jo men visst. Att "ha andra gudar" behöver inte förstås endast som etnisk ordning, att en Israel rätteligen ska dyrka den israeliske guden Jahve. Det betyder för mig den rätta guden för alla, det vill säga den himmelska identiteten hos mig själv som Guds barn. Oftast som Guds förlorade barn, såsom Jesus berättar i liknelsen om den förlorade sonen.
- På det sättet löser vi också problemet med att Gud är arg och hämndslysten. Det är ett uttryck för att vårt liv blir fel med en avlägsen gud, med en felaktig syn på oss själva. Eller hur? säger Birgitta
- Ja så är det när Jeremia skriver: "Följ inte andra gudar, så att ni tjänar och tillber dem och väck inte min vrede genom era händers verk. Då skall jag inte heller låta olycka drabba er." Men ni har inte lyssnat till mig, säger Herren, utan väckt min vrede genom era händers verk till er egen olycka.

- Egen olycka. Precis, säger Martin.
- Det handlar ofta om att lyssna eller inte lyssna, säger Johannes. Det är ju i lyssnandet vi känner att vi är den levande Guds tempel som allt handlar om i Jeremia. Hanvänder den yttre politiska verkligheten för att beskriva den inre:" Därför säger Herren Sebaot så: Eftersom ni inte har lyssnat till mina ord, skall jag kalla på alla folkstammarna i norr, säger Herren, och jag skall sända efter min tjänare Nebukadressar, kungen i Babel. Och jag skall låta dem angripa detta land och dem som bor här, liksom alla hednafolken här omkring. Jag skall förgöra dem och de skall bli till häpnad och åtlöje och evig ödeläggelse. Jag skall bland dem göra slut på rop av fröjd och rop av glädje, på rop för brudgum och rop för brud, på kvarnens buller och lampans ljus."
- Verkligen detaljerad beskrivning, skrattar Martin när Johannes slutar läsa ur Jeremia.
- Ja levande beskrivning. Många undviker GT för att de inte kommer överens med alla dessa kringelkrokar. Men så snart vi ser denna ständiga längtan efter vår egen himmelska verklighet blir läsningen roligare. Vi själva liksom Daniel söker ju ständigt Herrens ansikte, Herrens härliga återkomst, inte bara de historiska judarna. Daniels förväntningar på svaren från Herren ledde honom till en rad visioner. Dessa avslöjar profetiska händelser som påverkar det slutet och sedan restaureringen av Israel. Vissa

- hävdar att återställandet av Israel genomfördes under Serubbabels 526-515 f Kr. Andra hävdar att detta uppfylldes när Israel återställdes till sin egen nation genom den oväntade upplösningen av FN 1948. Många kristna kastar fortfarande sina blickar på Mellanöstern, förväntar sig att något kommer att hända där.
- Inte tror du något sådant? undrar Martin.
- Nej de har helt fel, tror jag. Om du har andliga öron, om du hör och urskiljer vad Anden säger, kommer ingenting att hända i Mellanöstern, och även om något märkligt skulle hända, skulle det inte ha något att göra med någon massiv insamling av Guds folk till deras härliga land. Det härliga landet är vår himmelska identitet.
- Men hur tror du det Himmelska landet ska gestaltas?
- Ett folk som är gudsmedvetna kan väl komma tillbaka i härlighet helt obemärkt av omvärlden? Många glömmar Jesu ord: "Ett ont och trolöst släkte söker tecken... Varje människa måste överge mänskliga profetioroch börja fokusera på den osynlige Guds rike -- här och nu.
- Och profetiorna i GT behöver läsas symboliskt? säger Martin.
- Ja dessa urgamla profetior om återställandet av Israel, är bara skuggor av det eviga arbete som Gud gör i sitt folk idag, just i det nu som nu är. Obegripligt för Daniel och för många andra, var det de såg i sina visioner. De var helt enkelt allegoriska för dem.

- Men Johannes, tror du att det finns en "plan" som är gudomlig? Många vill tänka i sådana termer. Martin ställer sig upp för att ge sig av in till stan. Han har ett möte med diakoner där om en stund.
- Guds plan är såvitt jag kan förstå att återlösa alla levande varelser folk från "nationerna", alltså hela världen, som fallit med Adams överträdelse, för att använda flera allegoriska uttryck. Andens arbete är rörelsen i den planen, dynamiken i den. Detta är den den sanna Guds vilja, att återlösa oss alla ut ur det mänskliga sättet att tänka till det himmelska.
- Men hur kan en människa tänka himmelskt? säger Martin. Vi kan inspireras av profeter och evangelister, men tänker väl fortfarande mänskligt?
- Javisst. Men den inspirationen leder till ett nytt sätt att tänka.
- Hur tänker man då? säger Birgitta.
- Man tänker sig vara en enhet i Kristus, man tänker sig vara Guds avkomma. Inte längre separat från någonting, ett med Guds verklighet. Detta är anledningen till den stora trumpeteten som ska ljuda på den stora dagen, som texterna säger allegoriskt. Den trumpeteten eller trombonen spelar idag, för att väcka de heliga som egentligen är vi alla, och föra oss ut från de separata "nationerna" för att vi ska kunna komma in i Guds eviga rike - det Nya Jerusalem. Där hittar vi den verkliga skönheten och blir den levande Gudens tempel.

Joni skriver ett brev till sina konfirmander som vid återträffen frågade så många frågor kring tron. "Hej min vänner i tron ! Några av er vill veta vad man gör när tvivlen på det rena ladet hos Gud kommersmygande. Varje varelse som fortfarande är nybörjare -- vilket är vi alla tror jag -- på vägen till Förtroende, utsätts ibland för missmod. För många är det en lång resa från denna tåredal av sorg till det obegränsade ljusets land. Vi måste hjälpa varandra. Vi kommer ibland att vara rädda för att aldrig träffa Yeshua vars lärjungar vi villvara, och ibland kan vi till och med sakna verklig längtan efter detta möte. Återfall i tvivel är något vi måste leva med. Yeshua besitter den stora medicinen för vårt missmod, bönen innehåller segrande medel för att återfinna tron. Hos dem som åkallar Namnet med hela sitt hjärta blir resan säkrare. Hos dem som låter världens vindar blåsa oss vart de vill, tar det längre tid. Och tänk på detta som jag nu skriver. Alla önskar säkerligen födas i Guds land. Alla önskar säkerligen lämna för evigt jordelivets olyckliga och ständigt växlande vägar. Tror ni inte det? Bibeln säger uttryckligen att den som tillämpar Kristi frid, praktiserar till vardags och ber ständigt, når födelse i himmelrik. Dessutom åtnjuter hon eller han den ständiga åtanke på detta himmelska land."

Martin läser detta brev flera gånger om. Det är något enkelt och starkt över det och han stämmer träff med Joni på kyrkans café. Hon kommer tillsammans med någon Martin

inte känner igen. De skrattar båda åt Martins förvåning.

- Det här min gode vän, fader Hao säger Joni och Martin skakar hand med honom.

På lite skakig engelska förklarar fader Hao att han är så glad att Joni trivs i stiftet och i församlingen. Han har varit hennes lärare i Kina och även i Rom uner en kortare kurs.

- Fader Hao delar mitt intresse för Amitabha-tron och har lärt mig mycket om den.

De kommer i samspråk och fader Hao visar sig vara beläst i både kinesisk och västerländsk filosofi och som jesuit intresserad av förvimmelser mellan religiösa traditioner. Martin förstår snart att fader Hao ser en historia av samröre och intim förståelse mellan kristendom och Amitabha-buddhism. Martin förstår mer och mer vilken bakgrund Joni har, trots att hon är så ung och inte så beläst. Han frågar fader Hao på engelska:

- I really don't know much about old buddhist history, but from what I have read this big philosopher Nagarjuna had the Amitabha faith? Is that so?
- Yes ! Apparently Nagarjuna, the first philosopher of the Mahayana, the Great Vehicle, founder of the Madhyamika school, or "Middle Way", would have come to know Amitabha at the monastery's university of Nalanda, cradle of the newborn Mahayana, where he had taken up residence. This "Faust of Buddhism" set himself then to reverence and preach him, while working out in detail a metaphysic of the "void". "void" (sunyavada), and

- That is interesting ! Could he have met Christians in Nalanda?
- I am quite sure he did. You know, in his Treatise on the Great Perfect Wisdom (Mahaprajna-paramita-sastra), he said that Amitabha receives into his hand many Bodhisattvas and few hearer monks. His Dasabhumivibhasa-sastra, a dissertation on the Buddha-lands of the ten regions, is more emphatic, though. It is said that Nagarjuna wished to die with his face turned towards the Western Paradise. It was about the end of the second century A.D.
- Ande would you say that the Western Paradise could have the same connotation as The Kingdom of Heaven, as Jesus preached it?
- Certainly. For me it is even a richer emphasis on the purity and the boundless light of compassion in this expression. Jesus would have loved this teaching, I am sure. About two centuries later, Asanga, founder of the Yogacara school, mentions Sukhavati quite in passing in the Mahayana-sutralamkara, or "Ornament of the sutras of the Greater Vehicle". 11 If the tradition issuing from Paramartha is to be believed, Vasubhandu rallied to our Buddha late in life. Whilst in all his prior work the name is not found once, he composed in his old age an Aparimitaryussutropadesa, which commences with this exclamation directed to him: "Blessed One! I take refuge in thee, Tathagata, whose

unobstructed light penetrates the ten directions, and I wish to be born into your Paradise!" And, the author gives his reasons: "Relying on the sutras which I believe to be teaching of the Buddha Sakya, I aspire to a Happy Land; and, because I desire perfect contemplation, absolute purity and the absence of all women, I choose, among the Happy Lands, the land of the Buddha Amitabha." Five kinds of practice in honour of Amitabha are then enumerated: to prostrate before his images; to invoke his name, while extolling his infinite wisdom and light; to form the desire of being born close to him; to meditate on him and his Land; finally to sympathise with those who suffer, and to wish to liberate them by applying one's merits to them. 12 But perhaps it is too much to ask us to believe in the authenticity of the work. 13

Martin får ett mail från fader Hao, Jonis katolska vän och lärare som är på besök och undrar om de kan ta en fika tillsammans. Martin blir glad för han har frågor åt Hua. De möts på hamnkafeet i den lilla staden och efter lite småprat säger Martin på engelska:

-- Hur skulle du definiera tro?

-- Underbar fråga ! Det utmärkande för tro är för mig att den är primär för att låta frälsningen bli medveten för oss. Tro är att vara medveten om frälsning som gåva och en nåd för just mig och just idag. Det är inte kunskap om lära eller dogmer.

--- Och hur leds folk dit? Min församling krymper varje år. Trettio äldre pantertanter är de enda som verkar ha någon tro. Hur kom du till tro?

-- Vi leds av den egna erfarenheten av hur livet är. Liksom för Nagarjuna i Nalanda, som vi talade om senast vi möttes, blev det min erfarenhet att dödlig existens i form av människa är något helt fördärvat.

-- Det låter negativt i europeiska ögon !

-- I kinesiska också ! Men sant -- eller hur? Med hänsyn till detta uppenbara faktum att vi människor inte har någon grund i egen kapacitet för att nå frälsning på egen hand.

-- Men är detta bibliskt?

-- Ja om du läser Bibeln utifrån frågan: kan den dödliga människan ordna frälsning på egen hand? så märker du att det leder fram till Jesus och han löfte om Riket, om paradiset och frälsningen. Det är en väldigt enkel läsning, men den håller.

--- Så nyckeln till till frälsning är enkel tro?

-- Jo Martin, så är det. Men paradoxalt, eller hur? Enkel tro som är det svåraste som finns för alla som lärt sig vara stolta och egensäkra. Som er svenska profet Lars Levi Laestadius så ofta påpekade. Det är säkerligen Sveriges störste profet genom tiderna.

-- Det förstår jag inte, ska jag säga. Martin skrattade och skakade på huvudet. Men jag förstår och gillar Jonis och ditt budskap att sätta sin tro på Frälsaren först och på så sätt ge upp minnen och oroliga tankar

<p>på sitt framtida öde.</p> <p>-- Gott Martin. När man säger Frälsarens namn ofta blir det lättare och mer spontant. Tro på Frälsarens önskan för dig i denna minut ! brukade min präst i Kina säga till mig. Orden "inled mig inte i frestelse" i Fader vår, lät han omskrivas som: "Låt inte dig ledas in i försök att säkra din frälsning genom din egen kraft!"</p> <p>-- Mysteriet i Kristus, tänker jag. Martin ser ut över det solglänsade havet och en större fraktbåt som kommer in för att lasta virket som ligger på de stora kajerna.</p> <p>-- Ja det är mysteriet och alla tvivlares stötesten. Och frestelserna är också mysterier. Vi tror på vad folk säger om det ena och det andra, medan de inte betyder någonting för vår frälsning, tvärtom ofta är stötestenar. Tänk bara på hur folk på universiteten berömmar varann, klappar de yngre på axlarna och lurar dem att tro på sin egen förmåga till en sorts frälsning i världen. Vi lurar varandra att vara stolta och därmed hindrar vi insikten om vår verkliga belägenhet.</p> <p>-- Och det enda nödvändiga är tro?</p> <p>-- Ja att endast förtrösta på Frälsarens aktivitet i denna stund istället för den egna stoltheten. Det hör till den dödliga existensen att ständigt frestas till egen frälsning.</p> <p>-- Att bara förlita sig på frälsningen är svårt för många unga, säger Martin. Jag tänker på konfirmanderna Joni och jag hade förra året. De finner det så passivt. Mycket mer attraktivt med Pannkakskyrkan ute på gator och</p>	<p>festivaler. Man gör något, man är aktiv för Jesus !</p> <p>-- Helt ok tycker jag, skrattar fader Hao. Jag tänker på flera ungdomsmöten med påven. En gång kom 4 miljoner människor dit. Jag tror det var i Argentina. Prata om aktivism ! Men när de kommer till sin vardag handlar det återigen om äkta tro och förlitan på Frälsaren själv.</p> <p>-- Men i katolsk tradition finns så många onaturliga och bisarra föreställningar om Frälsaren ! Jag tänker på alla långa novenor som dyker upp och får en krets av kultiska utförare en tid. Så kommer någon ny "karisma" och som blir inne ett tag.</p> <p>-- Jo vi lider av de överdrivna fantasierna. Men som du säger dör de ut efter en tid och vi är tillbaka till det enkla. Eller bör i alla fall vara det.</p> <p>Det farliga med all denna entusiasm för novenor och liturgier av alla de slag, är just "inled oss inte i frestelse", alltså frestelsen till självfrälsning genom rätt liturgi och rätt ansats av fromhet. Över huvud taget allt fantasteri kring fromheten är hinder för den enkla tron.</p> <p>De sitter tysta en stund. Sedan hämtar Martin påtår och fader Hao ser uppskattande på det nya varma kaffet såsom den kaffedyrkare han är. Han pratar eftertänksamt.</p> <p>-- Det finns flera aspekter på förståelse av tro. Ur vad vi kan kalla Frälsarens egen synpunkt är det nästan alltid begreppet Faderns natur. Tänk på liknelsen om den förlorade sonen. Jesus berättar egentligen om Fadern och hur han är. Ur den mänskliga individens synpunkt är det framför allt svagheten i tro som betonas.</p>	<p>-- Å ni trossvaga ! utropar han vid ett tillfället, säger Martin.</p> <p>-- Javisst. Och när Petrus ska gå på vatten. Och när Tomas inte tror utan sinnlig beröring. Och så vidare. Med andra ord är tro hos individen en avsaknad av tvivel. När du vilar från alla tvivel på Frälsaren och hans frälsning av oss, då tror du. Du tror på löftet.</p> <p>-- Men ibland uppfattar jag att Joni hänvisar till recitationen av Namnet som själva tron?</p> <p>-- Ja recitation är det som spontant kommer för oss. Men medvetenheten om att vi drunknar i våra begär och behov kommer alltid först, för då syns behovet av den frälsande medkänslan från Annat håll.</p> <p>-- Innebörden av tro skulle vi kanske kunna kalla uppmärksamhet på existensläget?</p> <p>-- Jo, och att frälsningen är en gåva i det läget. Helt och hållet en gåva som inte berörs av vår stolhet över egen förmåga. Om du studerar den katolska historien saknas ofta denna förståelse. Folk inom kyrkan faller ständigt för en beskrivning av tro som förmedlar en klang mänskligt genererad helighet. Ibland är det nyplatonisk mystik, ibland är det en stark dualism och syndamedvetande, ibland är det nationalism.</p> <p>-- Men är frälsningen det centrala hela tiden?</p> <p>-- Ja det är det. Att vinna frälsning, endera estetiskt på ett platoniserande sätt eller nationellt</p>
---	--	--

på ett judiskt sätt. Men tyvärr kommer den enkla trons allvar, dess insikt om vår världsliga natur och längtan efter verklig frälsning, i skymundan för denna egenmäktiga rättfärdighet.

-- Så de tre kvaliteterna allvar, självinsikt och hopp finns alltid med i den enkla tron?

-- Det kan man säga. Det är tre mentala attityder som följer den enkla tron genom seklerna. Uppriktighet, självinsikt och frälsningslängtan. Men dessa attityder finns i själva löftet som ges till oss. Frälsaren ger både dessa attityder och sitt Namn att sjunga. De sitter ihop, sägandet av Namnet i bön och de tre attityderna.

Men egentligen speglar dessa tre attityder Frälsaren och hans aktivitet. Tänk återigen på Fadern i liknelsen om den förlorade sonen -- en liknelse som förresten finns i en likartad form i buddhismens litteratur. Det är Faderns allvar i sin kärlek och medkänsla med den hemvändande sonen som är utgångspunkten. Hur djup är inte uppriktigheten i hans medkännande intention? Varje gång vi säger Namnet är det för att göra oss medvetna om denna intention.

Det är detta som är tron: att födas in det tacksägande livet som ges till människan på ett övernaturligt sätt. Att vara medveten om förtroende och önskan om frälsningen.

Vi kan säga att människans elände byts till trons välsignelse i det att livet blir en frukt av Guds aspiration för oss. Frälsarens önskan är det som ger vårt liv substans och glädje. Denna glädje är vad buddhister kallar vår buddhanatur. Denna tolkning av buddhanaturen är inte allmän

inom buddhismen men finns framför allt bland Amitabhastroende. Man tror där inte på självkraftens övande för att nå denna natur utan att den ges till människan av den Andra kraften.

-- Vi har ju haft Luthers syndauppfattning att kämpa med. Min kyrka anser sig väl idag ha kommit över den negativism som låg i den syndabekännelsen. Men du tycks betona syndfullheten, fast på ett annat vis.

-- Ja det blir nödvändigt att lita på Frälsaren. Och det kan vi inte göra om vi lutar på oss själva, vilket är grundsynden. Många lärare har i sin entusiasm för himlen tenderat att förbise den djupa degeneration i vilken vi befinner oss. Men visst hade också Luther rätt: synd är dödligt ! Men just därför finner vi Faderns natur, som Jesus skildrar i liknelsen om den förlorade sonen.

Vi kan säga så här: Faderns natur finns i vår tro. För när vi upprepar Namnet i förtroende för frälsningen, deltar vi i Frälsarens natur. Ja vi kan nästan identifiera den enkla tron med Frälsarens intention för världen och för oss. Han vill inget annat än denna enkla tro.

Men märk nu att denna identifikation inte gör oss till helgon av egen insikt eller kraft. Det är snarare så att vi blir givna denna Faderns natur i den enkla tron och sägandet av Namnet i tacksamhet för den frälsning vi känner att vi behöver.

-- Många mystiker talar ju annars om enheten med Gud. Martin ser lite förvirrad ut nu.

-- Ja och ofta är det lätt att tro på någon sorts privat helighet hos dem. Säkerligen är det orättvist att anklaga dem för något. Men vi måste passa den enkla tron för

denna frestelse. Tron syftar till att manifesteras den latenta gudomliga naturen inom människan. I stället för en process av divinisering, gudomliggörande, som var vanligt bland de kristna fäderna, gäller det att vara allt mer medveten om sin syndiga natur och vårt behov av Frälsarens personliga önskan om vår befrielse.

Martin log och sa:

- Jag ser i de gamla psalmböckerna i vår kyrka en stor klyfta mellan jordelivet och himmelriket, som var omöjlig att överbygga från den mänskliga sidan.

- Just så. Samtidigt som vi genom trons gåva får del av den obegränsade medkänsla som är Frälsarens personliga önskan

